

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

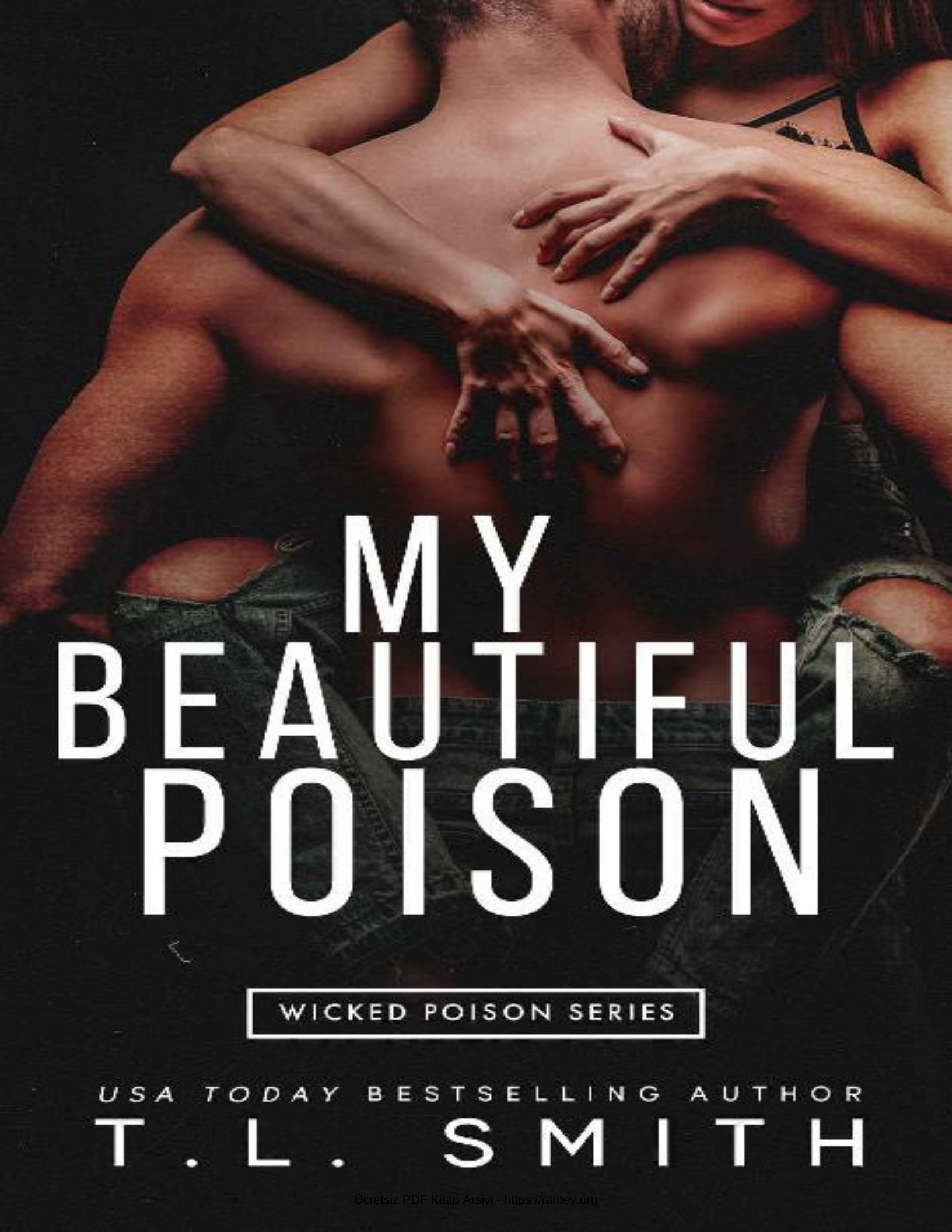
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man and a woman are shown from the chest up, embracing each other. The man is shirtless, and the woman is wearing a black lace bra. Her hands are resting on his bare chest and shoulders. They are both wearing denim jeans. The background is dark and moody.

MY BEAUTIFUL POISON

WICKED POISON SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
T. L. SMITH

Çeviri Kitaplar

Telegram

MY BEAUTIFUL POISON

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T . L . S M I T H

Telif Hakkı T.L Smith 2020
Benim Güzel Zehirim by T.L Smith

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Blurb

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan: T.L.

Smith

B L U R B

Söylediği yalanlar için onu affettim.
Ve dokunuşuyla bedenimi kırdığı için onu affettim.
Ama kaldığım için kendimi affedemedim.
Seninle tanışana kadar... panzehirim.
Senin kollarında güvende olabilecekken onu affetmeye devam
edemeyeceğimi biliyordum.
Senin dokunuşunla, gözyaşı yoktu.
Öpücüklerinle sonunda nefes alabildim.
Herkesin hikayesindeki kötü adam olabilirsin.
Ama benimki değil.

CHAPTER 1

R ylee

DUDAĞIM KANIYOR. Tadı -tekrar yalıyorum- tatlı. Tadı hoşuma gitti. Bu garip mi? Metalik bir tadı olduğunu duymuştum. Ama benimki tatlı. Belki de bende tatlı olan tek şey budur.

Parmaklarım dudaklarımın kenarlarına dokunuyor. Kanama yavaşlıyor ama zonklama şiddetleniyor.

"Siktir, Rylee, gerçekten mi?"

Ona bakarken elim patlamış dudağımdan uzaklaşıyor.

Başını sallıyor, sarı saçları kullandığı tüm ürünlerle zar zor hareket ediyor. "Bana ne yaptırdığını gördün mü? Siktir!" Eliyle yüzünü siliyor ve duygusuz gözlerle bana bakıyor.

O gözlere karşı nasıl bu kadar uzun süre kör olabildim?

"Gitmelisin..." Bir şekilde fısıldamayı başarıyorum, sonra dudaklarımı yalıyorum. -Kanımın tatlılığını hala tadabiliyorum.

Bana tekrar dokunmaya çalışıyor ama ben dramatik bir şekilde geri çekiliyorum. "Git, Anderson," diyorum daha güçlü bir şekilde.

Başını sallar ve yüzünü tekrar fırçalar.

Gerçekten mi? Bunu kaç kere yapmayı planlıyor? Yüzüne dokunarak mikrop yaydığını bilmiyor mu?

"Rylee, hadi..."

Yanından geçerek yatak odamın kapısını açtım. "Ben çılgılık atmadan gitsen iyi olur." Birkaç kez göz kırpyorum ve sonra ters ters bakıyorum. "Eğer gitmezsen, seni güneş görmeyen bir yere tekmelerim."

Elleri yumruk haline gelirken kaşlarının arasında öfke yuvarlanıyor. "Ağzından çıkana dikkat etmelisin," diye homurdanıyor dişlerini sıkarak, sesi sert ve acımasız.

"Ha," diye bağırdım, başımı sallayarak. "Son vuruş." Önce yüzümü sonra da kapıyı işaret ediyorum. "Şimdi *git* ve geri gelme."

Anderson bana doğru bir adım atıyor ve yüzünü bana yaklaştırmak için eğiliyor. "Benim yerime sana asla inanmazlar. İnansalar bile umurlarında olmaz. Tek istedikleri benimle evlenmen." Sırıttıyor ve kapıya doğru adım atıyor. Elini kaldırıyor ve kapının kolunu tutarken irkilmemi engelliyor. "Yarın görüşürüz, Rylee."

Kapıdan çıkışını ve annemle babamın merdivenlerinden inişini izliyorum, giderken onlara veda ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Onda ne bulduğumu asla bilemeyeceğim.

Zor ama bu evden çıkmam gerek. Ailem benden çok şey bekliyor ve istiyor. Bazen, keşke kız kardeşim Rhianna aile işinden kaçtığında onu takip etseydim diyorum. Dürüst olmak gerekirse, neden onunla birlikte gitmediğimi bilmiyorum. Belki de doğru zaman değildi, ama şimdi pişmanlık her gün kalbimi parçalıyor. Her dakika. İstedığınız şeyle sizin için doğru olan şey arasında nasıl mücadele ediyorsunuz?

Sert bir itişle kapıyı kapatıyorum ve sonra yüzeyinden aşağı kayıyorum. Dizlerimi çenemin altına çekerken ellerim yüzümü örtüyor.

Anderson'la liseden beri çıkıyoruz. O popüler bir futbolcuydu, ben de iyi ve zengin bir kızdım.

Ailelerimiz ilişkimizden daha fazla memnun olamazdı. Kahretsin, şimdiden düğünümüzü planlıyorlar ve ben sadece 23 yaşındayım.

Bu kadar genç yaşta evlenmek istemiyorum, özellikle de *onunla*.

Anderson'ın iyi günleri de var, ama çok fazla kötü günü de var. Ve burada ciddi olalım, onunla hiçbir gün geçirmek istemiyorum.

Kapıma yaklaşan ayak seslerini duyuyorum ve kim olduğunu hemen anlıyorum.

"Ry, bana iyi olduğunu söyle?" diye fısıldıyor küçük kardeşim, endişesi kapalı kapıdan bana doğru süzülüyor.

"Ben iyiyim Beckham. Sabah görüşürüz," diyorum ona toplayabildiğim en güçlü sesle.

Bekliyor.

Hep öyle yapar.

Anderson'ın nasıl biri olduğunu anlayan tek kişi o ve bu yüzden ondan nefret ediyor. Ama daha da önemlisi, onu terk etmememden nefret ediyor ve neden kaldığımı bir türlü kavrayamıyor. Bu onu deli gibi kızdırıyor ama doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmak için gereken enerjiyi toplayamıyorum.

Baskı yüzünden.

Ailemden gelen baskı çok fazla.

Babam Avustralya'nın en zengin insanlarından bazılarının hesaplarıyla ilgileniyor ve bu dünyanın geri kalanına da uzanıyor. Ben onun aile işini devralmak isteyen, hatta bununla ilgilenen tek çocuğuyum. Şu anda babamla birlikte çalışıyorum, muhasebe diplomamı nihayet tamamladığım için temel bilgileri anlıyorum. Ve yakında, her şeyi ben yöneteceğim. Bu da beni mutlu ediyor. Yaptığım işi seviyorum; sayılar ve para beni mutlu ediyor. Rakamları düzenlemeyi ve doğru yerlerini bulmayı seviyorum, sonra da hesapları tutarken ortaya çıkan sorunları çözüyorum.

Ayrıca, bu işte
iyiyim. Gerçekten
iyiyim.

Kız kardeşime özgür ruhlu diyebilirsiniz. Kuralları dinlemekte hiçbir zaman başarılı olamadı ve seyahat etmeyi ve hayatını istediği gibi yaşamayı tercih ediyor - kaygısız ve rahat. Erkek kardeşim bir futbol yıldızı. On altı yaşında olmasına rağmen, hepimiz onun bir yerlere geleceğini biliyoruz.

Böylece boş kalan yeri doldurmak bana, Rhianna Harley'in ikiz kardeşi ve Beckham'ın ablası Rylee Harley'e kaldı. Ailemiz emekli olup lüks bir hayat yaşamak istiyor, ki babam bunu hak ediyor. Tanıdığım en çalışkan insanlardan biridir. Kendini adanmış. Sadık. Kendini adanmış.

Başkaları ne düşünürse düşünsün, ben ikisine de bayılıyorum.

Annem zorba olsa bile, o yine de benim annem. Her şey baskıyla ilgili.

Mükemmel olma baskısı.

Bu da ruhumu eziyor ve her gün benden bir parça alıyor.

Anderson baskı listesinin en başında yer alıyor.

Bir zamanlar onu sevmiştim.

Yakışıklı, bütün kadınlar onu istiyor ve onları suçlayamam. Anderson paralı, atletik ve sizi baştan çıkarabilir. Bana yaptığı da buydu.

Okulda ablam gibi popülerlik yarışması kazanmadım. Başımı  ne eğdim ve  alışkandım.

Anderson'a kadar.

O zaman herkes kim olduğumu biliyordu.

Artık Rhianna'nın sessiz ikiz kardeşi değildim. Anderson'ın kız arkadaşı Rylee'ydim ve çok uzun zamandır  yleydim.

Telefonum  t yor ve kim olduğunu hemen anlıyorum. Başımı o yöne çeviriyorum ve ışığının yanmasını, sonra da kararmasını izliyorum. Tam bir dakika içinde, tekrar yapacak. İzliyorum, bekliyorum. Ve saat gibi, aynen öyle yapıyor. Tekrar yanıyor.

şimdi de özür diliyor.

Ve onun metinlerini okumayacağım. Onları okumak istemiyorum.

Anderson telefonumu mesajlarını okuduğumda ona gösterecek şekilde ayarladı, böylece okumadığımı anlayacak. Bu beni kontrol etmesinin başka bir yolu.

Ve başka bir şekilde ona izin verdim.

Bugün yüzüme ilk vuruşu değildi. Yine de genellikle bugünkü gibi bir iz bırakmamaya dikkat eder. Dudağımı yalıyorum ve hala orada kalan kanın tadını alıyorum.

O kızlardan biri olacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayım.

Odanın diğer ucundan telefonuma bakıyor ve kaybolmasını diliyordum, içinde yazan sahte özürlerini düşünmeye dayanamıyordum.

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. Telefonuma uzanıyorum, benden istediği gibi mesajları açmıyorum. Onun yerine banyoya gidip küveti dolduruyorum. Musluğu kapattığımda suyun durulmasını izliyorum ve sonra telefon elimden kayıp kristal berraklığındaki suya düşerken gülümsüyorum.

Yarın kendim için yaşamaya başlayacağım gün. Ya da kendime böyle söyleyip duruyorum.

CHAPTER 2

A ugust

PARMAKLARIM ellerimin kelepçeli olduğu masaya dokunuyor ve bacağım zıplıyor, ellerimi kesmenin bir yolunu bulmadıkça hareket edemiyor ya da bir yere gidemiyorum. Küçük kız kardeşim dışında bana zerre kadar inancı olan tek kişi olan onun gelmesini bekliyorum.

Neden? Hâlâ bunu çözmeye çalışıyorum.

Arkamdan kapıları açtıklarında yüksek ses artık beni zıplatmıyor. Pahalı ayakkabıları görünüyor ve karşıma otururken bana gülümseyen Noah'ya bakıyorum. Gözleri zincirlenmiş ellerime takılıyor, sonra da gardiyana bakıyor.

"Ellerini çözün," diye tersledi. "Şimdi."

Gardiyan dediğini yapıyor ve bileklerim serbest kalıyor.

Noah evraklarını karıştırıyor ve masanın üzerinden bana bir şey uzatıyor.

"Bu büyükannenin vasiyeti." Belgeyi tararken yüzümü buruşturuyorum. "Evi sana bıraktı," diyor Noah.

Büyükannem dört yıl önce öldü. Neden bunu şimdi duyuyorum? "Yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa, son avukatınız bunları size açıklamayı unutmuş gibi görünüyor."

Doğru tahmin etmiş.

"Büyükanne benden nefret ederdi," diyorum ona. Bana her zaman kendime çeki düzen vermemi ve hayatımla ilgili bir şeyler yapmamı, yoksa beleşçi annem gibi olacağımı söylerdi.

Belki de haklıydı.

"Evet, şey... görünüşe göre ne olursa olsun seni sevmiş." "Paige mi?" diye sordum.

Küçük kız kardeşimin iyi bir babası var. Annemizin pislik olduğunu biliyordu ve onu erkenden alıp götürdü, annemin yarattığı pislği temizlemeyi bana bıraktı. Peki ya babam? Kim olduğunu bile bilmiyorum ve umurumda da değil.

"Durumu iyi. Büyükanne ona bir araba bıraktı. Eminim Paige size mektuplarında anlatmıştır."

Paige neredeyse on altı yaşında ve bana yazdığı mektuplarda araba kullanmaya başlayacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyor. Beni ziyaret etmek istedi ama bu bir seçenek değil. Burası onun sık sık gitmesi gereken bir yer değil. Hiçbir zaman.

"Sana başka haberlerim de var, August." Noah önündeki dosyayı kapatıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Gözleri önce gardiyana, sonra tekrar bana kaydı. "Yarın serbest bırakılacaksın. Yargıç temyiz başvurusunu onayladı."

Söyledikleri anlaşılmıyor.

Onları anlamıyorum.

Ona öylece bakıyorum, sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi.

Çünkü bu asla gerçekleşmeyecek. Uzun bir cezanın sadece altı yılındayım ve temyiz başvurularımın hiçbirini dinlenmedi bile.

Ama işte Noah, hiç tanımadığım bir adam, benim tek ve biricik arkadaşım haline gelmiş, bana sonunda özgür olacağımı söylüyor.

Çenemdeki kirli sakalı ovuyorum ve ona bakıyorum.

"Yalan söylüyorsun." "Yalan söyleyen bir adam gibi mi görünüyorsun, August?"

Hayır. Noah bana hiç yalan söylemedi. Gerçek ne kadar zor olursa olsun, bana her zaman doğruyu söyledi. "Bunca zamandır orada kimse yaşamadığı için bugün büyükanne bir temizlikçi gönderdim."

Ona teşekkür edecek kelimeleri bile bulamıyorum. O yüzden tek yaptığım başımı sallamak.

"Yarın seni almak için geri geleceğim." Noah ayağa kalktı, eşyalarını topladı. Kapıya doğru yürüyor ama ben olduğum yerde kalıyorum, hâlâ şoktayım. "August..." adımı söylüyor ve omzumun üzerinden kontrol ediyorum, "... sakın

Bu kadar. Ellerine geçen ilk fırsatta sizi doğruca buraya geri atmak isteyeceklerdir."

Bu çok açık ve biliyorum ki işleri berbat etmem için beni arayacaklar. Aynı şekilde beni buraya kolayca attılar. Beni yakalayıp polis arabasının arkasına attıklarında söyledikleri şey öptü.

"Noah," dedim. "Sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyor ve kapıdan çıkmaya devam ediyor. Saçlarımı sıkıyorum.

Sikey

im.

Ücret

siz.

Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim.

Kaderimde buraya düşmek vardı, bir sokak serserisinden başka bir şey değildim. Annem hep öyle derdi. Sonunda bu olduğunda, o kadar da şaşırmadım.

Ama benim için savaşmayı seçen, hiç tanımadığım bir adam yüzünden şimdi dışarı çıkmak?

Bu lanet bir mucize.

CHAPTER 3

R ylee

İki gün oldu ve Anderson'dan kaçmayı başardım. Onu bir kez bile ne gördüm ne de haber aldım. Telefonumun bir daha çalışmamak üzere küvetimin dibinde yatıyor olması da buna yardımcı oluyor.

Rhianna, şort ve gömlektten oluşan iş kıyafetini giymiş ve genellikle giydiği önlüğü küçük beline sarmış bir şekilde ofisime giriyor. Onun uzun, siyah saçları kafasında toplanmış, benimkiler ise yarı yukarı yarı aşağı at kuyruğu şeklinde. Benimkinin aynısı olan koyu, neredeyse siyah gözleri bana bakıyor.

Aynı. Neredeyse her yönden, fiziksel olarak.

İkizler. İki farklı kişiliğe sahip. En iyi arkadaşlar. Tüm doğru nedenlerden dolayı.

Ölüm kalım meselem.

"Noah bu akşam kutlama yapıyor. Gelip gelmeyeceğini görmek istedim." Gözlerim önümdeki evrak yığınının gidiyor. Bunu bir bahane olarak kullanıyorum. Sık sık. Özellikle de Anderson'a.

"I..." Rhianna ben daha ilk kelimemi söyleyemeden başını sallıyor.

"Seni tanıdığımı unutma. Yani, seni *gerçekten* tanıyorum. O yüzden sakın bu saçmalığı bir bahane olarak kullanmaya kalkma," diyor Rhianna, ellerini kaldırıp saçlarını topuzundan çekerek beni izlerken. "Tüm zamanın

Şimdilik Anderson ve iş. Flaş haber..." ellerini dramatik bir şekilde sallıyor, "... Ben ikisinden de çok daha önemliyim."

Sözlerine sırtıyorum. Çünkü doğrudular. Hem de çok doğru. "Seni giydirebilirim," diye teklif ediyor gülümseyerek.

Başımı salladım. "Sorun değil. Birazdan eve gidip üstümü değiştireceğim." "Seni aramaya çalışıyordum. Telefonun neden kapalı?" "Onu boğdum," diye cevap veriyorum sırtarak. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sormalı mıyım?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Muhtemelen hayır. Yeni bir tane sipariş ettim ve yarın elimde olacak. Sana numarasını gönderirim." Ayağa kalkıyor, çantasını önce omzuna sonra da vücuduna geçiriyor. "Noah nasıl?" diye soruyorum. Bu onun ilk gerçek ilişkisi. Bizden büyük ve inanılmaz başarılı bir işadamı.

Adını duyunca dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "O iyi biri. Gerçekten iyi. O adamla evlenmeyi planlıyorum."

"Seni mutlu etmesine sevindim."

Sözlerim üzerine hareketsizleşiyor, masamın etrafında dolanıyor ve eğiliyor. "Sen de seni mutlu edecek birini bulmalısın. Belli ki Anderson o adam *değil*."

Öyle değil ve ben de bu gerçeğin farkındayım.

"Üzerinde çalışıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Ve çalışıyorum da. Aklımdan geçen tek şey Anderson'dan resmi olarak nasıl ayrılmayı planladığım. Sadece ona değil, aileme de söylemem gerekiyor. Büyük düşüğümüzü çoktan planladılar ve biz daha nişanlanmadık bile.

"Eğer bunu yaparsan ve üzerindeki baskıyı azaltmak için küstah bir çocuk olmamı istersen, seni anlarım." Göz kırıyor.

Gülüyorum çünkü doğruyu söylediğini biliyorum. Ailelerimizi, özellikle de annemizi hayal kırıklığına uğratmakla ilgili bir sorunu yok. Nedense bunu yapmak beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Yedi mi?" Ben soruyorum.

Ofisinden çıkmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor ve çıkarken bana "Evet" diyor.

ANDERSON'IN ARABASI garajımın önündeydi, ben de geri geri giderek Rhianna'nın evine gittim, evde olmayacağını biliyordum. Doğruca onun dolabına girip bir kıyafet aldım ve hazırlandım. Neyse ki bedenlerimiz aynı ama aynı şekilde giyinmiyoruz. Acil durumlar için onun dolabında asılı birkaç parça kıyafetim var ve bu gece kesinlikle acil bir durum olarak nitelendirilebilir. Ancak, elbiselerimden birini seçmiyorum. Onun yerine farklı bir şey seçiyorum.

Saçımı olduğu gibi bırakıyorum ve Rhianna'nın dizimin hemen üzerinde duran siyah elbiselerinden birini seçiyorum. Biraz dudak parlatıcısı sürüp bir Uber çağırıyorum ve arabamı kız kardeşimin evinde bırakıyorum.

Noah etkinliği yerel bir restoranda düzenliyor, ben de bu durum için alçak topuklu ayakkabılar seçtim. Neyi kutladığımız hakkında hiçbir fikrim yok. Beni orada istediği için kabul ettim. Ve eğer ona ihtiyacım olursa, her zaman yanımda olur.

Restorana vardığımda, hemen aşırı giyindiğimi anlıyorum. Çok abartılı. Kadınların hiçbiri elbise giymiyor. Akşam olmasına rağmen hepsi öğle yemeği kıyafeti giymiş. Bazıları kot pantolon, bazıları etek giyiyor, ama süslü bir şey yok. İçeri girdiğimde kız kardeşimi hemen fark ediyorum, Noah biriyle konuşurken kolunu ona dolamış ve her sözüne asılıyor. Noah beni fark ediyor ve bana el sallayarak Rhianna'nın kafasını kaldırmasını sağlıyor. Kendini ondan uzaklaştırıyor ve gülümsüyor.

"Eve gitmedin mi?" diye soruyor, elbisesini fark ederek.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve her ikisinin de vücudumu taramasına neden oluyorum. "Seni tekrar görmek güzel, Noah."

"Her zaman bir zevk, Rylee. Geldiğin için teşekkürler. Anderson bu gece seninle mi?"

"Hayır."

"Açık bir bar var. Keyfine bak. Kız kardeşin geldi," diye şaka yaparak Rhianna'nın kaşlarını oynatmasına neden oldu.

"Sarhoş olup çıplak yüzmeye gitmek ister misin?" diye sorar.

Noah, Rhianna'yı hevesli gözlerle izliyor. Kelimenin tam anlamıyla sadece onun için gözleri var ve bu beni onun adına çok mutlu ediyor.

"Bir içki alacağım," diye cevap veriyorum, bu soruyu yanıtlamıyorum. Ona bir santim verirsiniz, bir mil alır ve sonra onunla koşar.

"Ya da on," diye sesleniyor Rhianna arkamdan, bu da beni kıkırdatıyor. Bara yaklaştığımda limonlu bir cin tonik sipariş ediyorum.

"Seni içen bir tip olarak düşünmemiştim," diyor karanlık bir ses hemen yanımda. Gözlerim o sesi buluyor ve ilk gördüğüm şey bronzlaşmış eller oluyor

Bunu belirgin damarları olan güçlü ön kollar takip eder.

Kol

pornosu.

Damar

pornosu.

Gözlerimi o seksi kollardan ayırmayı başardığımda, bir, iki, üç kez gözlerimi kırıştıyorum. Gördüğüm şeye inanamıyorum.

Onu liseden beri görmedim ve o zaman bile asla çok yakın olmadığınız biriydi. Ve işte buradayım, elinde içkisini yudumlarırken yanında duruyorum.

Bardağına birkaç dakika baktıktan sonra yüzüne baktığımda, "Bilmen gerekiyorsa, bu su," diyor.

August altı yılı aşkın bir süredir hapiste ve cezasının bundan çok daha uzun olduğunu biliyorum.

Nasıl oluyor da burada yanımda duruyor? Hiçbir fikrim yok.

"August," diyorum, o da başını sallayıp başka tarafa bakıyor, bardağı dudaklarına götürüp bir yudum alıyor. Yutkunmasını izliyorum, sonra bardak tekrar tezgahın üzerine konuyor.

"Zengin kız hatırlar." Sesi derin bir tınıya sahip, saçları maun rengine, derin ve zengin, sadece hafif ışık tonları var - Anderson'inkine hiç benzemiyor. August okulda benden iki sınıf üstteydi ama *herkes* onun kim olduğunu bilirdi. Ondan korkmalarına rağmen her kızın istediği kötü çocuktu.

Ve inan bana, gözleri olan her kız onu istiyordu.

August Trouble'ın kendisiyle ilgili gizemli bir havası vardı. Kimse onu ciddi olarak tanımıyordu ve tanıdıklarını iddia eden birkaç kız da ondan bir tür tanrıymış gibi bahsediyordu.

Pek değişmemiş. Hâlâ o sert havası var. Ancak şimdi dudağının üzerinde bir yara izi var, yüzü daha keskin, açıları daha belirgin ve saçları okuldaki alt kesiminden daha kısa. Daha iri, *çok* daha iri.

"Adımı bile biliyor musun?" Ben soruyorum.

Zengin kız. Bu kesinlikle benim adım değil.

Orman kadar yeşil gözleri bana parlıyor.

"Zengin kız," diyor sadece, sonra parmak uçlarıyla bara vuruyor. "Bu benim adım *değil*," diyorum ona burun kıvrarak.

August alt dudağını ısıırıyor, bunu yaparken yara izi daha da belirginleşiyor ve beni o gözlerle kontrol etmek için dönüyor. Siyah elbise birdenbire vücudumda her türlü yanlışı hissettiriyor.

"Rhianna," diyor hızlı bir nefesle.

Sönmemeye çalışıyorum. Yani, bizi tanımıyorsan, ayırmak zordur. Ve bu adam ikimizi de altı yıldır görmedi, yani bizi ayırt etmesine imkan yok.

Ayrıca, okulda onun için bir hiçtik. O bir kraldı.

Her gün okula giden, gölgelerde saklanmaya çalışan bir kızdan başka bir şey değildim.

"Gitsem iyi olacak." İçkimi alıp kız kardeşimin yanına dönüyorum, omzumun üstünden beni kız kardeşim sanan, harika kolları olan adama bakmadan. Ona ulaşır ulaşmaz eli elimi tutuyor ve beni çekerek yan yana durmamızı sağlıyor.

"Seni August'la sohbet ederken gördüm," diye fısıldarken diğer eli Noah'inkinde kalıyor. "Sana bu partinin onun için olduğunu söylemeyi unuttum. Noah onu dışarı çıkardı."

Şimdi her şey anlam kazandı.

"O bir pislik." İçkimi kaldırıp omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Tam olarak bıraktığım yerdeydi, etrafındaki insanlar kaynaşırken içkisine bakıyordu.

Rhianna bana çarptı, ben de ona döndüm. "Bütün okul boyunca ona aşkıydın. Eğer isteseydin..." Ona tekrar bakar. "Yani... Bahse girerim uzun zamandır seks yapmamıştır." Kaşları onun önerisiyle oynar.

"Hayır. Sadece hayır."

"Bahse girerim Anderson seni hiç boşaltmamıştır," diye bitiriyor. "Anderson," diyor arkamdan bir ses.

Arkamı döndüğümde August'un orada durduğunu görüyorum. "August, kız kardeşimi hatırlarsın," diyor Rhianna.

"Elbette, Rylee." Bana göz kırpmıyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum. Lanet olası pislik. Başından beri adımı biliyordu ve kız kardeşimin adını kullanarak beni üzmeye karar verdi. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Kız kardeşim ona, "Okuldayken senden çok hoşlanıyordu," diyor.

Oh, Tanrım. Sözleri karşısında yanaklarım kızarıyor ve neyse ki ikimiz de bir şey söyleyemeden Noah gelip August'un omzuna dokunuyor.

"Hazır mısınız?" diye sorar. August başını sallar.

Rhianna eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Biz gidiyoruz. Benimkine mi dönüyorsun?"

"Evet, henüz eve gitmek istediğimi sanmıyorum," diyorum ona. Konuşurken August'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama ona doğru bakmamayı tercih ediyorum.

"Tamam. Noah'larda kalacaktım ama ihtiyacın olursa seninle gelebilirim."

Elimi kaldırdım. "Hayır, saçmalama. Seninkinde kalabilirim." "Seni seviyorum," diyor.

Noah onlar giderken el sallıyor. Önce August ayrılıyor, ayrılırken bana tek kelime etmiyor.

Ve bu muhtemelen en iyisi.

CHAPTER 4

August

Ev boş ve yalnızdı. Noah beni hapishaneden aldı ve yeni evime götürdü. Bir şekilde duymayı beklediğim başka bir hücreden gelen bağırma seslerini duymamak, buradaki ilk gecemi en hafif tabirle zorlaştırdı. Neredeyse hiç uyuyamadım ve uyuyamadığım zamanlarda da avluya çıkıp bununla uğraştım. Çok uzun zamandır burada kimsenin olmadığı çok açık. Noah'nın evi temizlemeyi başardığına sevindim. Bahçeye bakacak olursak, toparlanmadan ve temizlenmeden önce görmekten nefret ederdim. Son altı yılımı nerede geçirdiğimi düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor. Ama yine de, her şey oradan daha iyidir.

Ve her şeyi kastediyorum.

Hapisten sonraki üçüncü günde bahçe daha iyi görünüyordu. Tekrar normal bir eve benzemeye başladı.

"August." Onu görmeden önce Paige'in sesini duyuyorum. Arkamı döndüğümde küçük kız kardeşim kollarıma atlıyor ve kendi kollarını bana sımsıkı sarıyor.

Uzun zamandır ilk kez sarılıyorum. Çok uzun zamandır.

Ne yapacağımı bilemediğim için ellerim yanlarımda asılı duruyor. Sarılmak bana çok yabancı.

Babasının arabasının yanında durduğunu görüyorum, beni bırakırken gözlerini bir saniye bile ondan ayırmıyor. O geri çekilirken uzun saçlarını karıştırıyorum.

"İyi görünüyorsun, evlat. Çok büyüksün." Ben yıllar önce gittiğimde o daha ufacık bir çocuktu ve arada sırada resmini içeren mektuplar onun gerçekte nasıl biri olduğunun yanında hiç kalır.

"Neredeyse bir yetişkinim, biliyorsun."

Sözleri karşısında dudaklarımın kenarları kalkıyor. "Seni çok özledim." Arkasına yaslanıyor ve kollarını tekrar bana doluyor.

"Seni daha çok özledim." Babası onun adını söyleyene kadar bir süre böyle kaldık. "Ona ya beni götüreceğini ya da seni görmek için kendi yolumu bulacağımı söyledim."

"Gelip seni görürdüm, ciyak." O benim mutlak önceliğim ama önce kafamı toparlamam gerekiyordu.

"August." Babası Glenn bahçede yürüyor ve bana doğru başını sallıyor. "Seni gördüğüme sevindim."

"Onu getirdiğin için teşekkürler."

Glenn yanımdan geçip eve bakıyor. "Birkaç gün içinde çok şey yapmışsın. Burası perili gibi görünmeye başlamıştı," diyor ve sonra gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

Kız kardeşim sırtıyor.

"Annemi gördün mü?" Paige'i onun gözetiminden aldığı anda kadınla tüm ilişkisini kesmişti. O zaman bunun için ondan nefret etmişim ama şimdi iyi ki yapmış diyorum. Paige'in benim gibi kırıldığını görmekten nefret ediyorum. Onun ruhu bunun başına gelmesi için fazla nazik.

"Hayır."

Glenn başını sallar, bu cevaptan memnundur.

"Gitme vakti Paige. Kardeşine veda et."

"Kalmak istiyorum. Yardım edebilirim, August. Lütfen

yardım etmeme izin ver." "Bu iyi bir fikir değil.

Planlarımız var," diyor Glenn. "Sorun değil, ciyak. Başka zaman, eminim."

Glenn sırtıyor. "Evet, başka zaman."

Paige geri çekilmeden önce kollarını tekrar belime doluyor ve ikisinin de beni bir kez daha yalnız bırakarak ayrılmalarını izliyorum.

Yalnızlığa alışkınım, o yüzden fark etmiyor.

Yıldızlar ve fısıltılar beklediğim şeylerdi. Ancak bununla başa çıkmak zihinsel olarak hazır olduğum bir şey değildi. Kilit altında tutulmadan önce de aynı tepkileri alıyordum ama bu kadar değil. Artık herkes kim olduğumu biliyor, bu yüzden eve yiyecek almak için markete girdiğimde kadınlar çantalarını biraz daha sıkı tutuyor ve kasiyer beni gördüğünde irkiliyor.

Ekmek, süt ve atıştırmalıklar gibi temel ihtiyaçlarımı almak için doğruca arka tarafa gidiyorum. Kısacası, yakın zamanda buraya dönmek zorunda kalmayacağım kadar.

"Gitmen gerekiyor," diye bir ses yükseliyor arkamdan.

Döndüğümde, mavi giyimli bir kiralık polis görüyorum, bana bakarken Batman gibi kemerini tutuyor. Yaşlı biri ve tek bir hareketiyle onu yere serebilirim. Bunun yerine dilimi ısıırıyorum ve yanından geçip elimdeki yiyeceklerle doğruca kasaya gidiyorum.

Beni takip ediyor, botları arkamda tıkırdıyor.

Kasiyer, doğrudan kasiyerin yüzüne bakmadan önce şerefsiz kiralık polise bir göz attı.

Ben.

Sahte polis, ya da güvenlik görevlisi mi demeliydim, arkamdan "Git!" diye bağılıyor. Tekrar.

"Bunu satın almam lazım, sonra giderim" diye cevap veriyorum, yanağımı biraz fazla sert ısıırıyorum, o kadar ki kanın metalik tadını alıyorum. Arkamı dönüp ona gerçekte kim olduğumu göstermemi engelleyen tek şey bu.

Ama ben

değişiyorum.

Yapmak

zorundayım.

Eski ben tehlikeli ve öngörülemezdi. Daha iyi bir ben olmalıyım.

Yoksa kaldığım yerden devam ederim.

"Burada istenmiyorsunuz," diye hırılıyor.

Kasiyere sırtıyorum, kiralık polisi görmezden geliyorum. "Zili çalın da gideyim," diyorum ona.

Genç ve gözleri yine arkama, kiralık polisin durduğunu bildiğim yere kayıyor.

"Hayır, git," diyor genç adam.

Hay sikeyim! Cüzdanımı elimde tutuyorum ve ikisini de yere sermenin ne kadar kolay olacağını düşünüyorum. İstediğim şeyleri alıp çıkabilirdim ve umurumda olmazdı ama ben bundan daha iyi olmak istiyorum. Bu iki mankafadan daha iyi.

Ancak bunu yapmayacağım çünkü onların istediği de tam olarak bu. Ve

tek bir yanlış hareket beni az önce kaçtığım yere geri götürecektir.

Ve geri dönmek istemiyorum.

Geri adım atıyorum, dönüyorum ve dışarı çıkıyorum. Kapıdan dışarı adımımı atar atmaz midem gurulduyor. Dün gece dışarıdan yemek sipariş etmiştim ve şu anda açlıktan ölüyorum, ama paramı dışarıdan yemek için harcamaya devam edemem. En azından bir iş bulana kadar.

"Al." Önümde duran siyah saçlı güzeli görmek için dönüyorum, güneş gözlükleri yüzünü kapatıyor ve bana bir kağıt torba uzatıyor. "Al şunu August. Elim düşmeden önce."

Çantayı aldım ve içeri kontrol ettim. Almaya çalıştığım her şeyle doluydu. Tekrar yukarı baktığımda Rylee gözlüklerinin üzerinden bana bakıyordu. Sonra dönüp uzaklaşıyor. Pahalı arabasına doğru hızla gidişini izledim. Arabaya binmeden hemen önce ona seslendim, "Zengin kız."

Geri dönüyor. "Evet?" Ona seçtiğim isim karşısında burnunu buruşturdu.

"Ben senin lanet olası sadaka vakan değilim," diye tükürdüm.

Rylee arabasına binip uzaklaşmadan önce başını sallıyor. Bir parçam arabasına pislik atmak istiyor ama daha iyisini biliyorum. Yemeğe ihtiyacım var. Ve zengin bir kız olmasına rağmen, şu anda bunu kabul etmek istemesem de çok ateşli ve cömert.

"ÇOK ŞEY YAPTIN," diyor Noah ertesi gün içeri girerken. Elleri iki yanında etrafı kontrol ediyor, o kadar büyük bir özgüven yayıyor ki neredeyse beni fiziksel olarak hasta etmeye yetecek.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Noah arka kapıya doğru yürüyor ve paramparça edip dümdüz ettiğim bahçeye bakıyor. Eskiden olduğu yerde bir çalı bile yok.

"Erzak bulma konusunda nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Süpermarketi duydum."

"Tabii ki yaptın. Çenesini kapalı tutamıyor." "Kim?" Noah soruyor.

"Rylee."

"Rylee'nin süpermarketle ne ilgisi var?" diye soruyor yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle.

"O da oradaydı. Sana söyleyen o değil miydi?"

"Hayır, müşterilerimden biri her şeyi gördü ve bana haber verdi."

Hay sikeyim. Zengin kız çenesini kapalı tuttu. Lanetleneyeceğim.

"Çalışmak için ne yapmayı planlıyorsun? Büyükannen sana biraz para bıraktı ama çok fazla değil."

"O kadar ileri gitmedim. Yine de, sanırım, bakmam gereken bir şey." Hayatımda hiç gerçek bir işte çalışmadığım gerçeğini saymazsak.

"Sana iş bulmamı ister misin?"

Elimi yüzüme sürüyorum ve o dönüp bakarken yemek masasına oturuyorum.

"Hayır."

"August, bu ancak normal hayatına geri dönersen işe yarayacak."

Kıkırdıyorum.

Normal bir hayat nedir? Hapishaneden önce bile hayatım normal değildi. Annem kasabanın fahişesiydi, bir sonraki içkisi için elinden geleni yapıyordu, lanet olası arkadaşlarım için bile. İğrençti.

Normal hayat mı? Evet, onun ne olduğunu bilmiyorum.

"Kim olmak istiyorsan olabilirsin August. Eğer olaya bu şekilde bakarsan, sana yardımcı olmak için elimden geleni yaparım."

Parmak eklemlerim masaya vuruyor. "Neden?" diye soruyorum. Her şeyi bedavaya yaptı ve şehirdeki en iyi avukatlardan biri. Bir sonraki büyük şey olarak ünü meşhur ama yine de burada bana yardım ediyor.

"Bunu sana söyledim mi bilmiyorum ama daha önce evliydim."

Başımı salladım çünkü hiçbir fikrim yoktu. Gerçi çok fazla kişisel şey paylaşmıyoruz.

"O harika bir kadındı. Bana her şeyi açgözlüler için yapmamam gerektiğini, nereden geldiğimi hatırlamam gerektiğini söyledi. Köklerimi hatırlamamı." Bana bakıyor. "Hatırlıyorum, August. İster inan ister inanma, çok benzer bir geçmişimiz var. Annem en kötü kabusunuz olmasını istemeyeceğiniz biriydi ve babam da hiç ortalarda yoktu."

"Bir de şu haline bak," diyorum ona, sözlerine şaşırarak.

"Bir de kendine bak. Özgürsün. Şimdi bunun tadını çıkar," diyor ve geldiği yöne doğru giderken beni bilgece sözlerini düşünmeye bırakıyor.

CHAPTER 5

R ylee

"RYLEE."

Sikey
im.
Sikey
im.

Arabasını ön tarafta görmedim. *Bunu nasıl kaçırdım?*

"Konuşmamız gerek."

Hayatta olmaz.

"Rylee, canım, Anderson saatlerdir seni görmek için bekliyor. Görünüşe göre seni özleyip duruyor." Annemin gözleri sanki ondan kaçtığını biliyormuş gibi bana dikiliyor. Muhtemelen biliyordur.

"Evet, konuşalım," diyor Anderson ve merdivenlerden yatak odama doğru yolculuğa başlıyor. Onun gözden kayboluşunu izlerken çantamı yere bırakıyorum.

"Neyi bekliyorsun, Rylee?" diye soruyor annem, ben olduğum yerde kalırken. am.

Ona döndüğümde, annemde kendimden çok şey görüyorum. Aynı renk saçlar ve kemik yapısı. Ama bana bakan gözler benim değil. Onunkiler sert ve talepkâr. Beklentileri var. Ben *onun* gerçekliğinde yaşıyorum.

Yapmam gereken şey taşınmak, bu evi terk etmek. Sanki yeterince yaşlı değilim ya da kendi düzenimi kuracak kadar para kazanmıyorum. Okurken ve çalışırken burada yaşamak daha kolaydı, ama şimdi kalmak için hiçbir nedenim yok.

Bence zamanı çoktan geçti.

"Taşınacağım," dedim ona. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Yarın bir yer aramaya başlayacağım."

"Peki ya kardeşin? Burada olman onun hoşuna gidiyor." "Ne zaman isterse ziyaret edebilir. Bunu biliyor."

"Sonun tıpkı kız kardeşin gibi olacak" diye uyarıyor.

"Ve bunda yanlış bir şey yok. Rhianna onu mutlu eden bir adamla birlikte. Dünyayı dolaştı ve şu anda yaptığı işi seviyor, senin istediğin bu olmasa bile." Başımı tekrar merdivenlere çeviriyorum.

Annem kötü bir insan değil, sadece talepkâr ve onu nasıl idare edeceğimi kardeşlerimden daha iyi biliyorum.

Dikkatimi ona vermediğimde annem "Bir yüzük seçtim," diye sesleniyor.

"At gitsin," diyorum merdivenleri çıkmaya başlarken, ellerim tırabzanı kavırıyor, parmak eklemlerim *onunla* aynı odada tek başıma kalacağımı fark etmekle bembeyaz oluyor ve hepimiz bunun *benim* için asla iyi sonuçlanmadığını biliyoruz.

Anderson kapımın önünde duruyor, kapıma yaslanmış yanından geçip gitmemi izliyor. "Seni özledim" diye fısıldamadan önce gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor.

Ürperiyorum.

Onu hiç özlemedim. En ufak bir şekilde bile.

"Telefonuna cevap vermiyorsun." "Onu boğdum." Ona söylerken sıırttım.

Sanki bir tür şakaymış gibi gülüyor.

"Sana yeni bir tane alacağım." Anderson uzandı ve beni belimden tutup kendine çekti. Gidiyorum çünkü şu anda onunla mücadele etmeye değmez. "Seni özledim," diyor tekrar eğilip boynumu öperken.

O fark etmese ya da umursamasa bile ellerim yanlarımda duruyor, onu hiçbir şekilde kaldırmıyor ya da dokunmuyorum.

"Konuşmamız gerek."

"Evet, sonra," diyor, ağzı benimkinin her yerinde özensiz öpücükler bırakıyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni kendine yakın tutuyor, elleri sertçe kavırıyor ve eminim morluklara neden oluyor. "Sana ihtiyacım var."

"Şimdi olmaz, Anderson. Konuşmak istiyorum."

"Daha sonra," diyor daha derin, daha sert bir sesle.

İtmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "Anderson... Bırak. Beni. Bırak."

"Hayır. Birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu hatırlatmaya ihtiyacın var." "Hayır, ihtiyacım yok." Geri çekiliyorum.

Bana bakıyor. "Seviyorsun. Beni seviyorsun." Dudaklarıma uzanıyor ve ağzı dudaklarıma sertçe iniyor. Anderson berbat öpüşüyor -çok sert ve çok özensiz. Ona erişim izni vermiyorum, ama bu beni öpmeye devam etmeye çalışırken istediğini almasını engellemiyor.

Kucağından çekilmeyi başararak ellerinden kurtuluyorum ve bizi ayırıyor. "Gitmen gerekiyor." Bana doğru bir adım attı ama ben elimi kaldırdım.

"*Gidin*," diyorum yeteneğimin olduğunu bilmediğim bir sesle.

Anderson'ın gözleri benimkilere kilitlendi. İşte o zaman beni gördü. Onu istemediğimi görüyor. Ve bunu anladığında, yüzünde beni gerçekten korkutan bir ifade belirliyor.

"Sen *benimsin*, Rylee."

"Ben değilim. Ben *benim* Anderson. Kimse bana sahip değil."

Gülüyor. "Saçmalık! Herkes sana sahip. Ailen. Benim. Siktir, başka kim sahip?"

"Ben kendimim ve seni artık burada istemiyorum."

"Buna sen karar veremezsin, Rylee. Yakında benim karım olacaksın," diyor gıcırdayan dişlerinin arasından, sesinde bir parça kendini beğenmişlikle.

"Seninle evlenmeyeceğim," diyorum ona toplayabildiğim kadar güçle. "Gitmeni ve asla geri dönmemeni istiyorum."

Üst dudağının önce yukarı, sonra aşağı kıvrılmasını izliyorum.

"Şu anda hayal görüyor gibisin." Bir nefes alır. "Aklını başına toplaman için sana bir hafta veriyorum. Sana sadece bu kadar veriyorum, Rylee. Sonra benim olanı alacağım." Anderson bana tekrar uzanıyor ve ellerinin bana dokunmaması için geri adım atmayı başarıyorum. Hiçbir duygu barındırmayan sert, umursamaz gözlerle bana bakıyor. Beni umursamıyor. Ben onun için sadece bir amaç aracıyım. Bir ödül ve ben buna sahip olmayacağım. Bir daha bana yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

"Sadece git, Anderson. Daha kaç kere söylemem gerek bilmiyorum. o."

Sözlerim karşısında dişleri gıcırıyor, ama dönüyor ve Kapıyı hızla çarpıyor, öyle sert çarpıyor ki bitişik duvarlar takırıyor.

Sonunda çantamı omzumdan indirdiğimde kapı tekrar açılıyor ama bu sefer annem orada duruyor.

"Bu da neydi şimdi?" Yerde duran çantama bakıyor ve içeri girip çantamı alarak yatağın üzerine koyuyor. "Siz ikiniz

Kavga mı?" diye soruyor odanın etrafını kontrol ederken.

"Onunla evlenmeyeceğim. Onu bir daha görmek bile istemiyorum."

Duraklıyor ve dikkatini bana yöneltiyor. "Sadece uykuya ihtiyacın var," diyor ve kapıya doğru dönüyor.

"Neden onunla evlenmemi bu kadar çok istiyorsun?"

"Çünkü sonsuza dek onunla birliktesin ve o da sana tapıyor. Seni istediğin şekilde destekleyebilir."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim anne," diye karşılık veriyorum ona. "Liseden beri onunla birlikte olabilirim ama artık büyüdüm ve kendim için daha iyisini istiyorum. Beni aldattı. Bana saygı duymayan biriyle birlikte olmamı mı istiyorsun?"

"Anderson'dan daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun? O ülkedeki en iyi aileden geliyor. Herkes onların kim olduğunu biliyor."

"Daha iyisini yapabileceğimi *biliyorum*. *Herkes* Anderson'dan daha iyidir," diye niyetimden daha fazla kinle karşılık veriyorum. Bu onun hatası değil. Sadece onun ne kadar berbat bir insan olduğunu bilmiyorum.

"Annesi seni seviyor ve kimseden hoşlanmıyor," diyor. "İşte bu bana birbiriniz için mükemmel olduğunuzu söylüyor."

"Hayal görüyorsun." Başımı iki yana sallıyorum ve kapıya doğru yürüyüp açık tutuyorum. "Biraz dinlenmem lazım. Yarın işim var."

Kapıdan çıkarken yanımdan hızla geçti. "Sadece ne yaptığını düşün. Anderson'la hayatın mükemmel olabilir."

Onunla alay ediyorum ve kapıyı çarparak kapatırken belki de olması gerekenden biraz daha fazla hevesle arkasından kapatıyorum.

Hayır. *O adamla* hayatım kabusu dönerdi.

Bundan yüzde yüz eminim.

ŞEHİRİMİZ BÜYÜK, ama yaşadığımız kasaba küçük. Herkes herkes hakkında her şeyi biliyor gibi görünüyor. İnsanlar dedikodu yapıyor. Zenginler kaynaşıyor ve birbirlerine her şeyi anlatıyor, sonra onlar da diğerlerine anlatıyor ve bu hiç bitmiyor. Telefon oyunu gibi, dedikodu, birbirini karalama - çoğu zaman tanık olmak korkunç.

Bu yüzden August'un adı geçtiğinde, ertesi öğleden sonra yerel bir kafede kız kardeşimin karşısında otururken dinlemek için daha yakından eğildim.

"Yani, onun kötü olduğunu biliyorum. Ama onu hiç gördünüz mü? O vücudu kullanmak ve suiistimal etmek isterdim, orası kesin." Kızın sözleri karşısında gözlerimi deviriyorum ve Rhianna kıkırdıyor.

Rhianna milkshake'ini kaldırıp dudaklarına götürerek, "Haftanın büyük bölümünde eve gitmekten kaçınıyorsun," diyor. "Yani... evimde her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun, ama sence de sana kendi evini bulmamızın zamanı gelmedi mi?"

"Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyordum."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ailemizin evinin sınırlarını terk etmeyi mi planlıyorsun?"

Başımı salladım.

"Lütfen bana o ezikle olmadığını söyle," diyor gözlerini devirerek. "Hayır. Onu terk ediyorum." Rhianna'nın gözlerinin kocaman açıldığını izliyorum.

"Bunu ona söyledin mi?"

Saçımı kulağımın arkasına atıyorum ve soğumakta olan kahveme bakıyorum. "Deniyorum ama balyozla vurmama rağmen laftan anlamıyor."

"Senmişim gibi davranmamı ister misin? Eminim ipucunu anlamasını *sağlayabilirim*." Okulda bir şeylerle baş edemediğimde benimle yer değiştirirdi, ve yapabilirdi.

Bu küçük senaryodaki sorun Anderson'ın bizi ayırt edebilmesi.

"Hayır, bunu yapmak zorundayım."

"İyi, o zaten bir pislik."

"Öyle," diye kabul ediyorum.

"Yarın o zaman. Yarın senin için bir ev arayacağız." Başımı sallayarak onaylıyorum.

Yanımızdaki kızlar yine Ağustos hakkında konuşmaya başladılar. Sessiz kalıyorum ama dikkatle dinliyorum.

"Kasabanın dilinde o var," diyor Rhianna. "Ya ondan korkuyorlar ya da onu istiyorlar."

"Onu gördüm," dedim.

"Nerede?"

"Süpermarkette. Yiyecek almaya çalışıyordu ama ona servis yapmadılar." Gözleri kocaman oldu. "Onun için aldım ama hiç etkilenmedi."

"Ona yiyecek mi aldın?"

"Evet, ben bir sürtük değilim Rhi," diye cevap veriyorum başımı sallayarak.

Ellerini havaya kaldırdı. "Öyle olduğunu hiç söylemedim ama şaşırdım. Noah o eski evde çok şey yaptığını söyledi ama komşular onun orada yaşamasından memnun değiller. Onu sık sık polise şikayet ediyorlar."

Bu beni üzüyor.

"Sence onu kabul edecek biri var mı?"

"Öyle görünüyor." Rhianna sırtıyor, gizlemek için kahvesini dudaklarına götürüyor ama ben bunu gözlerinde görebiliyorum.

"Ben sadece iyi bir insan olmaya çalışıyordum," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Çok ateşli, eskisinden çok daha ateşli..." diyor ve devam ediyor.

Ama ne söylemek istediğini biliyorum... *hapse girmeden önceki halinden daha iyi*. "Bu onun iyi bir insan olduğu anlamına gelmez, Rhi. Şimdi, bu kadar yeter." Omuzlarını silkiyor ama yüzündeki sırtış değişmiyor.

Ve merak ediyorum, neden Ağustos beni bu kadar çekiyor?

CHAPTER 6

August

BİR HAFTA HIZLA GEÇER, ardından bir hafta daha. Çok yalnızım. Evden hiç çıkmadım.

Noah geçen hafta bazı temel ihtiyaçlarla uğradı ve o zamandan beri hiç ayrılmadım. Ama gitmem gerekiyor çünkü yine yiyeceğim bitti ve para zulam her geçen gün daha da azalıyor.

Hiç gerçek bir işim olmadı. Gitmeden önce para kazanmak için ne gerekiyorsa onu yaptım. Para kazanıyordum ve bunun ötesini hiç düşünmedim. Muhtemelen düşünmeliydim.

Kapım çalınıyor ve kapıyı açtığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor. Haftalardır yüzümde ilk kez gerçek bir gülümseme vardı. Paige elinde hamur işleriyle dolu bir çantayla diğer tarafta duruyor ve ağzımı sulandıran lezzetli ikramların kokusunu alabiliyorum. Hapishanedeyken bana gönderdiği tüm mektuplarda yemek yapmayı ne kadar çok sevdiğini, tatlıların en sevdiği şey olduğunu anlatırdı. Dönüş mektuplarımda bir gün onları deneyeceğime söz verdim.

Bugün o gün olmalı.

"August." Adımı heyecanla söylüyor.

Kapıyı daha da açıyorum ve içeri giriyor, gözleri bana dönmeden önce odanın içinde geziniyor. "Bu çok güzel." Çantayı elime tutuşturuyor ve masaya gidip elini masanın üzerinde gezdiriyor. "I

Bu sabah senin için yaptım. Umarım tart seviyorsundur. Hangi lezzeti sevdiğinden emin olamadığım için birkaç farklı çeşit yaptım."

"Onları severim. Baban burada olduğunu biliyor mu?"

Burnunu kıvrıp başını başka yöne çeviriyor, sonra da evin etrafını kontrol etmeye devam ediyor. Noah'ın bana verdiği ve henüz kullanmadığım cep telefonuna uzanıyorum ve babasına burada olduğunu bildiren bir mesaj gönderiyorum.

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum..." Duraklıyor. "Beckham. O da seninle tanışmak istiyor. Eğer sen de istersen." Onun adını duyunca gözlerindeki umudu görebiliyorum.

"Bu senin erkek arkadaşın mı?"

"Evet. Onu seviyorum. Bana karşı çok iyi. Gerçekten iyi." Gülümsemesi çok büyük, gözleri hissettiği duygularla parıltıyor.

Ben kimim ki bunu yıkayım?

"Daha on altı yaşındasın Paige. Kendini tek bir kişiye bağlama." "Annemiz seni doğurduğunda on altı yaşındaydı."

"Ve bakın ne kadar iyi sonuçlandı," diyorum alaycı bir şekilde.

"Bence harika olmuşsun August." İlk defa biri bana sanki büyük bir hayal kırıklığı değilmişim gibi bunu söyledi.

Mutfağa girip çantayı açmadan önce yanına gidip başını okşuyorum. Koku beni hemen çarpıyor ve önümdeki lezzetli ikramları yeme düşüncesiyle ağzım sulanmaya başlıyor. Paige'e bakıyorum. "Hepsini alabilir miyim?" Umutlu bir şekilde soruyorum.

Paige kıkırdıyor. "Tabii ki. Onları senin için yaptım."

Bir tanesini ağzıma atıyorum ve son birkaç gündür yeterince yemediğim için anında pişman oluyorum çünkü bu iyilik paketinin o gitmeden önce biteceğini biliyorum.

"Size daha fazlasını yapabilirim. Tuzlu şeyler de pişiriyorum. Beckham onları tercih ediyor."

"Sen pişirirsen, ben yerim." Yaban mersinli tartı ağzıma tıktırırken göz kırpyorum. Açık mutfağın önündeki oturma odasına gidip oturuyor ve uzaktan kumandaya uzanıyor. Açıyor ve kanalları çevirmeye devam ediyor.

"Netflix'in nerede?" diye soruyor, kanepenin arkasından bana bakarak.

"Almayın."

Paige nefesini tutuyor ve sonra başını sallıyor. "Ne izliyorsun o zaman?"

Omuz silkiyorum. "Yok bir şey."

"Televizyon seyretmiyor musun?" diye soruyor, şaşırdığı belli. "Hayır. Evde çalışıyorum, sonra da sızıyorum."

Ön kapının çalındığını duyunca, kapıyı açmaya giderken son pastayı yiyorum. Glenn orada duruyor, elleri silahını tutan pantolonunun üzerinde ve tam bir üniforma giymiş.

Onun bir polis olduğunu unutmuşum. Neredeyse.

Geri adım atarak kapıyı daha geniş açıyorum. Glenn içeri giriyor ve Paige'in kanepede oturup hâlâ televizyon kanalları arasında gezinmeye çalıştığını görmeden önce bana başıyla selam veriyor.

"Paige."

Babasının sesiyle dönüyor ve önce ona, sonra da bana bakarken gözleri kısılıyor. "Ona burada olduğumu söyledin mi?" diye soruyor.

"İzin alman gerektiğini biliyorsun."

Paige koltuktan kalkıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "O benim kardeşim." Kelimeler ağzından çıkarken sesi yükseliyor. "Onu istediğim zaman görmeme izin verilmeli."

Glenn'in iç çektiğini duydum. "Ben August'la biraz konuşurken siz ön tarafa gidin lütfen."

Ofluyor ama dediğini yapıyor, çıkarken de homurdanıyor.

Glenn beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sanırım bazıları için korkutucu olabilir, ama karşımdaki bu adamdan çok daha korkutucu insanlarla uğraştım. "Belli ki seni ziyaret etmeye devam edecek."

Başımı sallıyorum çünkü ikimiz de biliyoruz.

Başını kaşıyıp kapının dışına bakıyor, kadın polis arabasının yanında bekliyor.

"Haftada iki öğleden sonra. Bundan daha fazla gelirse bana haber vermek zorundasınız. Burada güvende olacağına güvenebilir miyim, August?"

"Güvende olacak. Sana söz veriyorum." Dönüp Paige'e seslenir, o da yüzünde asık bir ifadeyle kapıya geri döner.

"Hafta içi iki gün okuldan sonra. Şansını zorlama," diyor Glenn Paige'e.

Kocaman gülümsüyor ve kollarını babasının beline doluyor. "Teşekkür ederim, babacığım." Ona gülümsüyor.

Glenn bir yandan beni değerlendirirken bir yandan da kızının elini tutuyor. Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini görmek beni mutlu ediyor -benim hiç sahip olmadığım bir şey.

"Akşam yemeğinden önce ayrılacak." Sözleri üzerine başımı salladım. Glenn gidiyor ve Paige saat altı civarına kadar kalıyor.

Ertesi gün PAIGE geldi, daha fazla yiyecek getirdi, bunun için minnettarım. Ve bu onun o haftaki sınırı. Ama ertesi hafta geldiğinde beni Beckham'la tanıştırmak istedi. Ne giymem gerektiğini bile söyledi. Ben kim oluyorum da bir ergenle tartışıyorum?

Bizimle buluşacağı yerel kafeye doğru yola çıkıyoruz. İçeri girdiğimizde onu hemen fark ediyorum, çünkü Paige ona doğru koşarken yanımda ciyaklıyor. Ona sarılıyor ve sonra onu geri çekiyor, Paige ona sarılırken bana elini uzatıyor.

"August, ben Beckham. Tanıştığımıza memnun oldum." Başımı salladım, davranışlarının ne kadar nazik olduğunu takdir ettim. Öte yandan ben o yaşta onun gibi olamazdım. Onlarla yatar, sonra da onları terk ederdim. Daha kolaydı.

Ek yok. Sorun yok.

Sorun yok.

Başımı salladığımda Beckham geri çekiliyor ve yanında birini de getirdiğini görüyorum. Arkasında, masada oturan zengin bir kız var.

Sırıttıyorum ve onun karşısındaki koltuğu çekiyorum. "Zengin kız."

"Hıyar," diye karşılık veriyor, bu da onun şımarıklığı karşısında ağzımın daha da açılmasına neden oluyor.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Paige soruyor.

"Çok eskiden tanışıyoruz. Ama erkek arkadaşın onu nereden tanıyor?"

"O benim kardeşim," diyor Rylee, açıkça kafası karışmış bir şekilde ve başını sallıyor. "Bir Harley'le mi çıkıyorsun?" Paige'e soruyorum, sonra Beckham'a bakıyorum. O da

Omuz silkiyor. Tekrar Rylee'ye dönüyorum. "Ailen bu konuda ne düşünüyor? Oğullarının zengin olmayan bir kızla çıkması hakkında?"

Rylee başını çevirmeden önce sadece alay eder. "*Biz* sohbet ederken siz de gidip bize milkshake almaya ne dersiniz?"

Beckham başını kız kardeşine çeviriyor, yüzünde endişe okunuyor, sonra bana dönüyor. Gözlerimi ona dikmiş, konuşmasını bekliyorum. Paige onu çekiştiriyor ve uzaklaşıyorlar.

"Konuşmamız mı gerekiyor?" Sandalyemde arkama yaslanarak ona soruyorum.

"Kardeşimin önünde götlük yapma. O iyi bir çocuk ve kız kardeşini seviyor, pislik."

"Oh, demek omurgası var. Eğer öyleyse neden annen kiminle çıkabileceğini söylüyor?"

Evet, tüm kasaba söylentileri duydu. Harley kızları yüksek standartlara sahip ve yakın zamana kadar sadece bir tanesi onlarla tanıştı. Rhianna, Noah ile birlikte ve ondan daha iyisini bulabileceğinizi sanmıyorum.

Anderson ayaklarımın altındaki pisliktir ve orada kalmalıdır.

"Annem bana kiminle çıkacağımı söylemiyor, göt herif."

"Yani Anderson'la annen istediği için çıkmıyorsun, öyle mi?" Ellerim önümde duruyor. Onları açıyorum ve bana bakmadan önce gözleri onlara kayıyor.

"Anderson'la çıkıyorum çünkü istiyorum," diyor ses tonunu kaplayan zehirle.

"Vay canına, o serseriyle çıkmayı seçmişsin. Sanırım sen seçtiysen sorun yok, değil mi? Seni aldattığını biliyorsun." Sandalyesine geri oturdu ve sanki ona tokat atmışım gibi oldu. Sertçe. Yine de biliyor. Hepimiz biliyoruz. Ama neden onunla kalıyor? Kim bilir.

O daha tek kelime edemeden, erkek kardeşi yanındaki sandalyeyi çekip ona doğru kaydırıyor. Paige de aynısını yapıyor ve ben Rylee'nin koltuğunda kıvranışını izlerken gülümsüyorum ve bundan büyük bir zevk alıyorum.

CHAPTER 7

R ylee

AUGUST karşımda oturuyor, kibirli ve çok yakışıklı. Bu kadar çekici olmasından nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Çünkü benimle konuştuğunda midemde kelebekler uçuşuyor ve o bir pislik gibi davrandığında bile onları dizginleyemiyorum.

Ve bu onu her gördüğümde böyleydi.

Sandalyesine geri oturur, Paige de geniş bir gülümsemeyle onun yanındadır. Beckham Paige'den August'a bakıyor. Ondan korktuğunu hissedebiliyorum. August göz korkutucu olabilir ama sert dış görünüşünde çatlaklar görmeye başlıyorum. Özellikle de Paige'e davranış biçiminde. Ona saygı duyuyor ve seviyor. Benim Beckham'ı sevdiğim gibi.

"Ee, ne zamandır çıkıyorsunuz?" August soruyor. Öne doğru oturuyorum ve sırtıyorum. "Sen değil, zengin kız. Hepimiz biliyoruz ki sen ve o ezik son kullanma tarihinizi çoktan geçtiniz."

Beckham yanımda gülüyor, ben de ona dirsek atıyorum. Beckham onun ifadesine tamamen katılıyor.

"İlişkimden bahsetmeyecektim ama madem bu kadar ilgili görünüyorsunuz, başka ne bilmek istersiniz?"

"Çocuklar," diyor Paige, aramıza bakarak.

August onu görmezden geliyor ve öne doğru eğiliyor. Nefesindeki nane kokusunu alabiliyorum ve güçlü, nasırlı elleri aramıza oturuyor. Şaşırtıcı bir şekilde,

elleri temiz.

O ellerin vücudumun her santimetresinde dolaştığını hayal ederken onlara bakmamak için elimden geleni yapmak zorundayım.

"Neden kalıyorsun? Yani, kendine ait bir aklın var ve duyduğuma göre Anderson yatakta o kadar da iyi değilmiş." August sırtıyor. Sırtacak kadar cüretkâr.

İfadem kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Ama ona kızgın yüzümü göstermemek çok zor.

"Yatakta nasıl performans gösterdiğini biliyorsun. İlginç. Başka bir erkeği önemseyeceğini hiç düşünmemiştim. Tabii... bilirsin, hapishane seni değiştirmediyse..." Ben de eğilerek ona karşılık veriyorum.

Ha, al bakalım, pislik.

Ellerime bakıyor, sonra tekrar kaldırıyor. "Oh, hayır, hiç de değil. Bir kadının zevki hâlâ arzuladığım şey. Beni yatıştırmak ister misin?"

"Çocuklar," diyor Paige tekrar. "Bu cehennem kadar garip. Beckham ve ben dondurma almaya gidiyoruz." Ayağa kalkıyorlar ve ikimiz de başımızı çevirmiyoruz. İkimizin de gözleri birbirine sabitlenmiş.

"Cevap yok mu, zengin kız? Anne ve babasının parasına güvenmeyen bir adam tarafından ellerini kirletmek istemiyor musun?" diye takılıyor. Verdiği cevaptan tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslanıyor ve devasa bir sırtıyla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"İlgimi çekti... Hem de çok. Neden buraya gelip beni öpmüyorsun?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz donup kalıyorum. Çünkü August'un yüzünde önce şok, sonra da sinsi bir gülümseme belirdi. Tek kelimeyle kusmuktı ve onun da Anderson gibi kafasını sallayıp bana güleceğini düşündüğüm için ağzımdan çıkmıştı.

Ama bu bir hataydı.

August ve Anderson birbirlerine hiç benzemiyorlar. En ufak bir şekilde bile.

August ayağa kalkıyor, sandalyesini sertçe geriye itiyor ve kısa bir süre önce kardeşimin boşalttığı koltuğa doğru yürüyor. Güçlü ellerinin sandalyeyi kavrayışını ve çekişini izliyorum. Sonra da kışını oturtuyor.

Hay sikeyim. Ne başlattım

ben? Koşamıyorum bile.

İstiyor muyum ki?

Cevap çok basit: Yankılanan bir hayır.

August'un nasıl öpüştüğünü bilmek isterdim. Eğer biz büyürken onun hakkında çıkan söylentiler doğruysa, August birçok kadının dudaklarından düşmezdi, benimkinin bile. Ve bu sadece onu uzaktan gördüğüm içindi.

"Geri çekilmek için son şansın, zengin kız." Eğiliyor, canlı yeşil gözleri dudaklarımdan gözlerime kayıyor, sonra tekrar geri dönüyor. Derin bir nefes alıyorum ve kaşlarımı kaldırmayı başarıyorum. Etrafımızdaki insanlar konuşurken onları zar zor duyabiliyorum. Ona baktığımda gürültü kayboluyor sanki.

Nasıl sadece onu görebilirim?

Uzun zamandır kendi içimde kaybolmuşken mi?

"Erkek arkadaşın kıskanabilir," diye fısıldıyor, bir yandan da yaklaşıyor. Dudaklarımda neredeyse onun tadını alabiliyorum, o naneli koku burnuma saldırıyor. "Ve seni uyarmalıyım, durmayabilirim." Gözleri yine dudaklarıma kilitleniyor ve o daha da yaklaşıırken gözlerimi kapatmaya başlıyorum. "Ben açlıktan ölen bir adamım, zengin kız, bu yüzden tadına bakmadan önce kaçsan iyi edersin."

Sözlerinin hiçbirini kayda geçmiyor. Hiçbiri.

Bir tane bile yok.

Oturmuş bekliyorum, acaba o dolgun dudaklar, hikayeler anlatan, bana isimler takan o dudaklar her an beni işaretleyecek mi diye.

"Ağustos."

"Hmm," diye cevap veriyor, belli ki şu anda sözlerime hiç dikkat etmiyor.

Onun ilk fırçasını hissediyorum ve bana dokunduğunda nefesimi tutacak kadar hızlı değilim.

Bu bir hataydı.

Çünkü nefes aldığımda onu içime çekiyorum ve sanırım onun yanımda olduğu tek bir saniyenin bağımlısı oldum.

Cennet gibi.

"Aman Tanrım!" Dili benimkiyle buluşmadan önce ciyaklamayı duyuyorum ve ikimiz de aynı anda geri çekiliyoruz.

"Rylee." Döndüğümde ağabeyimin bana baktığını görüyorum. August'a bakma zahmetine bile girmiyorum. Dudaklarımda ona duyduğum ihtiyaçla titreyişini gerçeğine takılıp kaldım.

Birini yarı öpmeyi sevebilir misin?

Çünkü sanırım August'u yarı öpmeyi seviyorum. Ayağa kalkıyorum, sandalyemi geri itiyorum.

"Gitmem gerek. Seni bırakmamı ister misin?" Beckham'a sordum.

Beckham dikkatini Paige'e çeviriyor, sonra eğilip yanağından öpüyor ve başını sallayıp uzaklaşıyor. Beni kısık gözlerle izleyen August'a bakıyorum.

Sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi.

Zehir, o öyle biri.

Benim güzel zehirim.

Ve uzak durmalıyım.

Onun gibi adamlar benim gibi kadınlar için uygun değil. Ama Anderson da öyle.

Beckham, evimizin önüne yanaşana kadar tüm yolculuk boyunca sessiz kalıyor. İkimiz de sessizlik içinde oturup büyük, beyaz canavarlığa bakıyoruz.

Beckham, "Anderson'dan ayrılmalısın," diyor. "Başka bir adamla öpüştüğün için değil, Anderson sana elini sürdüğü için. Ve eğer hemen bir şey yapmazsan, bir dahaki sefere yaptığında, sopamla odana gelip kafasına vuracağım ve sen beni durduramayacaksın." Sözleri karşısında ağzım bir karış açık kalıyor. Beckham arabadan inip aceleyle ön kapıya doğru yürürken onu izliyorum. Benden daha uzun, lisesinin kralı ve artık neredeyse bir erkek.

Ne zaman büyüdü?

Onun artık benim küçük kardeşim değil de genç bir adam olduğunu nasıl gözden kaçırdım?

Telefonuma uzandım ve Anderson'ın numarasını buldum. O cevap vermeden önce iki kez çalıyor.

"Bebeğim, n'aber?" diyor rahatça.

Ona cevap verirken dişlerimi sıkıyorum, "Bu akşam yemeğe çıkalım. En sevdiğin restoranda."

"Tabii. Buna ne sebep oldu? Beni görmeyi pek istemedin." "Seninle orada buluşuruz," dedim ona.

Kabul ediyor, sonra telefonu kapatıyor.

Yapmak üzere olduğum şeyin muhtemelen zor olacağını bilerek derin bir nefes alıyorum, ancak doğru ortamın çatışmayı hafifleteceğini umuyorum.

Umarım.

Mükemmel bir sahip gibi koltuğumda oturuyorum.

Evet, onun için ben buyum.

Kullanabileceği ve istismar edebileceği bir maldan başka bir şey değil.

Onun gelmesini beklerken bacak bacak üstüne atmışım ve dirseklerim masaya değmiyor.

Geç kaldı. Tabii ki geç kaldı.

Garson geri gelip bana bir içki ikram ederken telefonumu kontrol ediyorum.

"Şarap, lütfen." Başını salladı ve gitti, muhtemelen benim için üzülüyordu.

Merak etme, kendim için üzülüyorum.

Mesaj yok, cevapsız arama yok. Otuz dakika oluyor ve açlıktan ölüyorum.

Aramaya basıyorum, Anderson cevap veriyor ve arka plandaki müziği duyabiliyorum.

"Neredesin?"

"Larry'de, neden? Ne oldu bebeğim?"

"Şaka mı yapıyorsun?"

Bu planlandığı gibi gitmiyor. Buna bir son vermeliyim.

Neden bu işi bu kadar zorlaştırıyor?

"Akşam yemeği planlarımız vardı," diye ofluyorum telefona.

Sessizleşir ama arka planda müzik çalmaya devam eder.

"Oh, evet, aklımdan çıkmış olmalı. Yarın akşama ne dersin?"

Telefonu yüzüne kapattım ve bunu yaparken gösterdiğim vahşet neredeyse telefonu elimden düşürüyordu. Sikeyim onu!

Telefonum çalışıyor ve kontrol etmeden cevap veriyorum. "Ne?" Telefonu ısırdım.

"Lanet olsun! Sen delisin." Telefonu kulağımdan çekiyorum. Tanımadığım bir numaraydı.

"Kimsiniz?"

"August." Konuşurken sesi boğuk çıkıyor.

"Neden benim telefonumu arıyorsun? Ve numaramı nereden buldun?" Şarabım geldiğinde soruyorum. Kadehi aldım ve hepsini tek seferde içtim. Ne yazık ki araba kullanıyorum, yoksa bütün şişeyi sipariş ederdim.

"Paige onu Beckham'dan aldı. Bak... bu bir daha olmayacak." Gırtlaktan bir ses çıkarıyor.

"Tamam."

"Tamam."

Garson geldi ve sipariş vermek isteyip istemediğimi sordu. "Neredesin?"

"Bir restoranda," diyorum ve susuyor. "Orada yalnız mısın?"

"Planımız bu *değildi*."

"Yani, bu bir evet," diye cevaplıyor. "İstiridyeleri var mı? Bana biraz getir." Öksürüyorum.

"Ben açım, eminim sen de açsındır. O yüzden bana yemek getir zengin kız, ben de sana eşlik edeyim." Telefonu kapattı.

Başımı garsona çeviriyorum ve sipariş veriyorum. Sonra August için sipariş veriyorum ve hepsinin paket olmasını istiyorum.

Ne yapıyorum ben? Gerçekten aptalca bir şey, bundan eminim.

Geldiğimde ön kapıda belden yukarısı çıplak bir şekilde duruyordu. Hava karanlık ama verandanın ışığı yanıyor ve tavana birkaç bitki asıyor. Bana doğru bakıyor, ellerini kalçalarından tehlikeli bir şekilde sarkan kot pantolonuna siliyor ve evin kenarına yaslanıyor.

Arabada kıpırdamadan oturmamı izliyor.

Arabadan inmek için kendimi ikna etmem gerekiyor.

Tekrar kontrol ettiğimde kıpırdamamıştı, bir eli vücudunu duvarda tutarken diğeri yanında asılı duruyordu.

Yemeğimize uzanarak dışarı kayıyorum. Topuklu ayakkabılarım çok yüksek, bu da beni ona doğru adım atarken onun kadar uzun yapıyor. En alt basamakta durduğumda yeşil gözler bana bakıyor. İki katlı büyük bir ev ve hatırladığım kadarıyla böyle görünmüyordu. Yıkık döküktü ve yıllardır kimse yaşamamıştı. Şimdi, yeni bir kat boya var ve benim mahallemdeki bir ev için geçebilir.

"Vay canına! Bu eski yere çok şey yapmışsınız. Buna bayıldım."

"Evet, etrafı saran sundurma muhtemelen evin en sevdiğim özelliği. Birkaç sorunu vardı ama biraz boya ve birkaç çivinin düzeltemeyeceği bir şey değildi."

"Bu inanılmaz."

"Çok güzel kokuyor," diyor August.

"Öyle," diye cevap veriyorum ve söylediklerim karşısında başımı sallıyorum.

August kıkırdıyor ve yemeğe uzanıyor, çıplak göğsü koluma tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

"Sen de güzel kokuyorsun zengin kız," diye fısıldıyor kulağıma, sonra dönüyor, açık kapıdan içeri girerken yemeği de yanında götürüyor. Bir an durup elimi yumuşak pembe elbisemde gezdiriyorum ve onu takip ederek merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kapıyı arkamdan kapatırken gözlerim etrafı kontrol ediyor. Ev güzel. Çok fazla eşyası yok ama temiz. Her yerden taze boya kokusu geliyor.

"Bu gerçekten çok iyi görünüyor," diyorum, başımı her yöne çevirip el işlerini kontrol ederken.

Televizyonun önünde üç kişilik tek bir kanepesi var. "Alışık olduğun şeylerle kıyaslanamaz, eminim." Gözlerimi deviriyorum Ben mutfığa giderken onun yorumu. Paige'den geldiğini bildiğim hamur işlerini gördüğümde genişçe gülümsüyorum.

"Kız kardeşin iyi bir aşçıdır."

August bifteği ve et suyunu çıkarıyor, parmağını et suyunun içinde kaydırıyor ve parmağından emiyor. Bunu yaparken beni izliyor.

"Yıllardır biftek yemedim, en azından bu kadar iyisini yemedim."

"İstiridye den daha fazlasını isteyeceğini düşünmüştüm," diye yanıtlıyorum istiridye dolu kabı açarken.

"İki biftek mi?" diye soruyor üçüncü kabı kontrol ederken.

Ona uzandım. "O benim." Aldım, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. "Salata yok mu?" diye alay ediyor.

"Biftek severim." Etrafta çatal bıçak ararken bir çekmeceyi açıyorum ve mutfak eşyalarını buluyorum. İki tanesine uzanıyorum, o bir tabak uzatırken ben de kendiminkini ona veriyorum.

"Ben kuku severim, ya sen?"

Nefesimi tutarak öksürüyorum. Tabağı elinden alıyorum ve başımı kaldırıp ona baktığımda kaşları kalkmış, gözleri muziplikle dans ediyor.

"Genelde ağzıma giren penis olur. Henüz amdan zevk aldığımı söyleyemem." Sulu bifteği tabağıma kaydırıyorum ve yukarı bakmayı başardığımda, onu olduğu yerde dondurmuş gibi görünüyor.

Sanki beni çözmeye çalışıyor gibi.

"Diğer erkeklerle bu şekilde konuşmuyorsun, değil mi?"

Göz kırpıyorum. "Hayır, ağzımın bozukluğu sadece senin için ortaya çıkıyor gibi görünüyor."

"Eminim gelmesini sağlayabileceğim tek şey bu değildir," diye fısıldıyor ama onu duyduğumu biliyor çünkü bir istiridyeyi ağzına yerleştirip kabuğundan emerken göz temasını hiç kesmeden bana bakıyor.

Gözlerimi kaçırarak koltuğuna oturuyorum. İç çamaşırım biraz ıslak olabilir.

Ve kalbim düzensiz atıyor.

Ama şaşırtıcı bir şekilde uzun zamandır bu kadar rahat olmamıştım.

CHAPTER 8

August

Evimin bir saray olmamasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor ki buna alışkın olduğumu biliyorum. Rylee hayattaki güzel şeylere alışkındır. Onlarsız yaşamak zorunda kaldığını hiç sanmıyorum. Ailesi sadece bu kasabanın değil, ülkenin de en varlıklı insanları ve Rylee onlar için çalışıyor. Rhianna ise bir kafede çalışmaktan mutlu. Tebeşir ve peynir gibiler.

Rylee babasının muhasebe şirketinde çalışıyormuş, öyle duydum ve iyi olduğunu da duydum.

Ona doğru adım atarken, kendi yiyeceklerimi ve iki bira taşıyorum. Bir tanesini önüne koyuyorum ve beni şaşırtarak birayı alıyor, kapağını açıyor ve dudaklarına götürüyor.

"Çok televizyon izlemiyor musun?" diye soruyor bir yudum alıp şişeyi yere bıraktıktan sonra. Benim kör bıçağımla bifteğini kesiyor ve ağzına bir parça atıyor.

"Neden sordunuz?"

"Çünkü kumanda burada değil, eğer kör değilsem." Koyu renk gözlerini tekrar bana dikmeden önce etrafı kontrol ediyor.

"Hayır, hayır, bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla Paige muhtemelen o şeyi de yanında götürüyordur."

"Yapardı." Rylee kıkırdıyor ve sesi çok güzel.

"Söyle bana zengin kız, neden bu kadar süslendin? Akşam yemeğini tek başına mı yemeyi planlıyordun?" Soruyorum, sonra bifteğimi ısıtıyorum. Gerçekten çok iyi bir biftekti. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi.

"Anderson'la randevum vardı."

"Ohhh, Anderson," diyorum, ona gerçekte olduğu gibi hitap etme dürtüsüne direnerek.

Lanet olası pislik.

"Evet, ama planlar değişti." Bu durum onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünmüyor.

"Şimdi daha iyi bir arkadaşın var," diyorum ona, bifteğinin son parçasına uzanıp ağzıma atarken.

Beni azarlamak için pembe dudaklarını aralıyor, sonra başını sallıyor. "Bir gömlek giyebilir misin?" Gözleri vücudumu tarıyor ve bu hoşuma gidiyor.

"Neden?" Son lokmamı yutup tabağı yanıma koyarak soruyorum.

"Çünkü bir misafiriniz var." Yüzü kızardı. "Ve?"

Ona takılarak cevap veriyorum. "Burası benim evim."

Ofladı ve ayağa kalktı. Tabağıma uzanarak ikisini de mutfığa götürüyor, topukları yere vuruyor. Lavaboda onları temizlediğini duyuyorum ve bunu nasıl yapacağını bilmesine bile biraz şaşıyorum. Ayağa kalktığımda, aynı tabaktaki halkaları tekrar tekrar yıkarken, başını eğmiş ve dudaklarını büzmüş bir halde düşüncelere dalmış olduğunu görüyorum.

"Anderson'la planlarınız neden değişti?" Tezgâhın diğer tarafında durarak sordum. Yaklaştığını duymadı. Yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki.

Başını kaldırdığında, gece gökyüzü kadar karanlık gözleri bana bakıyor. Bir parçam başka tarafa bakmam gerektiğini söylüyor, o karanlık gözlerde gördüğüm şey varlığımın her zerresini ona doğru çekmiyor.

Ama yapamam.

Kalıyorum, onu izliyorum. Bana cevap vermesini bekliyorum. "Gelmedi," diyor omuz silkerek.

"Pisliğin teki olduğunu söylemiştim."

"Bunu zaten biliyorum," diye tersliyor beni. "Akşam yemeği ne içindi? Özel bir gün mü?"

Tabağı lavabodan çekip süzgece koyuyor, sonra diğerini yerleştiriyor. Ve cevap verirken, tepkimi kontrol etme zahmetine girmiyor.

"İptal etmeye çalışıyordum ama bana izin vermiyor." Tamam, bunu beklemiyordum.

Yüzümdeki şoku göremediği için mutluyum.

"Anderson'ı sevmiyor musun?"

Şimdi gözleri parlıyor, yanağından tek bir damla yaş süzülüyor ama o bunu görmezden geliyor ve bana bakarken sanki hiç düşmemiş gibi davranıyor.

"Yaptığımı sanıyordum... bir zamanlar." Sesi çok tatlı bir kederle doluydu.

"Sen zaten ondan daha iyisin," diyorum ona. Tek bir konuşmadan bu kadarını biliyorum. Rylee gibi bir kızı nasıl elde etti, asla bilemeyeceğim.

Bu kasabadaki çoğu erkekten daha iyi olduğuna dair bir his var içimde. Benden bile.

Ama ben bencil bir adamım ve ona gitmesini söylemem gerekse bile, sadece ayrılmak istediği belli olan bir erkek arkadaşı olduğu için değil, aynı zamanda ona bakmak benim yeni favori şeyim olduğu için.

Yüzünün kıvrımı neredeyse kalbe benziyor, dudakları pembe, pamuk şeker gibi tadı var ve gözleri kabuslarınız kadar karanlık.

"Bunu sadece sana yemek getirdiğim için söylüyorsun." Sırıttıyor, akan musluğu kapatırken gözyaşı aşağıdaki suya düşüyor.

"Evet. Beni istediğin zaman besleyebilirsin bebeğim," diyorum karnıma vurarak. Gözleri karnıma kayıyor ve yanakları yeniden pembeleşmeye başlıyor.

Çok beğendim.

"Bana etrafı göstermeye ne dersin? Eminim daha fazlasını yapmışsındır. Çok güzel bir yer." Bunu söylerken yalan söylemiyor. Gerçekten de evimin güzel olduğunu düşünüyor. Bunu nasıl söyleyebiliyorum bilmiyorum ama söyleyebiliyorum işte.

Hiç kimse yaptığım bir şeyin güzel olduğunu söylemedi. Asla.

Bir elimi saçlarımda gezdirip sırıttıyorum. "Yatak odasını görmek ister misin?" Cevap vermesini bekliyorum.

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Hepsini görmek isterim. Eski evleri severim. Çok fazla karakterleri var." Bunu büyük bir coşkuyla söylüyor.

Rylee ellerini elbisesine siliyor ve ben dönüp merdivenlere yöneldiğimde arkamdan geliyor. Basamakları yavaşça çıkıyorum, en üst kata çıkarken arkamda olduğunun tek göstergesi topuklarının sesi. Uyuduğum yatak odasını açıyorum, içeri girebilmesi için kenara çekiliyorum.

"Senin gibi kokuyor," diyor benim alanıma girerken. Başını omzunun üzerinden bana çevirip gülümsüyor ve sonra geri dönüyor. "Kahverengi rengi seviyor gibisin" diyor, koyu lekeli zeminlerimi ve geçen hafta sıfırdan yaptığım, düz beyaz bir çarşafı örtülü yatağımı inceleyerek. Odadaki tek

şey o. Yatağımı yenilemek için

yatak takımlarına harcıyorum ve fazla bir şeye ihtiyacım yok.

Büyükannemin yatağını sattığımda biraz para kazandım ve bir yatak aldım.

Yatağın arkasında benim yaptığım ahşap bir duvar var. Oraya doğru yürüyor ve elini üzerinde gezdiriyor.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yatak bile uyuyor." Bana döndü. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Evet."

"Vay canına! Ne yetenek ama Auggie."

Kullandığı isim karşısında burnumu

kıvırıyorum. "Benim adım August."

"Biliyorum, ama Auggie'yi tercih ederim, kulağa..." başını kaldırıyor, dudaklarında muzip bir sırıtiş, "... sevimli."

Başımı sallıyorum. *Sevimli*. Bu beni tarif edecek bir kelime değil.

Birbirimize bakarken ikimiz de sessizleşiyoruz. Tekrar konuşmadan önce elini kolunda gezdirerek üşüdüğünü gösteren bir hareket yapıyor.

"Gitsem iyi olacak. Yarın çalışmam gerekiyor."

"Yapmalısın," diye cevap veriyorum. Başını sallıyor ve yanımdan geçip gidiyor ama ben kıpırdamıyorum. Vücudumun yarısı kapı aralığını kapatıyor. Vücutlarımız birbirine değdiğinde Rylee nefesini tutuyor ve ben de içgüdüsel olarak ona dokunmak için uzanıyorum, daha önce parmaklarını gezdirdiği kolunun aynısını ben de yapıyorum.

"Yapmalıyım..." Parmaklarımı tekrar koluna ve dirseğinin kıvrımına götürdüğümde cümlesini bitirmiyor. Parmaklarım karnına hafifçe dokunduğunda tüyleri diken diken oluyor.

"Yapmalısın," diye karşılık veriyorum ona.

Bana doğru hafifçe eğiliyor ve o eğilirken ben de ağzımı açıyorum. Ne istediğini biliyorum. "Görüşürüz zengin kız," diyorum, elimi ondan çekiyorum ve gidebilmesi için geri çekiliyorum. Merdivenlerimden inmeden önce ne olacağını anlaması sadece bir anını alıyor ve ön kapının kapandığını, ardından arabasının çalıştığını duyuyorum.

"BU ÇOK TUHAFTI," diyor Paige ertesi gün okuldan sonra evime girerken. Çantasını yere atıyor, mutfığa giriyor ve otomatik olarak yemek yapmaya başlıyor. Ona istediği bazı temel malzemeleri almıştım, geri kalanını da birkaç hafta önce getirmişti.

"Ne?" Ellerimi yıkarken söyledim. Bana yardım ettiriyor, ama sadece küçük şeylerde.

"Aptal numarası yapma." Bana o ergen göz devirmesini yapıyor. Gülüyorum ve başımı sallayarak mikseri ona uzatıyorum. Ön kapı çalınıyor ve Paige kapıyı açmak için ilk atlayan oluyor. Kek tepsisini alıp onun için tezgâhın üzerine koyuyorum.

Çok sessiz. Hiç ses duyamıyorum.

Ön kapıya doğru ilerlerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Paige orada durmuş Josh'a gülümsüyor.

Josh, lanet dünyanın pisliği.

"Paige, yemek yapmaya geri dön." Bana dönüyor, gülümsemesi soluyor ama dediğimi yapıyor. O gidince ona doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıkıyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum. Ağzını açıyor, sonra dudakları yukarı kalkıyor.

Sahte, tıpkı onun gibi. Gümüş ızgaraları alt dişlerinin üzerinde duruyor ve onları yalıyor.

"Eski bir dostu selamlamanın yolu bu mu?" diye sorma cüretini gösterdi piç kurusu.

"Siktir git," diye öfkelen dim, eğilerek. "Ve eğer geri gelersen, seni öldürürüm."

"Şimdi, şimdi, şimdi, Ağustos çocuğu." Bana hep böyle seslenirdi. Benden sadece on yaş büyük ama sanki ben aptal bir ergenmişim gibi davranıyor.

Yanlış.

Josh için sokaklarda çalıştım, satış yaptım, onun için bir yerlere girdim. Bana iyi para ödedi, ta ki beni temelli gönderen son işe kadar.

Kolay olması gereken bir işti.

Ama döndüğümde diğer iki adamını orada görünce korktum. Bana korkak dediler ve kafama silah dayayarak başka seçeneğim olmadığını söylediler.

Soygun.

Sonunda, bu bir tuzaktı.

Dükkana girdiler, beni soğuk odaya götürdüler ve oraya kilitlediler, her yeri tahrip ettiler ve alabildikleri her şeyi aldılar.

Soğuk odada, yanımda yerde bir silahla bulundum. Piçler beni polise ihbar etmişti.

O piçler bana tuzak kurdu.
Josh bugüne kadar her şeyi
inkar etti.

Mahkemede hakime, kafalarına silah dayayanın ve bunu onlara
yaptıranın ben olduğumu söylediler.

Onlar şartlı
tahliye oldu.
Ben hapse
girdim.

Meğer çok para çalmışlar ve dükkân bir devlet memuruna aitmiş.
Sadece benim şansım.

"Ben senin oğlun değilim Josh," diye tükürdüm ona. "Şimdi *siktir* git."

"İçerideki senin küçük kardeşin mi?" Başını sallıyor. "Çok tatlı bir şey,"
diyor o şeytani sırıtışıyla.

"Şaka yapmıyorum, Josh." Yaklaşıyorum. "Bir daha buraya ya da onun
yakınına gelme."

"Annen uğramamı istedi," diyor, o iğrenç sırıtışı lanet olası çirkin
suratından hiç gitmiyor. "Ziyarete gelmeni istediğini söylememi istedi."

Ben çocukken uyuşturucu ve alkol onu mahvetmişti. Josh'la da böyle
tanıştım. Onun borcunu ödemek için onun için çalıştım, sonra bana
reddedemeyeceğim kadar çok para teklif etti. Gençken ve hiçbir şeyiniz
yokken birinin size yanlış olduğunu bildiğiniz işler için bir şeyler teklif
etmesi zordur ama yemeğe ihtiyacınız vardır.

Ve yemeğe ihtiyacım vardı.

Dönüp içeri uzanıyorum ve kapının yanında tuttuğum sopayı alıyorum.
Geri döndüğümde onun artık verandada olmadığını görüyorum. Şimdi
arabasının yanında duruyor, elini havaya kaldırmış.

"Seni göreceğim, Ağustos çocuğu."

CHAPTER 9

R ylee

ANDERSON BÜTÜN HAFTA BENİ GÖRMEZDEN GELDI. Arıyor ve mesaj atıyor ama bir kez bile gelip beni görmek için çaba sarf etmiyor. Cuma günü geldiğinde, onu görmeye gitmem gerektiğini biliyorum çünkü açıkça görülüyor ki bana gelmiyor.

Onun olduğunu bildiğim yere -her zamanki gibi bir partiye- yanaştığımda insanların bana bakışları arasında içeri giriyorum. İş kıyafetlerimi giymişim çünkü evde durup üstümü değiştirme zahmetine katlanamadım. Bunu şimdi yapmalıyım, yoksa asla gerçekleşmeyeceğinden korkuyorum.

Anderson'ın arkadaşlarından biri önce beni fark etti. Böyle şeylere hiç gelmediğim için burada olduğumu fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Her hafta sonu sarhoş olmak beni ilgilendirmiyor. Bazen büyümek gerekir ve belli ki Anderson nasıl büyüyeceğini bilmiyor.

"Merhaba Blade," diyorum ona, bir yandan da etrafta Anderson var mı diye bakıyorum. Sonra yanında bir kızla dışarı çıkan herifi görüyorum. Gözleri önce bana kayıyor, sonra parlıyor ve bana doğru geliyor. Eli belime gidiyor ve beni ön kapıdan çıkarıp herkesten uzaklaştırıyor.

Onunla konuşmam gerektiği için gidiyorum.

Eli kolumda sıkıca duruyor ve dışarı çıktığımızda onu silkeliyorum. Yukarı bakıyorum, sonra bir adım geri çekiliyorum.

"Orada küçük bir şey var." Ağzımın kenarına dokunuyorum. "Ruj." Sırıtiyorum. "Bunu kolaylaştırdığın için çok teşekkür ederim. Yapma.

artık benimle iletişime geçme. Aileme ilişkimizi bitirdiğimi söyleyeceğim. Bu..." Aramızda el sallıyorum, "... kapalı." Sözlerimi nasıl anladığını izliyorum. Yüzü şaşkınlıktan şoka ve son olarak da öfkeye dönüşüyor. Öfkeli gözlerle bana bakarken kaşlarını çatıyor ve dudaklarını büzüyor.

"Bunu söyleyemezsin."

"Benim var." Tekrar geri çekiliyorum.

Ön kapı açılır ve bir kız dışarı çıkar. Elini karnına götürdü. Ben geldiğimde onun yanında duran kızla aynı kız. "Aydın yeni lezzeti seni arıyor," diyorum ona ters ters bakarak.

Bir adım öne çıkıp kolumu tekrar tutuyor ve sıkıca kavırıyor. "Rylee, seçme şansın yok. Seni ilk aldattığımdan beri bunu anlamadın mı? Bu haftalık bir olay. Şimdi seni etkiliyormuş gibi davranma," diye hırlarken parmakları kolumu daha derinden kazıyor. Biliyorum moraracak ve ben de onları saklamak zorunda kalacağım.

"Get..." Sessizce, "Çek ellerini *üzerimden*." diyorum. Son kısım için sesimi yükseltiyorum. "Çılgılık atmadan önce," diyorum ellerini bırakmadığında.

Sonunda yaptı ve ben de geri çekildim.

"Rylee, benden kaçamazsın. Kaderimizde var."

"Saçmalık! Şimdi numaramı kaybet," diyorum aceleyle uzaklaşıp arabama binerken, beni takip edip etmediğini görmek için sadece bir kez arkama bakıyorum. Neyse ki diğer kız onu oyalıyor.

Arabayla uzaklaşırken ellerim direksiyonda titriyor. Bir park görür görmez, titreyen ellerime ve çarpan kalbime dinlenme şansı vermek için kenara çekiyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ama duymazdan geliyorum. Ellerimi kenetleyerek, az önce yaptığım şey yüzünden tüm vücudumu ele geçiren titremeyi durdurmaya çalışıyorum.

Liseden beri hayatımın bir parçası olan bir şeyi yeni bitirdim. Gecikmiş bir şeydi ama bu, bunu yapmayı daha kolay hale getirmiyor.

Bu çok zor.

Ama gerekli.

Anderson, her ne kadar hilekâr bir hıyar ve istismarcı bir pislik olsa da, uzun yıllar boyunca benim yanımdaydı. Evet, kendi gündemi için ihtiyaç duyduğu zamanlarda sempati göstermiş olabilir, ama benim için oradaydı.

Bir parçam onu seviyordu. Yıllar önce çekip gitmem gerekirken bu kadar uzun süre kalmamın nedeni buydu.

Telefonum tekrar çalıyor ve kontrol etmek için elime aldığımda kız kardeşimin aradığını görüyorum.

"Ry, Tanrım, neredesin?"

"Araba sürüyorum."

"Tamam, o zaman kıını buraya sr, olur mu?"

Ev şu anda bir seçenek olmadığı için zaten oraya gidiyordum. Anderson da Rhianna'nın yanında bana yaklaşmaya cesaret edemez. Onun bu saçmalığı kabul *etmeyeceğini* biliyor.

Nefesimi tutmayı ve titreyen ellerimi durdurmayı başararak Rhianna'nın evine gidiyorum ve onu çoktan kapının önünde görüyorum. Ellerini kavuşturmuş, üzerinde pijamalarıyla beni bekliyordu.

Arabanın kapısını kapatıp ona doğru ilerliyorum.

"Anderson beni aramaya çalıştı. Ve hepimiz bunun tek sebebinin sonunda ondan ayrılmış olman olduğunu biliyoruz," diyor devasa bir sırtışla. "Sevindim. Senin adına gerçekten sevindim, Ry."

Elimi tuttuğu koluma sürüyorum. Fena halde acıyor. "ok gecikti."

"Evet, hem de çok. şimdi gel... Gidip Noah'ı yatağımdan atalım, sen de bana haftanın nasıl geçtiğini anlatırsın." İçeri girerken kolunu benimkine doladı.

"Erkek arkadaşını yatağından atamam. Ben kanepede uyurum," diyorum sessizce, böylece Noah'yı uyandırmamış oluruz.

"Hayır, umurunda olmaz. Ve ne olursa olsun senin her zaman ilk olduğunu biliyor Ry. Bunu anlıyor musun?"

Yatak odasının kapısı açılıyor ve Noah sadece boxer giymiş halde dışarı fırlıyor, bizi görünce gözlerini ovuşturuyor.

Doğruca Rhianna'ya baktıktan sonra, "Ben kanepeyi alacağım." diyor. İçeri girip bir yastık aldıktan sonra hiç tereddüt etmeden kanepeye uzanmasını izliyoruz.

"Sana söylemiştim," diyor beni yatak odasına çekerken. Kaldığım zaman orada uyurum. Çocukluğumuzun büyük bölümünde aynı yatağı paylaştık. Kendimize ait yataklarımız olsa da, öyle ya da böyle, her zaman aynı yatakta yatardık. Ben Anderson'la görüşmeye başlayana ve Rhianna taşınana kadar değişmedi. Sonra her şey çok fazla geldiğinde onun evine gelmeye başladım.

Hırkamı üzerimden çıkarıyorum ve onunla yatağa girmeden önce ayakkabılarımı tekmeliyorum.

Rhianna koluma hafifçe dokunarak, "Morarmışsın," diyor. Kontrol ettiğimde kırmızı olduğunu ve açık mor bir renk oluşmaya başladığını görüyorum. "Yani, iyi gitmedi mi?"

"Düşündüğümden daha iyi."

Kendime karşı dürüst olursam, ağrıyan ve morarmış bir koldan daha kötüsüyle çıkmayı bekliyordum. Ama bunu bilmesine gerek yok.

"Ondan nefret ediyorum," diyor ve sırt üstü dönüp tavana bakıyor. "Elimden gelse o piçin kahvesine fare zehri koyar ve onu öldürürdüm." Bir kahve dükkanında çalışıyor ve Anderson'ı öldürmenin tüm yollarını hayal ediyor ve yıllar boyunca bazı doozies ile geldi.

Ona gülüyorum.

"Bunu duymamış gibi yapacağım," diye sesleniyor Noah oturma odasından.

İkimiz de gülmekten kırılıyoruz, çünkü onun bir avukat olduğunu ve cinayetten yargılansa bile onu kurtaracağını çok iyi biliyoruz. O kadar iyi.

"Sen sus, yoksa sabah kahvene koyarım," diyerek Noah'a karşılık veriyor ve Noah'ın inlemesine neden oluyor. Onun bunu asla yapmayacağını biliyordu. Kız kardeşimi hayatımda hiç bu kadar aşık görmemiştim.

Ve aşık olmak için harika birini seçti, bu kesin.

"Bir şey duydum..." Rhi dönerek ikimizin de yan yatıp birbirimize bakmamızı söylüyor. "Vicki yaptı." Vicki, Rhianna'nın oda arkadaşı ve en iyi dostu.

"Öyle mi?"

"Anderson bir kızı hamile bıraktı," diye fısıldıyor.

Ağzım açılıyor ve kaşlarım onun sözleri karşısında kalkıyor.

"Bundan kurtulmak için her şeyi yapar," diyorum. "Ailesi çocuklardan önce evliliğe inanıyor ve o da iyi bir çocuk gibi ne derlerse yapıyor."

"Evet, sözde önce ailesine gitmiş ve ilk üç aylık dönemini geçmiş."

Konuşmaya çalışıyorum ama

kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Neden bana söylemedi? Nasıl

oldu da kimse bana söylemedi?

"Anlamıyorum." Yanağımdan bir damla yaş

süzülüyor. Sanki orada değilmiş gibi hızlıca siliyor.

"Onunla birlikte beni de yanında tutmayı mı bekliyordu?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Bunun üzerine sağlam bir bahis yapardım. Kesinlikle bu şekilde

düşünürdü." "Bu gece bir kızla birlikteydi aslında..." Görünüşünü

hatırlamaya çalışıyorum. "Dışarı çıktığında eli karnındaydı. Ben sadece

üşüdüğünü varsaydım."

"Evet, duyduğumuza göre annesi ve babası mutlu değilmiş."

"Ne zaman öğrendiniz?"

"Bu gece. Vicky söyledi, ben de kafamı toparladığımda uyuyor olacağını düşündüm ama sonra aradı. Cevap vermedim."

"Ne zamandır biliyor?"

"Birkaç haftadır," diyor.

Bu da odama geldiği o geceden sonra neden yüzük baskısını azalttığını açıklıyor.

Ne kadar aptal

olabilirim ki?

Gerçekten.

"Gitmem gerek."

"Evet, öyle sayılır," diyor elini yanımdaki elime kaydırarak. "Vicki erkek arkadaşının yanına taşınıyor olabilir, o yüzden benimle yaşamak ister misin?"

İlk aklıma gelen hayır demek oldu ama

sonra... "Evet. Evet, istiyorum."

"Güzel. Anlaştık. Ona yarın söyleyeceğim."

Başımı omzuna koyuyorum ve ben uykuya dalarken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Rhianna'nın yan yatmış, hâlâ uyuyor olduğunu görerek uyandım. Onu uyandırmadan yataktan kalkmayı başarıyorum ve sessizce odadan çıkıyorum. Mutfığa gittiğimde Noah tezgahın başında, elinde kahve, telefonunda bir şeyler okuyor. Döndüğünde gülümsüyor. "Kahve?" diye soruyor.

"Ben bakarım." Başını sallıyor ve telefonunu tekrar kontrol ediyor. Bir fincan hazırlıyorum ve ona yan gözle bakıyorum. "Onu seviyorsun, değil mi?" Aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama bunu duymaya ihtiyacım var.

Telefonunu yere bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Aldığım her nefeste. İşte o. Delilik ve her şey."

"O oldukça özel biri."

"Ve siz de öylesiniz. İkiniz de olağanüstüsünüz..." Ben sütümü doldururken duraksıyor. "Gerekirse yasaklama emri çıkartabilirim. Bana haber ver yeter." Koluma doğru başını salladı.

Ön kolumdaki siyah ve mor halkaları görünce irkildim. Sanırım morluk geçene kadar hırka giyeceğim.

İçimi dudaklarıma götürdüğümde, "August ona yardım ettiğinden bahsetti," diyor. "Bunun için teşekkürler. Bundan hoşlanmazdı ama eminim minnettardır."

"Değildi," diye cevap veriyorum, market alışverişini benim yapmamın onu ne kadar kızdırdığını hatırlayarak.

Noah kıkırdar. "Ona zaman ver. O insanların çizdiği gibi bir canavar değil."

Rhianna yatak odasından çıkar, sonra Noah'nın arkasına geçer ve kollarını onun boynuna dolar.

"Kahvenin içinde fare zehri yok, değil mi?" diyor bana göz kırparak.

Ağzımdan çıkan kahkahaya engel olamıyorum ve bu gerçek. Uzun zamandır hissetmediğim kadar gerçek. Mutluluğum kimsenin hissetmediği bir şeydi.

önemsiyordu, beni bile.

"Kadın, artık kahvemi sen yapmıyorsun," diyor ve onu neredeyse kucağına oturacak şekilde kendine çekiyor.

"Oh, sus, sen. Ölmeni istemiyorum... henüz. Orgazm için sana ihtiyacım var."

"Öncelikler." Onun sözlerine kıkırdıyor. Gözlerimi kaçırıyorum çünkü onları ne kadar sevsem de sahip oldukları şeyleri kıskanıyorum.

CHAPTER 10

A ugust

Hapse girmeden önce HIÇ GERÇEK BİR ARKADAŞIM OLMAMIŞTI. İnsanlar etrafımda sadece popülerlik ya da uyuşturucu için takılırdı. Bende ikisi de vardı ve hepsi de bunu istiyordu. Bu yüzden hapse girdiğimde hiçbirinden haber alamamam sürpriz olmadı. Ama ellerim yemekle dolu olarak Sully'nin önünde dururken, yüzümün çatık kaşlara dönüşmesine engel olamıyorum.

Orada olacağını, en azından yazacağını tahmin ettiğim tek kişi oydu. Onu en uzun süredir tanıyan bendim. Tüm okul boyunca arkadaşlık.

"Ağustos," diyor ve gözleriyle beni bir kez daha süzüyor. Bu hafta arka bahçeyi bitirdiğim için kirliyim. Zengin kız gittikten sonra bir şeyler yapmam gerekiyordu çünkü sikimi ne kadar okşarsam okşayayım bir işe yaramıyordu.

İsteddiği şey pembe dudaklarının onu sarmasıydı.

"Sully." Başımı salladım ve bana ayırmak istemediği belli olan zamanı ona vermeyerek eve doğru yürümeye başlamak için yanından geçtim. Ayak seslerini duyuyorum ve sonra onu yanımda görüyorum. Onu son gördüğümünden beri pek değişmemişti, hâlâ bronzlaşmış ve sarı saçlıydı. Başlangıçta onu güzel çocuk kategorisine koymuştum ama bir insan olarak onu sevdiğimi fark ettiğimde bu kategoriden çıktı.

"Dışarıda olduğunu biliyordum."

Adımlarımı durdurmadan gözlerimi kısıyorum ve yüzümü öne çeviriyorum.

Alışveriş bölgesinden çıktık. Bu sefer alışveriş yapmanın geçen seferkinden çok daha kolay olduğunu eklemeliyim çünkü pislik rent-a-cop bir gün izinli olmalıydı.

"Buralarda mı yaşıyorsunuz?"

Bilmek istediği şeyin bu olduğunu bilsem de, uyuşturucu bağımlısı annemle tekrar birlikte olup olmadığını sormuyor.

Yine ona cevap vermedim.

"August, durabilir misin, böylece seninle konuşabilirim?"

Ben huff. Dur. Sonra yüzümü ona dönüyorum. Konuşmadan.

Sully başını kaşıyor ve bana bir tür gülümseme veriyor. "Sağ ol dostum. Seni görmeye çalışıyordum." Bu bir yalan ama tartışmaya açık bir konu hakkında tartışmak istemiyorum, bu yüzden arkamı dönüp yürümeye devam ediyorum. "Siktir, adamım, gördüm."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Sully. Şimdi siktir git." Ayak seslerinin kesildiğini duyuyorum ama yavaşlamıyorum. Sokağında yürürken, alt basamağında oturan çok çekici bir kadın görüyorum. Orada olduğumu fark ettiğinde, o kara gözlerinde bir parıltı gördüğüme yemin edebilirim.

"Zengin kız." Gülümsüyorum çünkü kendime engel olamıyorum. O mükemmel. Ve Sully'den sonra çok güzel bir manzara.

"Hey, umarım uğramamın bir sakıncası yoktur. Ceketimi burada unutmuşum."

"İçeri gel," diyorum ona, kapıyı açıp içeri giriyor. Ceketinin kanepenin arkasında durduğu yere başımla işaret ediyorum, o da ceketine uzanıyor, sonra dönüp bana bakıyor.

"Alışverişe mi gittin?" diye soruyor şaşırarak. "Evet, bir erkeğin yemek yemesi gerekir."

Başını sallıyor.

"Akşam yemeğine kalmak ister misin, zengin kız?" Koyu renk gözleri tekrar bana dönüyor ve ben de ona sırtıyırım.

"Yani... bana borçlusun." Ceketini tekrar yere bırakıp tezgâha doğru yöneldi. Buzdolabını açtım ve ona bir bira uzattım. Uzattığım elimden şişeyi alıyor, açıyor ve ağzına götürüyor.

Kahretsin, o ağızla yapabileceğim şeyler...

"Anderson'ın burada olduğun için üzülmeceğinden emin misin?" "Hayır. Artık Anderson yok."

Lanet olsun, sözleri beni şaşırttı. Bir kaşımı kaldırıyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Yani artık zamanını daha az şanslı olanlarla geçirebilirsin," diyorum

onunla oynayarak. Sözlerime karşı kendini savunmak için ağzını açıyor ama kapatıyor

ve onun yerine başka bir içki alır.

"Beni öpmeni istiyorum," diye ağzından geçiriyor. "Ben senin gibi kızları öpmem."

"Evet," diyor savunmacı bir tavırla, başını dik tutarak, elinde sıkıca tuttuğu birayla.

Makarnayı çıkarıp kaynaması için biraz su koyarken sırtıyıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır, kendimi eğlendirmek için yaptım. Bu gerçek bir öpücük değildi. Bir çocuk öpücüğünden başka bir şey değildi" diye cevap veriyorum. Arkamı döndüğümde kaşlarını birbirine çatmış beni değerlendiriyor, gözleri üzerimde ama beni gerçekten görmüyor.

"Beni öpmek istemiyor musun?"

Makarnayı kaynar suya atıyorum ve onun yanında durana kadar tezgahın etrafında dolaşıyorum. Hafifçe dönüyor ve çenesini yukarı kaldırıyor.

"Öpeceğim dudaklar o dudaklar değil." Yüzü kıpkırmızı oldu ve içkisini dudaklarına götürerek başını hızla başka yöne çevirdi. Kulağına yakın olmak için eğildim. "Ve ikimiz de bunu yapmamı istemediğini biliyoruz. Benim gibi pis bir adamın yapmasını istemezsin," diyorum sesimde bir ısırtık zehirle. Yemek yapmaya devam etmeden önce onun titremesini izliyorum.

"Paige bu hafta buralarda mıydı?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Burada ne yapıyorsun, zengin kız. Hiç arkadaşın yok mu?" Sesim sert ve tepkisini kontrol etmiyorum. "Sana katlanan tek kişi ben miyim?"

"Beni beslemeyi sen teklif ettin August," diye karşılık veriyor.

"Tamam, evet, haklısın." Tekrar yemek yapmaya odaklandım. Birasını bitirdiğini duyuyorum ve bir tane daha alıyor.

"Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

"İnternet," diyorum ona dürüstçe. Annemin bana pişirmeyi öğrettiği şeyler bir çocuğun yakınından bile geçmemesi gereken şeyler.

"Annenle yakın değil misin?"

Makarnaya pastırma ve sarımsak ekledikten sonra yemeğimizi hazırlıyorum, sonra da kendi yemeğini ona doğru kaydırıyorum.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" Çatalını makarnanın içine sokup çevirirken ısırtarak karşılık veriyorum.

"Nasıl oluyor da paylaşmayı sevmiyorsun?"

"Yemeğini ye ve git, zengin kız. Eminim burada olmak ve beni rahatsız etmek yerine gitmen gereken yerler vardır." Başımı kaldırıp tabağını ittiğini gördüm.

Yarısını bitirdi.

"Aslında var. Taşınmam gerek. Yarın boş musun?"

"Benden hizmet mi talep ediyorsun yoksa kendimi müsait hissetmemi mi söylüyorsun?" Başım yana düşüyor. "Çünkü istemekte berbatsın."

Ayağa kalkıp tezgâhın benim tarafıma doğru yürümeden önce gözleri hafifçe kapalı bir şekilde başını sallıyor. Bana doğru adım atıyor, sırtırken aramızda sadece bir karış boşluk bırakıyor. "August, yarın tüm *büyük* eşyalarımı taşımak için erkekçe yardımına ihtiyacım var." Kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor.

Bunu şaka olsun diye yaptığını biliyorum ama sikim tüm bu çabayı takdir ediyor. "Elbette."

Ellerini birbirine çırpıyor, yanağıma bir öpücük konduruyor ve hızla arkasını dönüyor. Eşyalarını toplayıp çantasını omzuna atıyor ve kapıya yöneliyor. "Ben seni alırım."

CHAPTER 11

R ylee

AUGUST yatağımı kaldırıyor ve ben onun şişkin kaslarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Eşyalarını içeri taşımasını izlemekten başka bir şey yapıyor olmalıydım.

Gerçekten yapmalıyım.

Ama başka tarafa bakmak çok zor. Bu yüzden bakmıyorum.

Anderson'ın hiç böyle bir vücudu olmamıştı. Elbette formdaydı ama ellerini her hareket ettirdiğinde damarlarını görebileceğiniz kadar değil.

Artık erkeklerin ellerindeki damarları seviyorum. Birçok yeni şeyi seviyorum.

Asıl önemli olan Ağustos ayı.

Onu izlediğimi her yakaladığında bana yan gözle bakması gibi. Bundan hiç bahsetmez, sadece ne yapıyorsa ona devam eder.

August hızlı ve hırçın bir merhaba dedi ve onu aldığımdan beri tüm gün boyunca ondan aldığım tek şey buydu. Koyu mavi bir kot pantolon ve sürekli yukarı kalkan, her yeni bir şey aldığımda karnını görmemi sağlayan açık mavi bir gömlek giymişti.

Tüm küçük eşyalarını zaten yukarı taşıdım ve şimdi sadece daha büyük eşyaların yerleştirilmesi gerekiyor. Yardım teklif ettim ama beni geri çevirdi.

Bu yüzden ödünç aldığım kamyonetin arkasına yaslanıp onu izliyorum.

"Gömleğini gerçekten çıkarmalısın. Sadece yoluna çıkıyor," dedim.

İçkimin pipetini dudaklarıma götürdüm ve başka bir şeyin ağzımdan kaçmasına izin vermeden bir yudum aldım.

August'un elleri gömleğine gidiyor ve hızlı bir hareketle gömleğini çıkarıp başının üzerinden geçiriyor, sonra da yüzüme fırlatıyor. Gömleği çekerken kıkırdıyorum ve onun çoktan bir sonraki şeye geçtiğini görüyorum.

"Striptiz şovuna katıldığımızı bilmiyordum. Noah, bunu sen de yapmalısın." Döndüğümde Noah'nın August'a yardım ederken kız kardeşime başını salladığını görüyorum.

August onunla konuşuyor, onun benimle konuştuğu gibi değil ve ben büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Ummm, neler oluyor?" Rhianna soruyor ve ben de dönüp bana baktığını görüyorum.

"Ne?"

Gözleri önce çocukların kaybolduğu yere, sonra tekrar bana kaydı.

"Mavili adama çok sert bakıyorsun."

Sözleri karşısında yüzüm kızarıyor ve başımı sallıyorum. "Ondan yardım etmesini istedim. O da yardım ediyor."

"Anderson buralarda değil miydi?"

"Hayır."

"Güzel. Buna ihtiyacın yok. Ama ikimiz de onun kim olduğunu biliyoruz..." Duraklıyor. "Sadece dikkatli ol. Çünkü seni onunla görürse..." August dışarı çıkarken başını sallıyor, "... Sonucun hoşuma gideceğinden emin değilim."

Ben de emin değilim. August'un Anderson'la başa çıkamayacağını düşündüğümüzden değil. Hayır, sorun yaşamayacağından eminiz. Ama Anderson'ın August'u hiç istemediği bir yere atabilecek bağlantıları var. Hapishane. Ve bununla bir ilgim olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.

"Onunla 'arkadaş' olmayı bırakma. Noah dışarı çıkmasının onun için iyi olacağını söyledi."

"Noah artık onun babası mı?" Ona şaka yapıyorum.

"Hayır, ama içimden bir ses onun tek arkadaşı olduğunu söylüyor." Beni dürtüyor. "Senden başka tabii ki."

Noah gömleğini kaldırıp yüzünü silerken, "İkiniz de çok çalışıyor gibisiniz," diyor.

Kamyon artık boş ve August bize doğru yürürken dudaklarım yukarı kalkıyor.

"Teşekkür olarak akşam yemeği ısmarlıyorum," diyorum, sonra onay için kız kardeşime ve Noah'ya bakıyorum.

"Gelemeyiz. Noah'nın bu akşam bir işi var ve ben ona eşlik edeceğim. Ama siz ikiniz gitmelisiniz."

August'a baktığımda bana dikkat bile etmiyordu. Kamyoneti kapatıyor ve beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor. Kız kardeşime döndüğümde, Noah kollarını ona dolamadan önce gülümsüyorum ve dairenin içine doğru ilerliyorlar.

"Akşam yemeği mi?" August kapıyı kapatırken soruyorum ve yeşil gözleri benimkileri buluyor. "Üstümü değiştirmem gerek."

"Arabamı alıp hazır olduğunda geri gelebilirsin." Anahtarlarımı ona fırlatıyorum. August onları yakalıyor ve bana dönmeden önce sanki yanıyormuş gibi onlara bakıyor.

"Araban konusunda bana güveniyor musun?" Tonlamasındaki şaşkınlığı fark etmekten kendimi alamıyorum.

"Yapmamalı mıyım?"

"Onu çalıp, parça parça satabilirim."

"Tamam, umm... burada gerçekten kendini satmıyorsun." Gülüyorum.

"Araban konusunda neden bana güveniyorsun?" diye soruyor, beni biraz daha iterek.

"Bu sadece bir araba."

Başını sallıyor, bana doğru adım atıyor ve anahtarları geri vermeye çalışıyor ama ben almıyorum. "Evimin yolunu kendim bulabilirim."

"Hayır, arabayı al August. Akşam yemeği için geri gel. İstersen sipariş bile veririm."

"Akşam yemeğine kalmamı ister misin?"

"Evet. Şimdi git, çünkü gerçekten kokuyorsun." Onu kendimden uzaklaştırdım. Ehliyeti olduğunu biliyorum, Noah söyledi, yani araba kullanabildiğini biliyorum, ama anahtarları inceleme şekline bakılırsa, Willy Wonka Altın Biletini kazandığını düşünebilirsiniz.

"Çalıntı olmadığı sürece böyle bir arabayı kendi isteğimle hiç sürmedim," diyor sırtarak. "Ben de çalıntı gibi mi kullanayım?" diye soruyor kapıyı açtığında.

"Bunu tekrar düşünmemi sağlıyorsun."

Gülüyor, arabaya biniyor ve kontağı çalıştırıyor. Cam iner ve içinde iyi görünür.

"Ona çok iyi davranacağım." Çekmeden önce göz kırpmıyor.

Neden, ah neden, bu sözler içimde bir yerlere çarptı?

ZAMANINDA GELİR. Bu yönünü seviyorum. İçeri girip yanımdan geçiyor ve anahtarları bana uzatıyor. Taze kokuyor ve saçları hala ıslak.

O yokken bazı şeyleri toparlamayı ve düzene sokmayı başardım. Fazla bir şey yapmama gerek kalmadı, sadece yeni aldığım birkaç nevresim takımı ve bir şifonyer. Diğer tüm eşyalarımı arabamın arkasında getirdim ve kız kardeşim ve Noah da geri kalanını arabalarıyla getirmeme yardım ettiler. Ama hepsini tek başıma taşıyamazdım ve bir nakliyeciyeye de para verebilirdim, ama Ağustos'un etrafında olmak bana bir şeyler yapıyor.

Ondan
hoşlanıyo
rum. Hem
de çok.

"Burası ailene mi ait?" diye soruyor, ben dizüstü bilgisayarımın yemek sipariş ederken masaya oturmaya geliyor.

"Hintli mi?" Ben soruyorum, o başını sallıyor. "Evet. Rhianna taşınmak istedi. Annemle çok çatışıyorlardı, o yüzden bu mutlu bir orta yol oldu," diyorum ve dizüstü bilgisayarı kapatıyorum. "Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim."

"Bana geri ödemenin bir yolunu bulacağım."

"Peki, bunu düşün ve bana haber ver." Göz kırpıyorum, ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürüyorum. Daha önce aldığım bir şişe şarabı çıkarıp iki bardak alarak masaya geri getiriyorum. "Şarap içer misin?"

"Beni sarhoş etmeye mi niyetlisin, zengin kız?" diye soruyor kolları masanın üzerine gelip birbirinin üzerinden geçerken. Gözlerim doğal olarak kaslı ellerine gidiyor ve bacak bacak üstüne atıyorum.

"Niyetim bu değildi, ama şimdi sen söyleyince, seni sarhoş etmek eğlenceli olabilir."

"Gerçekten ne yaptığını bilmiyorsun, değil mi? Ben senin birlikte olmak isteyeceğin biri değilim. Bu seni eğlendiriyor mu?" diye soruyor. "Beni istemek mi? Sakın inkâr etme, bana nasıl baktığını görüyorum." Yanaklarımın pembeleşmesini engellemeye çalışıyorum ama bunun olmasına imkân yok.

"Neden isteyebileceğim biri değilsin?" Geri sormayı başarıyorum.

"Çünkü senin gibi kızlar Noah gibi adamlara gider, benim gibi adamlara değil." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ben senin için kötüyüm. Seni lekeleyebilirim ve sen de

İkimiz de durman gerektiğini bildiğimiz halde duramadığın için daha fazlası için geri gelmeye devam ettiğin noktaya kadar tadını çıkar."

"Kendini çok fazla düşünüyorsun, Auggie." Genişçe sırtıyorum ve o da bu lakap karşısında yüzünü buruşturuyor.

"Biliyorum, gördüm. Genellikle sonu kötü bitiyor ve bu durumdan zarar gören küçük zengin kız olmuyor. Onu uyaran zavallı adamdır." Arkasına yaslanır, elleri masanın altında kaybolur.

Sözlerine tutunuyorum ve ikimize de birer kadeh şarap doldurup kendi kadehimi ona uzatıyorum. Benimkini kaldırıp içiyorum ve kirpiklerimin arasından bardağın kenarından ona bakıyorum. O kendi kadehine uzanmıyor, onun yerine beni izliyor.

Bardağı yere bırakıp kenarına dokunuyorum. "Ben küçük bir zengin kızdan fazlasıyım. Sahip olduğum her şey için çalıştım. O arabanın parasını ben ödedim. Burada yaşamak için para ödeyeceğim. Evet, ailemin parası var ve evet, ben de bundan faydalandım. Ama bu benim sizden daha az ya da daha iyi olduğum anlamına gelmez."

"Benden ne istiyorsun, zengin kız?" diye sorar. "Dürüstçe. Ne istiyorsun? Gelip duruyorsun, arayıp duruyorsun. Ne istiyorsun?"

Kendime bir kadeh şarap daha doldurup yudum yudum içiyorum, sonra da gözlerinin içine bakıyorum. "*Seni* istiyorum."

Parmaklarını masaya vuruyor, sonra ayağa kalkıyor. Önce doğruca kapıdan çıkacağını sanıyorum ama onun yerine tam karşımda duruyor. Uzanıp bardağı önümden çekiyor ve parmağını çenemin altına koyarak başımı ona doğru eğiyor.

"Sadece sevişmek istiyorsun. Beni istemiyorsun."

"O zaman neden beni sikmiyorsun?" Nefes nefese fısıldıyorum. Sırtıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Sadece sikişmek mi?"

"Sadece sikişiyorum," sözlerini tekrarlıyorum.

Beni öpmek için eğiliyor, dudakları dudaklarıma hafifçe değiyor. Onu tadabilmek için daha dik oturuyorum. Ama bana izin vermiyor. Sadece en yumuşak dokunuşlara izin veriyor.

Onu
istiyorum.

Ona
ihtiyacım
var.

Kalbim hızla atıyor, bacaklarım ihtiyaçtan titriyor ve ellerim onu saçlarından çekmek istiyor, böylece beni iyice öpmekten başka çaresi kalmıyor.

Öp beni, lanet olası.

"Zengin kız," diyor, dudakları hâlâ benimkileri okşuyor.

Tek yapabildiğim "Hmmm..." demek.
"İyi geceler," diyor ve sonra çekiliyor.
Onu durduramayacak, geri gelmesini söyleyemeyecek kadar şok olmuşum.
Beni istemiyor mu? Çünkü onu istediğimi biliyorum.
Tam zamanında kapıdan çıktım ve onun sokakta koştuğunu
gördüm. "Pislik herif," diye bağırdım.
Koşarak uzaklaşırken kıkırdadığını
duyuyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum.
Adam beni geri çevirmeye devam ediyor ve ben de b i r tür uyuşturucu
bağımlısı gibi geri gelmeye devam ediyorum.
Ağustos ayında beni bu kadar etkileyen şey nedir?
Çünkü onun lanet kişiliği olmadığına adım gibi eminim. Pislik, alaycı
biri.
Soyunup duşa giriyorum ve kendimi onun dudaklarından
kurtarmaya çalışıyorum. Ama nafile.
Uykuya daldığımda rüyamda hep onu görüyorum.

CHAPTER 12

A ugust

"AĞUSTOS."

Adımın sesiyle döndüm ve annemin sokağın diğer tarafında durduğunu gördüm. Onu görmek eninde sonunda olacaktı. Ama bu gece olmasını beklemiyordum. Sanırım Rylee'ı Pazar gününe kadar her şekilde becermek yerine eve yürümeyi seçtiğim için böyle oldu.

Yaşlı sürtük karşıdan karşıya geçiyor ve sarhoş olduğunu hemen anlıyorum. Ayakları dengesiz ve gözleri cam gibi. Alkol onun seçtiği zehir, ama bu parasının yettiği her şeyle uğraşmayı sevmediği anlamına gelmiyor. Yıllar önce Josh için çalışmaya başlamamın nedenlerinden biri de buydu, onu alkol ve uyuşturucu parası içinde tutmak.

"August, bebeğim, Tanrım... şu haline bak." Yüzüme dokunmak için uzandı ama bana dokunamasın diye geri çekildim. "August, sorun ne? Beni özlemedin mi?"

Hayır, en ufak bir şekilde bile.

Ona cevap vermedim. Onun yerine dönüp eve doğru yoluma devam ediyorum.

"Annemin evini aldığını duydum. Onu satmalısın. O parayı kullanabiliriz." Büyükanнемin evi ona hiç bırakmamasının nedeni buydu. "August, beni görmezden gelme oğlum."

Ona yine cevap vermeyince, "Hadi ama August, neden annene karşı bu kadar kaba davranıyorsun?" diyor. Josh'un arabasına yaslandığını görmek için döndüm,

Annemin hemen yanında. Tabii ki birlikteley.

Önüme bir araba çıktı. Bu Rylee. Önce bana, sonra da arabasına bakan anneme bakıyor. "Bin." Biniyorum çünkü diğery seçenek istediğim gibi değil. Arabayı çekerken "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Josh yüzünde bir sırıtişla gidişimizi izliyor.

"Hayır."

"Tamam," diyor. "Bak, daha önce olanlar için özür dilerim." Daha fazla ayrıntıya girmiyor. Duş aldığını ve çilek gibi koktuğunu görebiliyorum.

Şimdi canım çilek çekti.

"Ne için? Seni becermemi istediğın için mi?"

Açık sözlülüğüm karşısında nefesi kesiliyor ve elleri direksiyonu sıkıca kavıyor. Uzun bir tişört giymiş gibi görünüyor. Yardım edemiyorum ama bacaklarına bakıyorum.

"Neden geldin?"

"Aracınız olmadığını fark ettim. Köşede oturmadiğınızı düşünerek gitmenize izin vermem kabalıktı."

Ben pencereden dışarı bakarken sessizce oturuyoruz.

Evime vardığımızda ona "O benim annemdi," diyorum.

"Yakın değil misiniz?"

"Hayır. O bir alkolik ve uyuşturucu bağımlısı. Yani hayır, ondan uzak duruyorum. Çok uzakta."

Rylee durdu ve ben onun arabasından indim. Kapıyı kapatarak onunkine doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "İçeri gel."

"Ayakkabım yok. Duştan çıkıp arabaya koştum." Islak saçlarına dokunuyor ve onları kurutmadığını fark ediyorum. Gömleğinin arkası sırlıklam.

"Arabadan in, zengin kız," diye emrediyorum.

Arabayı kapatıyor ve bir ayağını dışarı atıyor, ardından diğeryini. Eğilip kollarımı dizlerinin altına koyuyorum, sonra ön kapıya kadar yalınayak yürümek zorunda kalmasın diye onu kucağıma alıyorum. Bunu yaptığında ciyaklıyor ama ben onu gelin gibi evin önüne taşıırken kollarını boynuma doluyor.

"Neden içeri girdiğini biliyor musun?" Ona bakarak soruyorum. Onu kollarımda hissetmek hoşuma gidiyor, o kadar ki kapıya vardığımızda onu bırakmak istemiyorum. Ama tabii ki bırakıyorum.

"Artık seninle ilgili hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe yanıtlıyor.

Ön kapının kilidi açılır açılmaz yüzüne uzanıyorum, ellerimi iki yanına kaydırıyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. İhtiyaçla açılıyor

Dilim dikkat istediği anda geriye doğru kayıyorum ve ayakları belime dolanacak şekilde onu kaldırıyorum. Gömleğinin altından k cını hissediyorum ve kapıyı tekmeleyerek kapatırken onu sıkıyorum.

Ağzımın içinde inliyor ama teması kesmeyi reddediyor.

Tanrım,  p   ebiliyor mu?

Neden bu kadar bekledim?

     bağımlısı olacağımı biliyordum. Bir kere tatmak yeter mi?

Gözleri gece gökyüzü kadar siyah olan ve sesiyle beni büyüleyen kıza takıntılıyım.

Elleri enseme sertçe kavrıy r, tırnakları derime batıyor ama onu durdurmuyorum.

Uzun zamandır birlikte olduğum ilk kadın. Bu yüzden acele etmek istediğim bir şey değil. Ve onunla olmayacağına karar vermiştim.

Rylee'yi koltuğuma yatırdım. Boynumu bırakıyor, bacaklarını belimden çözüyor ve ti  rt elbisesini ba ının üzerine çekiyor. S tyen giymiyor ve sadece siyah dantelli bir külot giyiyor.

Dudakları ihtiyaçtan pembele mi , bana bakarken alttakini ısıyor. G mleğime uzanıp ba ımın üzerinden çekiyorum ve ayakkabılarımı tekmeliyorum.

"Sadece seks."

Cevap vermiyor.

"Zengin kız, beni duyduğunu söyle." Ellerim kemer tokamın üzerinde durakladı.

Ayağa kalktı, göğüsleri d   nd ğ mden daha büyüktü ve vücudunun diğer her yeriyle birlikte onları da becermek istiyordum.

Kotuma uzanıyor ve sikimi çıkartıyor,  ne eğilip dilini ucuna yerle tirmeden önce yumuşak elleri onu mükemmel bir şekilde boğuyor. Daireler çiziyor ve sonra hızlı bir hareketle, sanki benim için yaratılmış gibi, beni tamamen ağzına alıyor, alttaki eli pompalarken diğer ta aklarını ok uyor.

Saçlarına uzanıyorum, sıkıca kavrıyorum, y nlendirmiyorum      buna ihtiyacı olmadığı çok açık ama hayatım pahasına tutunmak için.

Patlamam uzun sürmedi ve ilk kez onun amı yerine ağzında olduğum için mutluyum.

     o amcığı bütün gece sikkemeyi planlıyorum.

Ağzını siliyor ve geri çekiliyor. Önümde dururken sırtı ı tam anlamıyla yerindeydi, kot pantolonum artık bir yerlerde tekmelenmi ti.

olan biten her şey arasında.

"Seni duydum," diyor. "Ama bağımlısı olabilirsin." Göz kırıyor ve beni kanepeye oturmam için aşağı çekiyor.

Ellerim sırtına dokunuyor ve yukarı kayıyor. *Kahretsin, teni ipek gibi.* Üzerime oturmaya geldiğinde ellerimi etrafına sarıyorum, ıslak sıcaklığını hissettiğimde sikim anında sertleşiyor. Boynunu öpüyorum ve o da başını geriye atıp üzerimde kaymaya başlıyor. Sikim amının içinde değil ama onun kaygan sıcaklığının sikime sürtünmesinden çok keyif alıyorum. Ben öne doğru eğilip göğüslerine doğru öpücükler kondururken o ellerini kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Ve tam düşündüğüm gibi, tatları çok güzeldi.

Çok tatlı.

Kontrolün kendisinde olduğunu düşünmesi hoşuma gidiyor ve böyle düşünmesine izin veriyorum çünkü onu sınırlarını bilecek kadar iyi tanımıyorum. O yüzden durana kadar bana doğru kaymasına izin veriyorum. Ağzımı memelerinden uzaklaştırdığımda, elimi aramızdan aşağı kaydırarak sikimi kayması için konumlandırıyorum.

Dudaklarını yalıyor, sonra yavaşça aşağı iniyor, kendi hızıyla alıyor, amı sikimin etrafında kenetleniyor.

Tekrar boşalmadığıma şaşırdım. Bunun yerine öne doğru eğilip onu sıkıca kavriyorum ve kollarını bana sararken onunla birlikte ayakta duruyorum, sonra onu tezgâha doğru yürütüyorum. Ellerini serbest bırakarak, çıplak sırtı tezgâha gelecek şekilde yatırıyorum ve elimi göğüslerinin arasından boynuna doğru kaydırıyorum ve onu yerinde tutmak için hafifçe sıkıyorum.

"Seni becermemi ister misin, zengin kız?" Öne doğru eğildim, onu yerinde sabitledim ve meme ucunu ısırdım.

"Evet," diye inliyor.

"Söyle bana, zengin kız. Seni becermemi istediğini söyle." Şu anda ona çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. İkimizin de canı yanana ve hareket edemez hale gelene kadar onu becermemek.

On beş yaşında, çoğu kişinin şehrin yanlış tarafından olduğunu düşüneceği bir kızla seks yapmaya başladım. Benden büyüktü ve benden çok daha fazla şey biliyordu. Sonra, on altı yaşına geldiğimde, farklı bir tipe geçtim. Yaşlı kadınlara. Yaşlı kadınları becermek hoşuma gidiyordu. Ne istediklerini biliyorlardı ve daha fazlasını istemiyorlardı.

Çok
kolaydı.

Çok
kolaydı.

Zengin kız kolay olmayacak.

Hayır, o şeytana tapan gözlerine baktığımda, kolay olmayacağını biliyorum.

"Becer beni,
August." Sözlerine
sırıttım. Bu sefer
Auggie yok.

Ben de onun dediğini yaptım. Onu yerinde tutuyorum ve her şeyiyle çılgılık atana kadar amını sikiyorum.

Ve sonra devam ediyorum çünkü yapabiliyorum.

CHAPTER 13

R ylee

Bir erkeğin bir kadından daha hızlı aşık olduğunu BİR YERDE OKUMUŞTUM. Bir erkek ilk görüşte aşık olabilirken, bir kadının aşık olması üç ay, bazen de daha uzun sürebilirmiş. Ve bir erkek, kadının önce o *üç küçük kelimeyi* mırıldanmasını beklemeye daha meyillidir.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum ama August'un beni asla sevemeyeceğini biliyorum. Bana şeytanmışım gibi bakıyor.

Ama bununla da bir sorunum
yok. Bunu kabul ediyorum
çünkü ondan hoşlanıyorum.

Mutfak tezgahının üzerinde çaresizce yatarken beni bir bez bebek gibi kaldırdı. Beni orada öylece bıraktı ve bir şişe su aldı, içti, sonra beni omzunun üzerinden atmadan önce bir tane daha aldı.

Bacaklarım ağrıyor. Ve bacaklarımın arasında sıkıcı bir ağrı var. Ama adımlarındaki sıçrama beni öyle olmadığına inandırıyor. Benimle birlikte merdivenlerden odasına kadar yürüyor, kapıyı tekmeleyerek açıyor, beni yatağa yatırıyor, sonra bir şişe su uzatıyor. O beni izlerken içiyorum.

"Yani annen hassas bir nokta, öyle mi?"

Başını sallıyor ama cevap vermiyor, sonra dolaba yönelip yeni bir çift iç çamaşırı alıyor.

"Bir çift ister misin?" diye soruyor, ilk sorumu tamamen görmezden gelerek.

Dirseklerimin üzerine oturuyorum ve gözlerimin onu içine çekmesine izin veriyorum. Vücudu mümkün olan her şekilde tanımlanmış. Mükemmel şekilli penisine bağlanan V kesimi var, ki ekleyebileceğim mükemmel boyutta, yumuşak ve sert. Ve beni sadece sikiyle boşalttı. Anderson bunu hiç yapamamıştı. Asla. Bu yüzden bunun bir efsane olduğunu düşündüm. Ne kadar yanılmışım?

"Seni tekrar becermeden önce duş almak ister misin?" diye soruyor, çünkü önceki sorusunu duymazdan geldim çünkü gözlerim vücudunda gezinirken kaybolmuştu. Gözlerimi daha önce de gördüğüm göğsüne kaldırmayı başarıyorum, ama bu görüntü yine de yataktan kalkıp ellerimi gergin tümseklerde ve oluklarda gezdirmek, ilerlerken tırnak izleri bırakmak istememe neden oluyor.

"Peki ya duşta?" Doğrulup sordum. "Duşta hiç seks yapmadım."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silktim, Anderson'ın beni sadece köpek stili sikmekten hoşlandığı konusuna girmek istemedim.

"Duş o zaman." Dışarı çıktı ve ben de onu takip ettim. Banyoya varıp duşu çalıştırana kadar çıplak kışını süzüyorum. İki havluyu yere seriyor ve duş perdesini benim için açık tutarak içeri giriyor. Küvetin üzerinde eski bir duş. O akıntının altına girip suyun vücudundan aşağı akmasına izin verirken ben de içeri giriyorum. Su damlacıkları kasların üzerinden geçip vücudundan aşağıya doğru akmaya devam ediyor ve nedense bu beni kavuruyor. Sanki Sahra Çölü'ndeyim ve mevcut tek su onun üzerinde.

Kahretsin, sadece ona bakarak uyarılma seviyem tavan yaptı.

Tekrar soruyorum, bu nasıl mümkün olabilir?

Ona doğru yaklaşırken ellerim sert karnında oynuyor, bu sefer sikine ulaşmıyor ama dokunuşumla sertleşmesini izliyorum.

Bana kendimi güçlü, arzulu ve istekli hissettiriyor. Vücudu beni istiyor, zihni istediğinden emin olmasa bile.

"Benden önce ne tür kadınlarla birlikteydin?" Karnındaki çizgileri izleyerek soruyorum, V'sinden büyüleniyorum.

Elleri yanlarına düşüyor, ona istediğim gibi dokunmama izin veriyor. "Senin gibilere değil," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor.

Eli uzanıp boynuma dolanıyor ve ben arkamı dönüyorum. Kışım ona doğru bastırırken o ileri doğru itiyor.

"Arkanı dön. Seni becerirken ruhsuz gözlerini izlemek hoşuma gidiyor." Dediğini yapıyorum ve önümü ona doğru bastırıyorum. Bir eliyle yine boynumdan kavırıyor ve diğer elini bir bacağının altına koyup yukarı kaldırıyor ve

Beni öne doğru itiyor, böylece vücutlarımız tamamen birbirine değiyor. "Ben seni boşaltırken bana bakacaksın. Gözlerini kapatmak yok."

Dizlerini hafifçe büküp içime doğru kayarken başımı sallıyorum. İçime girdiğinde nefesim kesiliyor ama istediği gibi gözlerimi açık tutuyorum. Beni tamamen kaldırırken uzanıp kollarımı boynuna doluyorum, böylece şimdi ayakta sevişiyoruz.

Sırtım soğuk duvara çarpıyor ve ben bacaklarımla ona sımsıkı tutunup aşağı yukarı süzülürken kıcımlı bırakıyor. Elleri şimdi benim ellerime doğru kayıyor, parmaklarımızı birbirine doluyor ve onları duvara doğru çekerek beni tutmasını sağlıyor. Bacaklarımla belini kavrayışımı bırakmıyorum ve bir şekilde hareket etmeyi sürdürüyorum. Orgazmın yükseldiğini hissedebiliyorum, benim istediğim kadar beni de ele geçirmek istiyor.

"Aç şu gözlerini," diye fısıldıyor, sonra boynumu ısıtıyor.

Yapıyorum ve kapüşonlu gözlerle ona baktığımda, yeşil gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Her şeyi görmek, çözölmeye başladığımda beni izlemek istiyor. Başka tarafa bakma, utanma ya da mahcubiyet hissetme ihtiyacı duymuyorum. Hayır, bu harika hissettiriyor. Sanki şu anda istediği tek şey benim.

"İşte bu," diyor ve ben boşalırken eğilip bana ağzı açık bir öpücük veriyor. Ben de onu öpüyorum, o da ellerimi bırakıyor ve beni sikmeye devam ederken düşmemem için kıcımlı kavırıyor.

August Trouble tarafından becerilmek
hoşuma gidiyor. Hem de çok.

Beni yalnız duş almam için bıraktı ve dışarı çıktığımda kıyafetlerimi lavabonun üzerinde buldum. Çabucak giyindim ve aşağı indiğimde onu mutfakta kendine sandviç hazırlarken buldum.

"Bir tane ister misin?"

"Hayır, gitmeliyim..." "Güle güle."

Tek kelime.

Tek söylediği bu.

Tek bir kelime.

Sonra çıplak sırtını bana döndü. Beline sardığı havlu o muhteşem poposunu benden saklıyor ama dış hatlarını görebiliyorum.

Kapıya doğru ilerliyorum ama açmadan önce duruyorum. Omzumun üzerinden arkama baktığımda beni izliyordu.

"Bunu olduğundan daha fazla gösterme, zengin kız. Sadece seksti."

"Öyleydi," diye yalan söyledim.

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi sırtıyor. El çantamdan anahtarlarımı alıp omzuma atıyorum ve gitmek için dönüyorum. Eve dönerken zihnim her bir sahneyi tekrar ediyor, sanki kafamın içinde kiralık oynayan bir film gibi.

Bu aptalca bir şey miydi? Yani teknik olarak Anderson'dan ayrılalı sadece birkaç hafta oldu, oysa ondan çok daha uzun süredir kurtulmaya çalışıyordum. Yıllardır Anderson'la birlikteydim, bu yüzden bunun yanlış olduğunu düşünmemeli miyim?

Bu kadar hızlı hareket etmemem

gerektiğini biliyorum. İşleri

yavaşlatmalıyım.

Ama aman Tanrım, seks çok iyiydi.

Sikeyim.

Eve dönerken, sürekli kafamın içindeydim. August'un beni becerme hayalleri peşimi bırakmıyor. Sadece birkaç saniye gibi gelen bir süreden sonra eve varıyorum ve garaj yoluna çekiyorum, arabamdan atlıyorum ve içeri koşuyorum.

"Rylee."

Kız kardeşimin sesiyle durakladım.

Dairemize girdiğimde orada olduğunu fark etmemiştim bile.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve dudaklarının ucu geniş bir sırıtışa dönüşüyor. "Nerelerdeydin?" Sanki sorunun cevabını zaten biliyormuş gibi kaşlarını oynatıyor.

"Uyumam gerek," diye cevap veriyorum, sorusunu tamamen görmezden gelerek.

"Sanırım seni kimin bu kadar yorduğunu biliyorum. Bu arada, Hintliniz geldi. Sanırım o kadar meşguldün ki unuttun." Ben odama girip kapıyı kapatırken son kısmı bağırarak söylüyor.

Rhianna'nın daha büyük bir odası var ama bu beni rahatsız etmiyor. Burada yaşamak benim için her şey demek. İstedğim zaman istediğimi yapabiliyorum ve eve geç gelmekten ya da ailemi uyandırmaktan endişe etmiyorum.

Taşınmak için neden bu kadar beklediğimden emin değilim. Görünüşe göre bir uyandırma çağrısına ihtiyacım vardı ve Anderson bunu fazlasıyla sağladı. Vicdanıma çok ağır bir yük bindirmeden ailemi hoşnutsuz edecek gücü kendimde bulmalıydım.

Aile şirketinde çalışmak bunu daha da zorlaştırıyor, ancak cesaretimi toplamam ve sadece üzerine gitmem gerekiyordu. Şimdi, yaptığım her şeyi onaylamamaları ve eleştirmeleriyle uğraşmak zorunda olmadığımı bildiğim için daha rahat nefes alıyorum. Elbette isteyken de duyuyorum ama en azından evdeyken biraz nefes alabiliyorum. Rhianna ile yaşamının pek çok avantajı var ve sonunda kendimi özgür hissediyorum - ailemden ve Anderson'dan özgürüm - hayatımı istediğim gibi yaşayabiliyorum. Ve özgürlük hissi çok özgürleştirici.

"Beckham aradı. Yarın günü seninle geçirmeye gelecekmiş." Ben gözlerimi kapatırken kapıma vuruyor.

Geçen hafta kamptaydı ve şimdi döndü. Sanırım evde olmadığım için olanları konuşmak istiyor.

Kardeşimi seviyorum.

Rhianna taşındığında, Beckham ve ben yakınlaştık.

Kimseye söylemediği sırlar konusunda bana güveniyor, ben de onu takdir ediyor ve elimden geldiğince yardımcı oluyorum.

Telefonum yanımda çalışıyor ve ona uzandığımda Anderson'ın adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum.

Lanet olsun! Kapatıyorum çünkü mükemmel bir geceyi mahvetmesine ihtiyacım yok.

Onun yerine, Ağustos rüyalarıyla uyuyorum.

"UYAN." Kapıma vurulması beni uykumdan uyandırdı. Bir şekilde yataktan kaymayı başarıyorum ve Beckham'ın futbol forması ve kot pantolonuyla diğer tarafta durduğunu görmek için kapıyı açıyorum. Onu içeri alıyorum ve yatak odama geri dönüp yatağıma uzanıyoruz.

"Annem bugün seni sordu. Seni görüp göremeyeceğimi sordu, ki zaten göreceğimi biliyordu ve akşam yemeklerini ayarlamak için eve gelme nezaketini gösterip gösteremeyeceğini sordu."

"Rhianna sadece bir tane yapmak zorunda,"
diyorum ona. "Rhianna altın çocuk değil."

"Bunu duydum," diye bağılıyor Rhianna odasından.

"Sanki bilmediğin bir şeymiş gibi," diye bağılıyor Beckham. Sonra bana doğru döndü. Yüzü morarmış ve dudağı yarılmış. Dokunmak için uzandım ama başını salladı.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diyor savunmaya geçerek.

"Beckham."

"Anderson insanlara senin hakkında bir şeyler anlatıyormuş."

"Tabii ki öyle. Böyle şeyler yapmak onun tarzı. Onu görmezden gelmelisin." "Onun yerine karavan çöplerini tercih ettiğini söyledi."

Onun sözleriyle alay ediyorum.

"August zaten ondan daha iyi ve ben adamı tanımıyorum bile."

"O daha iyi," diyorum. "Ama onun ya da benim için kavga etmeyin.

Bırak Anderson çenesini kapasın, bu beni etkilemez."

Beckham başını kaşıyor. "Biliyorsun o zaman?"

"Evet, bir fahişeyi hamile bıraktığını biliyorum."

Yatağında yanıma oturdu. "Aslında iyi biri. Adı Jacinta. Geçen hafta beni durdurdu ve seni sordu. Numaranı istedi ama vermedim."

"Güzel. İkişile de hiçbir şey yapmak istemiyorum. Onu tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum," diyorum ona. "Beckham, lütfen... Anderson'dan ve o adamla birlikte gelen her şeyden uzak dur."

Beyzbol şapkasını kafasından çıkarıp saçlarını silkeliyor. "Annem kızgın... biliyorsun... onunla ilişkini bitirdiğin için."

"Kızgın kalabilir. Umurumda değil."

"Yine de önemsiyorsun. Rhianna gibi değilsin," diye dikkat çekiyor.

Beckham haklı, ama belki de kendime umursamadığımı yeterince söylersem, bu doğru olur.

Muhtemelen hayır.

Beckham'ın telefonu çalmaya başladı. Açıyor ve diğer ucunda annemin sesini duyuyorum.

"Kız kardeşine akşam yemeğine gelmesini söyle lütfen. Onunla konuşmam gerek." Beckham kaşlarını kaldırarak çaresizce bana bakıyor ve ben de telefonu elinden alıyorum.

"Bu gece işe yetişmem lazım anne."

"Sadece bir süreliğine. Hadi... yemek yemelisin. Aptal olma, Rylee. Altıda görüşürüz." Telefonu kapattı ve ben de Beckham'a geri verdim.

"Rhi'ye söylememi ister misin?" diye soruyor. Onun gelip annemle aramda ihtiyacım olan fedai olacağını çok iyi biliyorum.

"Hayır, sorun değil. Şimdi, bugün ne yapmak istiyorsun?" İçten bir gülümsemeyle soruyorum.

"Go-kart."

"Go-kart o zaman," diyorum, ayağa kalkıp spor ayakkabılarımı çekiştirerek.

"SEN GELDİN," diyor annem sanki gelmeyeceğimi biliyormuş gibi içeri girerken.

Beckham doğruca onun yanından geçip merdivenlerden yatak odasına çıkıyor. Güzel bir gün geçirdik. Buna ihtiyacım vardı ve sanırım onun da vardı.

"Bana sordun, değil mi?"

Başını sallayıp mutfağa doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum. Oraya vardığımızda Anderson'ın ailesinin de Anderson'la birlikte masada oturduğunu görüyorum.

Olamaz.

Hayır. *Hayır. Hayır*, kafamın içinde bağıriyorum.

Gerçekten mi? Oturmam için bir sandalye çekerken bir tür yarışma kazanmış gibi sırttan anneme ters ters bakıyorum. Etrafta babamı arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum.

"Yanlış zamanda gelmiş olmalıyım," diyorum anneme zoraki bir gülümsemeyle. "Görüyorum ki misafirin var. Başka bir zaman gelirim." Gitmek üzereydim ama Anderson'ın annesi bana seslendi: "Saçmalama Rylee. Otur, konuşmamız gereken şeyler var."

Yan gözle anneme bakıyorum ve eğer bakışlar öldürebilseydi, kesinlikle, kesinlikle, kesinlikle ölmüş olurdu.

"Gel, otur." Annem, verdiğim tepki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, çıkardığı sandalyeye oturmam için başını sallıyor. Kot pantolon ve üzerinde Tupac baskısı olan bir tişört giymiştim.

Anderson'ın annesi, ben yanından geçerken, giydiğim kıyafetten dolayı olduğunu tahmin ettiğim bir tiksintiyle burnunu kaldırıyor.

Nihayet oturduğumda, annem yanımdaki koltuğa oturuyor ve uzun, takma tırnaklarını masaya vuruyor. "Evet, elimizdeki konu hakkında bilgilendirildim."

Sorun

!

Sorun

mu

var?

Sanki olanlar bir *sorunmuş* gibi.

O bir bebek.

Anderson'ın annesi başını iki yana sallayarak, "Evet, endişeden aklımız

başımızdan gitti," diyor. Bu kadınla ilgili her şey sahte yüz, gözler,

Memeleri, kıcı. Eminim estetik cerrahını Ferrari'de tutuyordur.

Anderson'ın babası sessiz kalıyor ve Anderson'a bir göz attığımda, gözleri sıvı ısı gibi. Kızgın mı?

"Bir sorun göremiyorum," diye cevap veriyorum, bu yorumun ne kadar alaycı olduğunu anlamalarını sağlayacak alaycı bir sırıtışla.

Her iki annenin de gözleri bana çevrildi.

"Bunu nasıl söylersin?" diye soruyor annem başını sallayarak. Hayal kırıklığı gözlerinden okunuyor. "Evleneceğin adamın halletmesi gereken büyük bir sorunu var. Şimdi desteğini göstermenin ve onun yanında olmanın tam zamanı."

"Hayır," diyorum gülümseyerek, sonra Anderson'a bakıyorum. "Sen yatıp kalktın. Beni aldattın. O senin bebeğin. Bunu hepimiz biliyoruz. O yüzden büyü ve bir baba ol ve sorunlarını annenin halletmesine izin vermeyi bırak."

Annesi benim sözlerim karşısında nefesini tutarken o piç masaya yumruklarını sıkma cüretini gösterdi.

Bana zarar vermek
istiyor. İstedğini
biliyorum.

Ama yapamaz çünkü etrafta çok fazla insan var. Pislik.

"Bu ne cüret! Sen onun nişanlısı olmalısın," diyor annesi, masanın ortasında duran kutuyu başıyla işaret ederek.

Gördüğüm manzara vücudumda bir ürperti yaratıyor ve sanki biri az önce mezarımın üzerinden geçmiş gibi hissediyorum. Bu iyi bir his değil, daha ziyade kaçmak ve asla geri dönmek istememe neden olan bir his, bu yüzden Anderson'a bakarken "Bu zor bir pas" diyorum.

Ayağa kalkıyor, yumruğunu masaya vuruyor ve öne doğru eğiliyor. "Bu konuda söz hakkın yok. Benim karım *olacaksın*."

"Hayır. Sanmıyorum," diyorum soğukkanlılığımı korumaya çalışarak.

Anderson hareket ediyor, sandalyesini itiyor, sandalye geriye doğru düşüyor ve yere çarpıyor, sonra masanın etrafında koşuyor. Bana ulaşmadan babası ayağa kalkıyor ve onun önüne geçerek yolunu kesiyor. Bir elini göğsüne koyuyor ve Anderson kaşlarını çatarak ofluyor, öyle ki neredeyse tek kaş olmuşlar, ama daha da korkutucu olan sıkılmış dişleri.

O kızgın.

Hayır, çok kızgın.

Ve eğer babası olmasaydı, eminim şu anda yerde yatıyor olurdum.

Anderson'ın babası ona "Gitmen gerek," dedi ve sonra bana döndü. "Ailemiz için harika bir varlık olabilirdin, Rylee. İşler yolunda gitmediği için üzgünüm. Anderson seni bir daha rahatsız *etmeyecek*." Babası elini oğlunun göğsünden çekti ve daha fazlasını söylemek isteyen ama dilini tutan karısına elini uzattı. Kadın ayağa kalktı ve hepsi aceleyle dışarı çıktı, beni annemle masada otururken bıraktılar.

"Bu ne cüret. Ablan gibi olmaya mı çalışıyorsun?" diye bağırıyor annem, ellerini deli bir kadın gibi sallıyor. Masanın üzerine bırakılmış olan yüzüğe uzanıyor ve kutuyu açıyor.

Çok güzel. Pembe elmas çok büyük ama benim tercih edeceğim bir şey değil. Bununla birlikte, gösterişli zenginlik gösterilerinden hoşlanıyorsanız ne kadar çarpıcı olduğunu inkar edemem.

"Buna sahip olabilirdin. Çok şeye sahip olabilirdin." Yüzünü bana döndü. "Neden mahvettin ki?"

"O benim için doğru kişi değil," diyorum ona. "Uzun zamandır birbirimiz için doğru kişi değildik. Anne, o beni aldattı. Başka birinden lanet bir bebek sahibi olacak. Bunun neresi onun benim için doğru kişi olabileceğini düşündürüyor sana?"

Babam içeri giriyor ve başımın üstünden öpüyor. "Aynı fikirdeyim," diyor, söylediklerimi duymuş. Ben ayağa kalkarken annem ona ölümcül bakışlarını diyor.

"Gitmem gerekiyor. Yarın işe gideceğim," diyorum ve eğilip önce annemin, ardından da babamın yanaklarından öpüyorum.

"Hâlâ fikrini değiştirebilirsin," diye sesleniyor annem bana.

Cevap vermiyorum.

Çünkü bu gerçekleşmiyor.

Son baktığımda cehennem donmamıştı.

CHAPTER 14

August

Rylee'ı son kez doğurduğumdan beri sikim taş gibi olmadan uyanmadığımı söylemek hafif kalır.

Zengin kız aramadı.

Zengin kız ziyaret etmedi.

Ve bazı nedenlerden dolayı, onun bu yönünü seviyorum.

Evin önünde oturmuş Paige'in okulu bitirmesini bekliyorum. Bugün gelmesi gereken gündü ve kiş yapabilmesi için taze hamur işi ve diğer malzemeleri almam için başımın etini yiyordu.

Ancak, saat geç olduğu ve o burada olmadığı için tedirginim.

Ayağa kalkıp içeri giriyorum ve telefonuma uzanıp onu arıyorum.

Telefon açıldığında kalbim neredeyse duracaktı.

"August oğlum, ne yapıyorsun, adamım?"

Doğru numarayı çevirdiğimden emin olmak için telefonu kulağımdan çekiyorum ve doğru olduğundan emin oluyorum.

"Neden kız kardeşimin telefonu sende?"

"Hadi ama August... Nedenini biliyorsun. Anneni beceriyorum."

Kıkırdıyor.

Bu kıkırdama bende bir şey fırlatma ya da daha iyisi lanet çenesini kırma isteği uyandırıyor.

"Hey, bak... Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Ayakkabılarımı giyerken "Hayır," diye cevap veriyorum.

"Hadi August, tıpkı eski günlerdeki gibi. Bir iyiliğe ihtiyacım var ve şey... Paige şu anda bunu yapacak havada değil."

"Ne demek *istiyorsun... havamda değilim*?"

"Anne gibi, kız gibi. Bunu bilmen gerekir. Gerçekten bu kadar kör müsün?"

"Nerede o?"

"Sana söyledim, önce sana ihtiyacım var," diyor tekrar. Arka planda bir kıkırdama duyuyorum ve ön kapımı kapatıyorum.

"Alfred'e git ve benim için al. Ne yapacağını biliyorsun. Unutmadın." Telefonu kapatıyor ve ben telefonumu fırlatma, onu milyonlarca parçaya ayırma isteğime direniyorum.

Alfred genellikle Josh'a çok borcu olan yerel bir satıcıdır. O zamanlar, Josh için yaptığım diğer aptalca işlerle birlikte, benden tahsilat yapmamı isterdi. Bazen müşterilerini döver ve üzerlerinde ne varsa alırdı.

Geçen sefer onun arabasıydı.

Koşmaya başladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde Alfred'in evine vardım. Evin önüne geldiğimde kapıyı çalma zahmetine girmiyorum, sadece kapıyı tekmeleyerek açıyorum ve Alfred'i tek başına, önünde mallarıyla yerde otururken buluyorum.

Bu yüzden her zaman borçludur, çünkü parayı kullanır.

Boş gözleri birkaç kez kırpışıyor ve beni oturma odasında dikilirken bulmak için yukarı bakıyor. Benim olduğumu anlaması bir saniyesini aldı, sonra kışının üzerinde geriye doğru kaymaya başladı, ürünü üzerine ve yere döktü.

"Dönmüşsün." Konuşurken sesi titriyor.

"Ödeme nerede Alfred? Gitmek zorundayım."

Televizyonuna bakıyor ve başını sallıyor. Hemen yanına gidip ünitenin önünde duran siyah kutuyu açıyorum. Kapağı kaldırıncaya parayı görüyorum.

"Sana tuzak kurdu, biliyorsun. Neden ona geri döndün?"

"Değilim," diye cevap veriyorum, elinde kutuyla dışarı çıkmadan önce, onu kendi başına kafayı bulmaya bırakıyorum.

Tek bir işim var, kız kardeşimi korumak, şu anda önemli olan tek şey o.

Ona doğru yürüdüğümde JOSH ön tarafta oturuyordu. Bir elinde sigara, diğerinde alkol dolu bir bardak var. Gözleri önce elimdeki siyah kutuya, sonra bana kayıyor ve bir tür alaycılıkla çürük dişlerini gösteriyor.

"Bunu yapabileceğini biliyordum," diyor ve parayı işaret ediyor. "Yarisını ödemen olarak al."

Kutunun tamamını ona fırlatıyorum ve tam zamanında hareket ettiği için kutu onun işe yaramaz kafasına çarpmıyor. Josh çoğu uyuşturucu satıcısı gibi çöplükte yaşamıyor. Hayır. Adam aptal değil ve sigara içmiyor ya da ürününü kullanmıyor ama annemle aynı uyuşturucuyu, alkolü tercih ediyor.

"Paige," diye bağıriyorum.

Ön kapı açılıyor. İçerisi berbat olsa da, dışarısı sizi kandırıyor. Görünüşe göre burası umursayan birine aitmiş gibi görünüyor. Kendinden başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamayan biri değil.

Annemin orada durduğunu görünce başımı salladım. "Paige nerede?"

"August, hadi ama... bir içki iç."

Ona bakmak için döndüm. Ellerim sıkılı yumruklar halinde. Yan tarafına vuruyor, silahını orada tuttuğunu biliyorum. Onu dinlemeyenleri tehdit etmek için kullandığı şey bu ve sorun şu ki onu kullanabileceğini biliyorum.

"Siktir git. İstedğini yaptım, şimdi onu bana ver." İşte o zaman Paige'i gördüm. Annemizin arkasından yaklaşıyor ve destek için duvara yaslanıyor.

Sikey

im.

Sikey

im.

Doğruca ona doğru yürüyorum, yüzünü tutup gözlerini kontrol ediyorum, sonra kollarını.

"Sarhoş musun?" diye sordum. Başını sallıyor ama bana verdiği gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Hadi ama, bu pisliğin etrafında olmamalısın."

"Hey, ben senin annenim."

"Sen bir annenin götü değilsin," diye tükürdüm ona. "Paige, yürümeye başla." Elimi uzattığımda evden dışarı adımını atıyor ve sigara dumanı gibi kokuyor. Babası önce onun sonra da benim kıcıımı kırbaçlayacak.

Bunu uzun zamandır mı yapıyor?

"Acaba onun için daha fazla şey yapmanı sağlayabilir miyim?" diyor Josh, Paige'e bakarak. "Kendinden başka biriyle ilgilendiğin günü göreceğimi hiç düşünmezdim, August." Duraksıyor, bir şey düşünüyor.

"Peki ya geçen hafta seni birlikte gördüğüm diğerkız? Onun kim olduğunu hepimiz biliyoruz."

Bu bir sır değıl. Herkes kim olduklarını biliyor. Aileleri kasabamızın en zengin ailelerinden biri.

Josh'u görmezden geliyorum çünkü tek istediğinin benden bir tepki almak olduğunu biliyorum, yürümeye devam ediyorum, neredeyse Paige'i arkamdan sürüklüyorum.

Lanet bir arabaya ihtiyacım var.

Yolun yarısında durdu ve eğilip kusmaya başladı. Ayakkabılarımı çok az farkla ıskaladı ve ben geri sıçradım.

"Siktir, Paige. Bunu babana nasıl açıklayacağım?"

Başını sallamaya başladı. Sonra fiziksel olarak hasta olmaya devam ediyor. İşinin bittiğini düşündüğümde onu kucağıma alıp omzuma atıyorum. Eve kadar koşarken zar zor dayanıyor.

Nihayet içeri girdiğimde onu kanepeye yatırıp bir kova alıyorum, yanına koyuyorum, sonra telefonuma gidip babasını arıyorum.

Hemen cevap veriyor. "August, her şey yolunda mı?"

"Paige burada," diyorum ona.

"Bu gece Courtney'de kalması gerekiyordu." Durakladı. "Gelip onu alacağım."

"Bak..." Ensemi kaşıyorum. "Bilmen gereken bir şey var."

"August..."

"Onu Carina'nın evinde buldum," diyorum annemin adını kullanarak. "O iyi mi?"

"O sarhoş."

Tekrar duraklıyor ve başka birine bir şey söylediğini duyuyorum, ardından tekrar konuşmadan önce sessizlik oluyor. "Josh ile iletişim kurmana izin yok August. Onu nasıl aldın?" diye soruyor şüpheyle.

Ona geri döndüğümü

sanıyor. Onu suçlamıyorum.

Onu korudum, onun için insanları dövdüm ve onun için sattım. Ama bunlar para içindi.

Hayatta kalmam gerekiyordu ve bu benim hayatta kalmamdı.

O zamanlar başka seçeneğim yoktu. Bu şehirde kimse benim gibi birini işe almazdı.

"Onu elde etmek için bir iş yapmak zorundaydım," diyorum ona ve neden yaptığımı da bilmiyorum. "Ben onun için çalışmıyorum. "Onun için çalışmıyorum.

onu topla."

"Elbette öyleydi. Seni geri istiyor. Müşterilerinin hepsi senden korkuyor. Bu korkuya ihtiyacı var... artık pazarlık kozu yok." Huffs. "Neredeyse geldim." Telefonu kapatıyor ve ben Paige'in yanına gidip tekrar kusmaya başlayınca saçlarını geriye doğru itiyorum.

Ön kapım açılıyor ve Glenn polis üniformasıyla doğruca Paige'in yanına geliyor.

"Ne zamandır onunla görüşüyor?" Glenn'e sordum.

"Hiç... yani bildiğim kadarıyla," diye yanıtlıyor ve ona doğru uzanıyor. Kadın gözlerini açıyor ve kanepede geriye doğru kayıyor. "Paige, eve geliyorsun." Oturmasına yardım ediyor ve oturduğunda sert gözlerle bana bakıyor.

"Bir daha o eve gitme," dedim ona.

"Onu aramamalıydın," diyor gözünden bir damla yaş düşerken.

"Aramak zorundaydım."

"Evet, öyle," diyor Glenn ve kucığında Paige'le dışarı çıkarken bana başıyla selam veriyor.

CHAPTER 15

R ylee

"Onu en son ne zaman gördün?" Bir sonraki hafta sonu ailemizin evine giderken Rhianna soruyor. Anderson ve ailesinin önünde oturduğumdan beri bir hafta geçti ve August'u görmeyeli daha da uzun zaman oldu.

Bir adam umurumda bile değil, diğeri ise beni rüyalarımnda ziyaret ediyor.

"Bizi gördüğün o gece," diyorum ona, arabayı garaj yoluna çekerken.

"Noah bana onun hakkında ilginç bir şey söyledi." Kapıyı kapattı ve ön tarafa doğru yürüdük.

"Ne?"

"Evindeki tüm o mobilyaları biliyor musun? Noah gördüğünü söylemişti." Başımı sallıyorum ve ön kapıyı açmadan önce bekliyoruz. "Hepsini o yapıyor. Noah'ın ofisi için teşekkür amaçlı bir masa yaptıktan sonra şimdi de bazı üst düzey müşterileri için yaptığını söyledi." Bir şey söylemiyorum, sadece başımı sallıyorum. "O iyi biri. Noah yaptığı masanın muhtemelen şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi olduğunu söyledi."

Annemiz kapıyı açıyor ve "Neden burada bekliyorsunuz?" diyor.

"Ry bana işle ilgili her şeyi anlatıyordu. Hani şu her gün gittiği eğlenceli yer." Rhianna annemizin yanından geçerken gözleri bana takılıyor.

"Noah nerede?" diye soruyor annemiz, gözleri benden ayrılmıyor ama Rhianna'ya soruyor.

"Çalışıyorum," diyor ve beni çağırıyor. "Ry, hadi, ne yapıyorsun?"

"Anderson geldi," diyor annem sessizce. İç çekiyorum. Gerçekten mi?

Aman Tanrım, "hayır "ın hangi kısmını anlamıyor?

Geri adım atmak üzereydim ki kız kardeşimin bağırıldığını duydum, "*Sen* ne sikimsin? burada ne yapıyorsun?"

Annemiz hemen beni bırakıyor ve aceleyle Rhi'ye gidiyor. Onu takip ediyorum ve Rhianna'nın kollarını birbirine kavuşturduğunu, ona bakarken göğüslerini yukarı ittiğini görüyorum.

Anderson ayağa kalktı ve gözleri bana kaydı. "Seninle konuşmak istiyorum." Sesi nazikti ve bu saçmalığa kanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Hayır, böyle bir şey olmayacak," diyor

Rhianna. Annemiz, "Rhianna, sen karışma," diye azarlıyor. Rhianna'nın ağzı şaşkınlıkla açılıyor.

"Belki de kendi tavsiyene uymalısın. Geçen hafta ne yaptığını duydum." Rhianna onu işaret eder, sonra Anderson'a döner. "*Senin...* senin gitmen gerek. Bu kadar umutsuz olmayı bırak. Tanrı aşkına, o hayatına devam ediyor. Artık senin aldatan kışını istemiyor."

Sözleri karşısında irkildim çünkü az önce ona hayatıma devam ettiğimi söyledi.

Kontrol ettiğimde, onun da tüm duyduğunun bu olduğunu söyleyebilirim. Gözleri kısıyor ve bana doğru bir adım atıyor ama Rhi onun yolunu kesiyor ve bana ulaşamaması için kendini ayarlıyor.

"*Git*, Anderson," diyor tekrar.

"Belki de bugün uygun bir zaman değildir," diyor annemiz sonunda. "Başka bir zaman organize edebiliriz."

Anderson gitmeye başlıyor, ama gitmeden önce, yanımdan geçerken koluma uzanıyor, yakalıyor ve eğiliyor. "Konuşmamız gerek."

Kolumu serbest bırakıyorum. "Hayır, yapmayacağız." Bana tekrar uzanamasın diye geri çekiliyorum.

Topuklarının üzerinde dönüp gitmeden önce gözleri kız kardeşime, sonra tekrar bana kayıyor.

O gittikten sonra anneme döndüm. "Bunu bir daha yaparsan bir daha gelmem," diyorum.

"Bunu nasıl yaparsın? Rylee'nin duygularını hiç mi önemsemiyorsun?" Rhianna her zamanki gibi beni savunmaya geçiyor. "Onu sevmiyor. Öyleyse neden onu aldatan biriyle birlikte olmasını istiyorsun?"

"Bazen aşk bir fedakarlıktır." Omuzlarını dikleştiriyor.

"Hayır, aşk paradır demek istedin," diye araya giriyor Rhianna.

Babamız yanında Beckham'la içeri girdi. Siyah saçları ve gri gözleriyle birbirlerine ne kadar benzediklerini unutmuşum.

"Neler oluyor?" diye soruyor babamız. İkimiz de annemin bir şey söylemesini bekliyoruz ama o sadece gülümsüyor ve mutfığa doğru yürürken hiçbir şey söylemiyor. Babamız da onu takip ediyor ve bizi Beckham'la baş başa bırakıyor.

"Ne oldu?"

"Merak etme," diyor Rhi, aynı anda ben de "Anderson buradaydı," diyorum.

Rhi'nin gözleri

kocaman oldu.

Omuz silktim.

"Ve tahmin edeyim, onu içeri aldı," diyor annemizin gittiği yöne doğru başını sallayarak.

"Evet."

"Gitmelisin," der. Rhi

başıyla onaylar.

"Bunu yapmamalıydı ve eğer bu pislği yanına bırakmaya devam edersen, yapmaya devam edecektir." Rhianna elini omzuma koydu. "Git... bir arkadaşını ziyaret et." Göz kırıyor.

"Ne arkadaşı?" Beckham soruyor.

Bu sefer ona söylemedim. "Hiç kimse." Burnunu kıvrıyor ve gitmeden önce başını sallıyor.

"Eve nasıl gideceksin?" Rhi'ye soruyorum çünkü buraya arabayla geldim.

"Sevgilime mesaj atarım," diye cevap verir. "Beni almaya gelecek. Merak etme. *Kaçışını* yap ve ganimet çağrını görmeye git."

"Evet, bu bir hayır," diyerek kapıya doğru adım atıyorum. Geri döndüğümde Rhi telefonunda Noah'ya mesaj yazıyordu.

"Nasıl oldu da pozisyonlarımız tamamen değişti? Annem ya da babamla bir etkinliği asla terk etmezdim. Öte yandan sen, milyonlarca kez korudum."

Rhi telefonunu çantasına koyuyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Zehir içmeyi bıraktın ve sonunda ışığı gördün." Beni kapıdan dışarı itiyor ve arkamdan sıkıca kapatıyor.

Kapalı kapıya birkaç kez göz kırptıyorum, sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum ve oradan defolup gidiyorum.

August'u aramıyorum, hatta evine bile gitmiyorum. Onun tadına bir kez daha bakmayı çok istesem de. Onun yerine bara gittim. İş arkadaşlarımdan birkaçı içki içiyor ve genellikle onları geri çeviriyorum. Bir gün benim olacak olan işletmenin sahibinin kızı olarak - ki ekleyebilirim, yaptığım işi sevdiğim için zorlanmıyorum - çalışanlardan hiçbiriyle iş dışında etkileşim kurmadım çünkü babam asla kurmaz.

Önce Shandy'yi fark ettim. O da bir muhasebeci. Küçük ölçekli ticari müşterilerle o ilgilenirken, büyük hesaplarla sadece birkaçımız, en büyükleriyle de babam ve ben ilgileniyoruz. Dönüyor ve döndüğünde ateşli kızıl saçları sallanıyor. Shandy ofiste benim yaşımda olan tek kişi.

"Rylee, başarmışsın. Vay anasını." Tek koluyla sarılmak için beni kendine çekti, "Zehirin ne? Ben bir cin kızıyım."

"Ben de aynıysından alacağım."

"Harika." O sipariş verirken arkasında duruyorum ve barmenle işi bittiğinde doğruca bana dönüyor. "Gerçekten geleceğini hiç düşünmemiştim ama fikrini değiştirirsin diye seni hep davet ediyorum. Burada olduğun için çok mutluyum."

El çantamı omzumda daha yukarı çekerken yanaklarım ısınmaya başlıyor. "Teşekkür ederim. Evet, bu akşam için planım yoktu... neden olmasın diye düşündüm." Gülümseyerek bana içkimi uzatıyor ve bir masanın etrafında oturan diğer birkaç personelin olduğu yere doğru başını sallıyor.

"Gel... şu anda paranormal hakkında büyük konuşmalar yapıyorlar. Bu konuya nasıl girdiğimizi sormayın bile." Otururken gülüyor ve yanına oturmam için başıyla işaret ediyor.

"Rylee, vay canına! Seni burada görmeyi beklemiyordum," diyor

Benji yanımda. Ona küçük, zarif bir gülümseme veriyorum ve içkimi dudaklarıma götürüyorum.

"Hey, sen genelde hep erkek arkadaşınla birlikte değil misin?" Harrison soruyor. Evde karısıyla birlikte olması gereken bir adam bu. Yanlış hatırlamıyorsam yeni bebek sahibi olmuş bir adam.

"Karin nasıl?" diye sordum.

Biri gülüyor ve ben Shandy'ye dönüyorum.

"Kurtadamlar aslında kurda dönüşmez," diyor içlerinden biri, konuşmalarına geri dönerek. "Ve vampirler de aslında uçmazlar."

Benji öne doğru eğilir, yüzü ciddidir. "Yeterince büyüklerse uçarlar. Ve tabii ki kurda dönüşüyorlar. İsimlerini de buradan almışlar.

Hadi ama, hangi gezegende yaşıyorsun sen?"

İçkimi yudumlayarak dinliyorum, sessizce ne konuştuklarını düşünürken biri omzuma dokunuyor. Hiç tanımadığım bir adama döndüğümde, gözlerimi kısmaktan kendimi alamıyorum.

"Hey, sen August'un arkadaşısın, değil mi?"

Tamam, bu garip.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve sonra düşüncelerimi toplamak için arkamı dönüyorum. Shandy dikkatle adamı izliyor ve ne anlama geldiğini bilmediğim hafif bir baş sallama hareketi fark ediyorum.

"Bir içkiye ne dersin?" diye soruyor.

"Hayır dedi," diye yanıtlıyor Shandy benim yerime, dudakları incelmış, ters ters bakıyor.

Masanın etrafına bakıyorum - diğerleri kurtadamlar hakkında tartışırken hiç dikkat etmiyorlar.

"Sadece konuşmak istiyorum. Biftek yok, bayan." Tekrar ona döndüğümde beni inceliyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Rylee. Ben Josh. August'a selamımı söyle." Göz kırptı ve bardan çıktı.

Umm, tamam.

"Bu garipti. Onu tanıyor muydun?" Shandy gözlerini çıkışa dikmiş bir halde soruyor.

"Hayır. Hiç de değil."

"Muhtemelen seni bir yerden tanıdı. Bahse girerim bu çok sık başınıza geliyordur." Kadehini benimkine vuruyor ve konuşmaya geri dönüyor.

Tamam, bu da mı garip?

Telefonuma uzandım ve August'a mesaj attım.

BIRISI MERHABA DEMEMİ İSTEDİ. Josh... Onu tanıyor musun?

Bekliyorum ve cevap vermeyince telefonumu kucağıma koyup sohbete katılıyorum. Shandy iyi biri ve özel hayatından bahsetmeye başlıyor. Tek başına yaşıyor ve ailesinin farklı bir eyalette evi var, bu yüzden tanıştığı herkes iş yerinden, çünkü özellikle iş için taşınmış.

İkinci bir içki almak için ayağa kalktığımızda telefonum kucağımda bip sesi çıkarıyor ve aşağı bakıp mesajı okuyorum.

NEREDESİN?

Merhaba yok, hiçbir şey yok.

Bu yüzden görmezden gelmeyi seçtim ve bara gittim. Masadakilere birer içki ısmarlıyorum ve döndüğümde birkaç cevapsız arama var.

WOBBLY'DEYİM.

Onu aramamayı tercih ederek geri mesaj attım. Şu anda onun sesini duymak istediğimden emin değilim. Onu duymak zorunda kalmadan da onu hayal etmek yeterli.

"Yani sen ve erkek arkadaşın... Olmaz mı?" Shandy sessizce soruyor. "Ayrıldık."

Başını sallıyor. "İyi misin?"

"Evet, zamanı gelmişti. Son kullanma tarihimiz uzun zaman önce geçti." "Duymaktan hoşlanmayacağın bir şey söyleyebilir miyim?"

Dudağını ısırdı. "Umm... tabii."

"Her geldiğinde bana asılmaya çalıştı. Dürüst olmak gerekirse, tüylerim diken diken oluyordu." Titriyor.

Tabii ki yaptı.

"Şimdi bakmayın, ama... kahretsin! Yıkıcı derecede muhteşem bir adam az önce içeri girdi ve kahretsin... bu tarafa geliyor." Daha uzun oturuyor ve elbisesinin üstünden dışarı taşan göğüslerini yukarı itiyor. O muhteşem adam tam sandalyemin önünde durana kadar gülmek zorundayım.

Yerden başımı kaldırdığımda siyah botlar, ardından siyah kot pantolon, çelik gibi sert omuzları saran yeşil bir gömlek ve bana bakarken gergin bir çene görüyorum.

Oh, kahretsin! Kızdı mı?

Orman yeşili gözleri benimkilere kilitleniyor. "Konuşmamız gerek," diyor ve herkes konuşmasını kesiyor gibi görünüyor.

Ayağa kalktım ve Shandy'ye başımı salladım. "Bir dakikaya geliyorum." Dönüp kapıya yöneldiğimde, soğuk hava yüzüme çarpıp tüm vücudumu titretene kadar her adımında onu arkamda hissediyorum. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için arkamı döndüğümde, elleri iki yanında sıkı yumruklar halinde, bir ileri bir geri volta atıyordu. Ama daha da endişe verici olan, burun deliklerinin genişlemesi ve burnundan gürültülü bir şekilde nefes alması. Sesi öfkeli bir boğa gibi çıkıyor.

"Nerede o?"

"Ha?" Yüzümü buruşturarak sordum. "Josh. O burada mıydı?"

Ah, şu. Başımı sallıyorum, o da göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyor.

"Ondan uzak durun. Eğer sana yaklaşırsa, diğer tarafa yürüyeceksin."

"Bu bilgiyi mesajla gönderemez miydin?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak soruyorum.

"O tehlikeli biri. Uzak durun."

Başımı sallıyorum. Yani, başka ne yapabilirim ki, ama bu onun dişlerini gıcırdatmasına neden oluyor.

Birkaç içki içtim ve mutluydum. Endişelenmem gerekirdi ama onun yerine tahrik oldum.

"İçeri gelip bir şeyler içmek ister misin?" Başımı bara doğru sallayarak soruyorum.

O tarafa bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, başını sallamadan önce gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Bu gece *çok* şanslıyım.

CHAPTER 16

August

Muhtemelen iyi niyetime rağmen Rylee'ı barın içinde takip ediyorum. Mükemmel poposunu saran dar, pembe bir elbise giymiş, beyaz topuklu ayakkabıları bacaklarını vurguluyor ve boynuma dolandığını hayal edebiliyorum. İçeri girmeyi kabul etmemin tek nedeni muhtemelen o ayakkabılardı.

Çünkü insanlardan nefret ediyorum.

Ama nedense küçük Bayan Rylee Harley bende tam tersi bir etki yaratıyor.

Uzak durmaya çalışsam da ondan hoşlanmıyorum. İnanın bana, denedim.

Kızıl saçlı arkadaşı beni kontrol etti ve sonra sırtıttı.

Rylee elime uzanıyor ve beni yanına oturmam için aşağı çekiyor.

"Shandy, bu August," diye tanıştırıyor bizi Rylee.

"Memnun oldum," diye yanıtlıyor.

Rylee içkisini dudaklarına götürüyor ve ben şu anda onların tadına bakmayı o kadar çok istiyorum ki.

"Bir tane ister misin?" Rylee bardağı masaya koymadan önce sorar. "Hayır. Ben sürerim."

Başını sallıyor, bu da Shandy'nin Rylee'ye doğru eğilmesine neden oluyor. Fısıldadıklarını sanıyorlar ama fısıldamıyorlar ve ben her kelimeyi duyabiliyorum.

"Bu senin yeni tadın mı? Çünkü o diğer pislikten çok daha iyi. Bana bakmıyor bile. O adamın gözü sadece sende."

Sözleri karşısında sırtıtmamaya çalışıyorum.

"O benim yeni tatlım. Evet." Gülümsüyor ve bardağını tekrar kaldırıp içkisini bitirmeden önce bana göz kırpmıyor.

"Hey, sen Anderson değilsin. Sen kimsin?" Benden daha yaşlı olduğu belli olan bir adam dönüp şöyle diyor.

Rylee benden önce cevap veriyor, "Seni ilgilendirmez Benji. Senin çoktan evde olman gerekmiyor muydu?"

"Patronun kızı olmasaydın," diyor, başını sallıyor ve söyleyeceği şeyi açıkça durdurmak için birasını ağzına götürüyor.

"Evet, ne yapardın?" diye karşılık veriyor, dirseklerini çıplak dizlerine dayıyor.

Gözleri göğüs dekoltesine düşmeden önce onu geri çekmek istiyorum - o bir çift memeye bakmamak çok zor.

"Boş ver," diye mırıldanıyor.

Rylee elini dizime atıyor, arkadaşına dönüyor ve konuşmaya başlıyor. Eli bacağımdan yukarı kaymaya başlıyor ve durdurmak için elimi onunkinin üstüne koymak zorunda kalıyorum. Elimi sıkınca kıkırdıyor.

"Biraz yorulmaya başladım. Gitmek ister misin?" Rylee soruyor, sesi seksi bir fısıltıya dönüşüyor.

"Sarhoşsun."

"Sarhoşken seks yapmayı seviyorum," diye niyet ettiğinden daha yüksek sesle konuşuyor ve herkesin gözlerinin bize sabitlenmesine neden oluyor.

Ayağa kalkıp çantasına uzandım ve onu dışarı çıkardım.

Dışarı çıkarken kıkırdıyor, sonra eliyle kıkırmı kavrayıp sıkıyor. "Bunu hep yapmak istemişimdir," diyor ve sonra bana yaslanıyor.

"Her zaman mı?"

"Evet. Seni okulumuzun koridorlarında yürürken gördüğüm ilk günden beri."

Duruyorum ve parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Beni liseden beri mi istiyorsun?"

Dudaklarını yalamadan önce kirpikleri titriyor. Gözlerim doğrudan dudaklarına kayıyor. Bu gece her zamankinden daha pembeler ve yine tatlarının nasıl olduğunu merak ediyorum.

"Her kız seni isterdi." Oldukça ağır nefes alıyor, sonra bir adım öne çıkıyor, aramıza mesafe koymuyor, bedenlerimiz birbirine değiyor. "Ve şimdi, sana sahibim."

Yanlış. Oh, çok yanlış.

Geri çekiliyorum ve arabasının kilidini açıyorum, içeri girebilmesi için kapısını açıyorum.

Kafasının karıştığını başını eğmesinden anlayabiliyorum, ama kısa sürede toparlıyor.

Onu evine geri götürürken, yol boyunca bana bakıyor ama varana kadar tek kelime etmiyor.

"İçeri gelmelisin. Kal."

"Hayır. Yapacak işlerim var."

"Gel." Eli kot pantolonumun üzerinden sikime doğru kayıyor. "Buna değmesini sağlayacağım." Eline bakıyorum ve sonra karanlık ruhsuz gözlerine geri dönüyorum. Bu gece cam gibiler.

"Hayır. Seni içeri götürmemi ister misin?"

Elini yanıyormuş gibi geri çekiyor. "Hayır! Nasıl gireceğimi biliyorum."

Arabasında oturmaya devam ettim. Anahtarları göstererek, "Hangi anahtara ihtiyacınız var? Sabah arabayı geri getireceğim."

Sağdakine başını sallayıp dışarı çıkıyor.

Kapıya ulaştığında, içeri adım atmasını bekliyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve kapı kapanana kadar gitmiyorum.

"HÂLÂ UYUYOR," diyor Noah, ertesi gün Rylee'nin dairesinin kapısını açarken. Ona anahtarları uzattım. "Arabasını mı aldın?"

"Sarhoştı."

Anlayışla başını sallıyor. "Bakın, bu benim haddime değil ama olan bitene bakılırsa ikiniz birlikte bolca vakit geçiriyor gibisiniz." Kahvesini sıkı sıkı tutuyor.

"Haklısın. Bu sana düşmez." Başını salladı ve cevabımı kabul etti. Noah'ı severim. Bana hayatım boyunca çoğu insandan daha saygılı davrandı.

Ama hayatımın bu kısmını, Rylee ile yaşadıklarımı kimseyle paylaşmıyorum. Çünkü kabul edelim, ben bile henüz ne olduğunu bilmiyorum.

Nasıl bir şey olabilir ki?

Kötü bir çocukla yatmak isteyen zengin bir kız.

Sorun bu kadar kolay açıklanabilir.

Benim sorunum, ona izin verdim çünkü onun zengin kız amcığı dinamit gibi. Patlayıcı.

Farlara yakalanmış bir geyik gibi. Ve bir türlü uzaklaşamıyorum.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" Noah sorar.

Başımın arkasını ovuyorum. "Aslında, bir iyiliğe ihtiyacım var." "Öyle mi?"

"Bir kamyon ödünç alabilir miyim? Odun almam lazım."

Noah hiçbir şey söylemiyor. Sadece uzaklaşıyor, sonra elinde anahtarlarla geri geliyor. Anahtarları bana uzatırken, "Bu yeni, sakın mahvetme," diyor.

"Sağ ol dostum, minnettarım."

Noah başını sallar ve kapıyı kapatmak için döner.

Kamyonetine doğru hızlı adımlarla ilerlerken adımın söylendiğini duyuyorum, "August." Döndüğümde Rylee'in orada durduğunu görüyorum, siyah saçları yüzüne yapışmış, ama hala dün gece giydiği aynı çarpıcı pembe elbiseyi giymiş.

"Dün gece için özür dilemek istiyorum."

"Neden?" Kamyonetin kapısını açarak sordum.

Rylee kaşlarını çatıyor, yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor ve sonra başını sallıyor. "Hepsi için."

"Hatırlamıyorsun, değil mi?"

Kaşları çatılır. "Var. En azından çoğunu."

Gülüyorum ve kamyonete tırmanıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Erzak almaya."

"Ben de gelebilir miyim?" Giydiklerine bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor ve cevap vermiyorum. "Üstümü değiştireceğim. Sadece... birkaç dakika bekleyebilir misin?" Ona bir cevap vermeme izin vermeden kaçıp gidiyor.

Gösterge panelinden saati kontrol ediyorum ve tam beş dakika bekleyeceğimi düşünüyorum. O zamana kadar dönmezse gideceğim. Ama tam o sırada onu koşarak dışarı çıkarken görüyorum, kafasına bir tişört geçirmiş. Yolcu tarafındaki kapıyı çekiyor ve binmeden önce çantasını arka koltuğa atıyor. Belli ki duş almış -kayıtlardaki en hızlı duş- çünkü harika kokuyor ve saçlarını başının üstünde topuz yapmış.

"Duş mu aldın?" Etkilendiğim için sordum.

Rylee pelvisini öne doğru kaldırıyor ve tekrar oturup emniyet kemerini vücuduna geçirmeden önce şortunun üst düğmesini ilikliyor.

"Çabuk, ama evet. Kokuyordum."

Başımı sallayarak kamyonu dışarı çektim. Yola çıktığımızda eğilip başımın üstünden güneş gözlüklerimi alıyor. "Gözlerim ağrıyor." Gözlüğünü yüzüne takıyor ve sonra bana bakıyor. "Peki, nereye gidiyoruz?"

"Bugün Pazar. Eminim benim yapacağımın daha önemli işleriniz vardır."

"Hayır, planım yok." Gülümsüyor. "Tamamen seninim."

"Harika," diye mırıldanıyorum nefesimin altından, alaycılığımı gizlemiyorum ama o yine de beni duyuyor.

Sessizlik ona fazla geldiğinde, "Birbirimizi tanımalıyız," diyor.

"Neden?"

"Çünkü arkadaş olabiliriz."

"Evet, bu *olmayacak*," diye karşılık veriyorum. "Neden, kız olduğum için mi?"

"Hayır, çünkü senin amını siktim."

Keskin bir sola dönerek malzeme almak için peyzaj alanına giriyorum.

"Sen de denemelisin. Gördüğüm kadarıyla... sende hiç Belki Noah dışında. Ve ben de senin için bir arkadaş olmak istiyorum." "Tekrar söylüyorum, biz seviştik. Sevişen insanlar arkadaş olamaz." "Artık sikişmek yok o zaman. Olanları unut."

"Seviştığımızı unutmak mı istiyorsun?" Diye soruyorum ve yüzümde oluşan kocaman sırtışa engel olamıyorum.

Başını iki yana sallar. "Evet, çoktan unutuldu. Şimdi... arkadaşlar?" diye soruyor, sıkmam için elini uzatıyor.

Bir kez göz kırpıyorum, iç çekiyorum ve ona bakıyorum, sonra dönüp kamyonundan iniyorum - bu konuda titremiyorum. Yanına doğru yürüyüp kapıyı açıyorum ve ona elimi uzatıyorum. Dışarı kayarken elimi tutuyor ve indiğinde vücudumu onunkine bastırduğımın emin oluyorum, bu da nefesinin kesilmesine ve alt dudağının titremesine neden oluyor. Yakınına eğilip güneş gözlüklerini yüzünden kaldırdığımda gözlerinin çoktan dudaklarıma odaklandığını görüyorum.

Tam onu öpeceğimi düşündüğü anda geri çekiliyorum. "Gördün mü... hâlâ beni becermek istiyorsun." Onu bırakıyorum ve orada öylece bırakıyorum.

"Bu haksızlık. Burada yanıyorum ve senin alevleri söndürmen gerekiyor," diye bağılıyor arkamdan.

İzlerimde duruyorum. Bahçedeki herkes bize doğru bakıyor. Kamyona tırmanışını görmek için arkamı döndüğümde dudaklarımın kalkmasına engel olamıyorum,

onun patlamasından utandı.

Arkadaşlar.

Şaka gibi.

Çünkü onu pazar gününe kadar dokuz şekilde sikmeyi planlıyorum.

CHAPTER 17

R ylee

Kamyonun içinde uzun süre oturup onu bekliyorum; açım, susuzum ve seks istiyorum. August nihayet döndüğünde, kamyonu binmeden önce tüm aldıklarını kamyonun arkasına yüklüyor. Ter içinde, sonra başını çeviriyor ve "Daha iyi misin?" diye soruyor. Dudakları yukarı çekilir.

O sırtışı suratından silip atmak istiyorum ama bana bir içki uzatıyor, ben de hevesli ellerle alıyorum.

"Hayır, ben açım..." Kendimi daha fazla utandırmak istemediğim için duraksıyorum. "Teşekkür ederim."

"Eve gittiğimizde sana bir şeyler pişireceğim. Sence Noah arabayı benimkine getirir mi, böylece takas yapabiliriz?"

Yapacağını bildiğim için başımı sallıyorum.

Noah'a kısa bir mesaj atıyor, o da hemen cevap veriyor.

"Birkaç saat içinde sizde olacağını söyledi."

"Sen ve kız kardeşin tek yumurta ikizlerine göre oldukça farklısınız." Benimle konuşmaya başlarken eli direksiyonu sıkıca kavıyor.

"Elbette öyleyiz. Aynı beyni paylaşmıyoruz" diye cevap veriyorum. Hep böyle yorumlar ve sorular alıyoruz. Şunun gibi şeyler.

Birbirinize benziyor musunuz?

Neden o bunu yapıyor da sen yapmıyorsun? Birbirinizin aynısı değil misiniz? Sürekli aynı şey.

Erkeklerden en sevdiğim...

Bir fiyatına iki tane. Rüyalarım gerçek oluyor.

Evet, iğrenç diyebilir misin?

"İkizinin olması nasıl bir şey?"

Şaşırtıcı bir şekilde, daha önce kimse bana bu soruyu sormamıştı ve bu hoş bir değişiklik oldu.

"Büyürken her şey güzeldi. O zamanlar kim olduğumuzu gerçekten bilmiyorduk, bu yüzden her şey dev bir öğrenme eğrisiydi. Annemizi kandırabilirdik ama Beckham'ı asla. Maskaralıklarımızla asla kandıramayacağımız tek kişi oydu..." Duraksıyorum, gülümsüyorum. "On altı yaşına geldiğimizde... işte o zaman birbirimize hiç benzemediğimizi fark ettik. En sevdiğimiz renklere kadar bile. Ve özellikle de erkek zevklerimiz. Ama hep birbirimize bağlı kaldık. Birini öldürdüğümde bunu söyleyebileceğim tek kişi o. İlk tepkisi, 'Peki cesedi ne yapacağız?' olurdu." İç çekiyorum.

"Sırrını açacak böyle birine sahip olmak güzel olmalı," diyor arabasını garaj yoluna çekerken.

"Bir cesedi saklamana yardım ederdim, August. Tabii... eğer arkadaş olsaydık." Kamyondan inerken ona göz kırptım.

İkimiz de kamyonun arkasına doğru yürürken onun kahkahalarını duyuyorum. O boşaltmaya başlıyor, ben de taşıyabileceğim küçük parçaları alıp büyükleri ona bırakıyorum. Çalışırken konuşmuyoruz ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Tam bitirmek üzereyken Noah yanında kız kardeşimle yanaşiyor. Arabadan inip doğruca yanıma geliyor ve kolunu benimkine doluyor.

"Sen kirlisin. Ve iyi anlamda da değilsin."

"Kızlar, sizi duyabiliyoruz," diyor Noah, Rhianna'ya genişçe gülümseyerek.

"Sus sen." Bana geri döndü. "Bu akşam yemek yiyelim mi? Eğer başka bir planın yoksa tabii?"

Gömleğini çıkarmış olan August, onunla yüzünü siliyor.

Rhianna, "Yani, ben buna bakıyor olsaydım kendime bir pas verirdim," diyor.

"Seni hâlâ duyabiliyorum," diye hatırlatıyor Noah.

August'un gözleri benimkileri buluyor ve kamyonu boşaltmaya geri dönerken hızla uzaklaşıyor.

"Tabii, görüşürüz o zaman."

O ve Noah gidiyorlar ve beni yine August'la yalnız bırakıyorlar. Onu evinin arkasından odunların yığılı olduğu kulübeye kadar takip ediyorum ve büyük çift kapıyı açışını izliyorum. İçeride asılı aletler var

Ne işe yaradıklarını bilmediğim bir duvar ve ortasından geçen büyük bir bank. "Bütün eşyalarını burada mı yapıyorsun?" Kapıdan içeri adım atarak soruyorum. Garajın en sonunda, üzerinde çalışmakta olduğu birkaç eserin durduğu büyük bir masa var. Elimi pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdiriyorum ve ona dönüyorum.

"Ahşap işçiliği sevdiğim tek dersti," diyor bana, lise günlerine atıfta bulunarak. "Sonra hapishanede de aynı şey oldu. Beni meşgul etti ve zaman geçirmeme yardımcı oldu." Omuz silkiyor. "Ellerimle bir şeyler yapmayı seviyorum."

"Bana bir şeyler yapar mısın?" diye sordum. "Parasını veririm tabii ki." "Neye ihtiyacın olabilir ki?"

"Şaşırt beni," diye cevap veriyorum.

August ellerini kot pantolonunun üst kısmına soktuğu ve şimdi bacağından yanından sarkan gömleğe siler. Eve doğru geri dönmeye başlar. "Hadi, açlıktan ölüyorum."

Onu içeri ve mutfığa kadar takip ediyorum, orada buzdolabından yiyecekleri çıkarmaya başlıyor ve sonra kendine bir bardak süt dolduruyor. Bana da bir bardak ikram ettiğinde, burnumu kıvrarak başımı sallıyorum.

Süt tek başına iğrençtir.

Nasıl böyle içebiliyor? Hiçbir fikrim yok.

Kapının çalındığı duyuluyor ve bardağı yere bırakıp cevap vermek için adımını atıyor. Kim olduğunu göremiyorum ama kesinlikle duyabiliyorum.

"August, bak... Doğru şeyi yaptığını biliyorum..." Ziyaretçi duraklar. "Seni görmek istiyordu." Her kimse burada olduğumu bilsin diye bir adım öne çıkıyorum. Memur Glenn yanında Paige ile ön kapıda duruyor. Aramızı kontrol ederken gözlerini şaşkınlıkla kırıştırıyor.

"Bayan Harley," dedi başıyla beni işaret ederek. "Merhaba Glenn, Paige, ikinizi de görmek güzel." "Bir şeyi bölüyor muyum?" Glenn sordu.

"Hayır, Rylee oyunları dışarı taşımama yardım ediyordu."

Glenn başını sallar. "Tamam, her neyse... dediğim gibi, Paige seni s o r u p duruyordu. Burada emin ellerde olduğunu düşünüyorum."

August başını sallayıp kenara çekiliyor ve Paige'in içeri girmesine izin veriyor. Hızla yanımdan geçip doğruca mutfığa doğru yürüyor.

"Hiçbir yere gitmesine izin vermeyin ve geçen sefer için tekrar teşekkür ederim."

August, Glenn çıkarken bana son bir kez bakmadan önce başını sallıyor. Kapıyı kapattığında August bana döndü.

"Gideyim mi?" Ben soruyorum.

"Hayır, kal," diyor ve o mutfağa dönerken dudaklarıma değen gülümsemeye karşı koyamıyorum. Ben mutfak tezgahındaki iki taburede Paige'in yanına otururken August yemek yapmaya devam ediyor.

"Bana bakmayacak mısın bile?" Paige boğuk bir sesle, gözyaşlarının eşiğinde soruyor. "August," diye yalvarıyor, gözlerinden süzülen ve yanaklarından aşağı süzülen yaşları tutamıyor.

Bıçağı tezgâhın üzerine koyup ona bakıyor, sonra başını sallayıp kesmeye devam ediyor.

"August," diye azarlıyorum.

Paige hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başlar ve ayağa kalkarak uzaklaşmadan önce özür diler.

"O kız belli ki üzgün." Sözlerim karşısında çenesini sıkıyor ama bana cevap vermiyor. "İyi o zaman." Ayağa kalkıp Paige'i takip ediyorum, kendini banyoya kapatmış. Kapıyı çalıp, "Girebilir miyim?" diye soruyorum.

"Evet." Sesi alçak.

Kapıyı açtığımda küvetin kenarına oturmuş, yüzünü kapatıyordu.

"Hey, bunun için endişelenme. Eminim her şey yoluna girecek." Eğilerek sırtını sıvazladım.

"Hayır, olmayacak. Kızacağını biliyordum ama yine de yaptım." "Neyi yaptın?"

Paige başını kaldırıyor ve August'unkilerle aynı orman yeşili gözlerin bana baktığını görüyorum.

"Gittim ve onu gördüm, ve gördüğümde, şey... o bir sarhoş, ve sanırım anne gibi, kız gibi-," gözyaşlarını silerek daldı.

"Annenle sarhoş mu oldun?" Kafamda her şeyi çözmeye çalışarak soruyorum.

"Evet. August ondan nefret ediyor. Ama o bizim annemiz. Tek konuştuğu şey kendisiyken ondan nasıl bu kadar nefret edebilir?"

"Çünkü bunu sana ulaşmak için kullanıyor. Senden satmaya başlamayı istedi mi? Belki vücudunu?" August kapı aralığında durup soruyor.

Ona bakakaldım, şok olmuşum, konuşmıyordum. "O asla yapmaz."

"Oradaki... o birkaç kelime bana onun kim olduğunu bilmediğinizi kanıtlıyor. Onlardan uzak dur, Paige. Ciddiyim. Onlar beladan başka bir şey değil." "O bizi seviyor."

"Hayır, sevmiyor. Bizi kullanma fikrine bayılıyor. O kadının umursayacağı tek şey bu," diyor ve küçük alana giriyor. "Yemek hazır."

Başımı sallıyorum, mesajı alıyorum. Çıkarken August'un yanından geçerken kolum onunkine değiyor.

Ben kapıdan yavaşça çıkarken Paige August'a, "Tek konuştuğu sensin," diyor, şimdi başlayacağını bildiğim konuşmayı dinlemeye çalışarak.

"Altı yaşındayken yıkanıp yıkanmadığım konusunda endişelenmeyi bıraktı. On yaşındayken beni beslemeyi bıraktı. Beni hapishanede bir kez bile ziyaret etmedi. Mektup yazmadı. Hiçbir şey. Söylesene Paige, bunlar şefkatli bir annenin özellikleri gibi mi geliyor?"

"Babam gibi konuşuyorsun," diye tükürüyor.

"Onu dinleyin. Çünkü..." birkaç saniye durakladıktan sonra devam etti, "... o haklı."

Onları biraz yalnız bırakmak isteyerek ön verandaya gidip oturuyorum. O anda ahşap bir sandalyede oturduğumu fark ediyorum. Ahşap, dokusu eski olmasına rağmen yepyeni görünüyor ve mükemmel bir şekilde zımparalanmış, ardından dokuyu korumak için bir şeyle boyanmış. Sandalyenin ayakları, kızak tarzı bir tabana oturan ahşap tekerlekler şeklinde. Sandalyelerden iki tane var ve aralarında benzer desende bir masa bulunuyor.

Sandalye benzersiz, çarpıcı ve bayıldım. Kollar yüzeye işlenmiş süslü bir desene sahip gibi görünüyor ve ellerimi cilalı ahşabın yüzeyinde ileri geri sürtmekten kendimi alamıyorum.

"Eminim sandalye ona verdiği sürtünmenin tadını çıkarıyordur." Elim ahşabın yüzeyinde duraklıyor.

"Başardın mı?"

August kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kaslarının daha da öne çıkmasını sağlıyor.

"Evet."

"Dövmelerle kaplı olman gerekmiyor mu?"

"Neden? Hapiste olduğum için mi? Bu yüzden mi mürekkeple kaplı olmam gerektiğini düşünüyorsun?" Paige sonunda gözyaşları kurumuş bir halde dışarı çıkarken o gülüyor. "Haydi zengin kız, yemek hazır," diyor ve başıyla eve doğru işaret ediyor.

Elimde olmadan sandalyelere bir kez daha baktım.

"August çok yetenekli," diyor Paige, şimdi gülümseyerek. Belli ki kardeşinin yeteneğiyle gurur duyuyor. "İkinizin arasında neler oluyor?"

Telefonum çalmaya başlıyor ve Anderson'ın adının ekranda yanıp söndüğünü görüyorum. Yoksay tuşuna basarak dikkatimi tekrar Paige'e veriyorum. "Bir şey yok." Ayağa kalkıyorum ve gülümseyerek cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum. "August'a hoşça kal dediğimi söyle. Üzgünüm, gitmem gerek."

Başını sallıyor ve ben gitmek için arabama binerken başka bir şey söylemiyor.

August dışarı çıkıyor ve arabanın içinde bana bakıyor. Ellerim direksiyonda donup kalıyor ama kafam ona geri dönmem için bağırırsa da arabayı sürmeyi başarıyorum.

Açlıktan ölmek üzere olduğum için kenara çekiyorum ve eve gidip Rhi ile akşam yemeğinden önce günün geri kalanında uyumadan önce biraz yiyecek almak için duruyorum. Bir içki alırken, bir kadın önüme geçerek görüşümü engelliyor. Etrafindan dolaşmaya çalışıyorum ve o zaman bunun o gece Anderson'la partide olan kadın olduğunu anlıyorum. Gözlerim yuvarlak olan karnına takılıyor. Aşırı büyük değil ama hamile olduğu çok belli.

"Sen Rylee'sin, değil mi?" diye soruyor. "Evet."

"Bana onun için yeterince iyi olmadığını söyledi. Olmadığımızı." Karnını ovuyor. "Onun bebeklerini senin doğurman gerektiğini söyledi, başka kimsenin değil."

"Ne söylememi istediğinden emin değilim," diye cevap veriyorum, kaşlarım birbirine yaklaşmış.

Gördüğü görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalışırcasına başını sallıyor. "Özür dilerim, tek söylemek istediğim buydu. Birlikte olduğumuzda senden haberim yoktu. Bana bekâr olduğunu söylemişti. Bekâr olmadığını öğrenince de ayrıldım. Ta ki..." Karnına bakıyor ve tekrar ovuşturuyor. "Şey... bebeği öğrenene kadar. Eğer bana daha önce seninle ilgili yalan söylediyse... bebeğin ondan olmadığını söyleyeceğini biliyordum. Bu yüzden inkar edemesin diye DNA testi yaptırđım."

"Umm... tamam." Neden bana bunları anlatma ihtiyacı hissettiğini bilmiyorum. "Bak... Bunun garip olduğunu biliyorum. Ama bilmeni isterim ki seni biliyorum." Gözlerinden yaşlar süzölmeye başlar, yanaklarından aşağı iner ve elbisesinin önüne düşer.

"Kaç yaşındasın sen?"

Onları silip süpürüyor, belli ki her şeyin onu etkilemesine izin verdiği için kızgın. "On sekiz," diye yanıtlıyor.

Hay Allah.

Aman Tanrım, kardeşimin yaşına Anderson'inkinden daha yakın.

"Sadece yapma-" diye kestirip atıyorum çünkü ona ne yapması gerektiğini söyleyemem. Bir gün ona da zarar verebileceğini söyleyemem. Bunu yapmak bana düşmez. Onun yerine, "İyi şanslar, darılmaca gücenmece yok." diyorum. Etrafından dolanıyorum ve ona toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi veriyorum.

Sikeyim.

Anderson tam bir pislik.

CHAPTER 18

August

"İkinizin arasında neler olduğunu bana anlatacak mısın?" Paige ona bir bardak süt uzatırken soruyor.

"Ye." Dediğimi yapıyor ama bana bakmaya devam ediyor. "Bir şey olduğu yok."

"Cevaplarınızın aynı olması çok komik."

Başımı sallıyorum.

"Özür dilerim, biliyorsun. Zor bir durum. Ben bir kızım August, etrafım erkeklerle çevrili. İlk regl olduğumda babamın ne yapacağını Google'da araması gerektiğini biliyor muydun?" Titriyor. "Bana yardım edecek bir anne istedim. Bir anneye ihtiyacım vardı, böylece tüm soruları sorabilirdim. Bunun yerine internette arama yapmak zorunda kaldım."

"O bir anne değil, bunu bilmelisin." "Evet, ama sahip olduğum tek kişi o."

Sanırım bizim için durum farklı. O zamanlar Paige'in şimdi ona ihtiyacı olduğu gibi benim ona ihtiyacım yoktu. Kız olmadığım için anlayamayacağım ama elimden geldiğince ona yardım etmeye çalışacağım.

"Ona ihtiyacın yok Paige. Eminim konuşabileceğin başka kızlar da vardır. Peki ya Beckham'ın annesi?"

Öksürür ve başını sallar. "Hayır, Bayan Harley tavsiye almak için gideceğiniz biri değil. Öte yandan Rylee..." Bana gülümsüyor. "Ben Rylee'ye giderdim."

"Hmm..."

"Rylee iyidir. Ondan hoşlanıyorum. Sen sevmiyor musun?"

"Hmm..." Arkamı dönüp dağınıklığı toplamaya başladım.

"Onun hakkında sorduğum her şeyi görmezden gelemezsin, August."

"O eve bir daha gitmeyeceğine söz verirsen seni görmezden gelmeyi bırakırım." "Josh iyi birine benziyor," diyor savunmacı bir şekilde.

Elimde bezle hızla dönüyorum.

"Hayır. Hayır, *değil*. Ondan uzak dur, Paige. Beni anlıyor musun?"

"Tamam, tamam!"

"Bana yapacağını söyle. Eğer onu görürsen, diğer tarafa yürüyeceksin. Bana söz ver."

Gözlerini deviriyor ama şaka yapmıyorum. "Paige," diye bağıyorum ve gözlerini benimkilere dikeyor.

"Evet, tamam, anladım."

"Güzel."

RYLEE ertesi hafta bana iki kez mesaj atarak geleceğini bildirdi.

Arkadaşım.

Mesajları böyle bitiriyor.

Arkadaşım.

Onu görme düşüncesiyle sikim seğiriyor. Hassiktir! Onu koltuğumun üzerine atıp tekrar sahip olmak için neler vermezdim.

Ne tatlı bir hayat olurdu.

Perşembe günü, elinde iki çantayla çıkageldi. Kapıyı açık tutarak içeri girdi, çantaları kaldırdı.

"Bize biraz pizza ve tatlı söyledim. Çünkü yemekten sonra tatlı yemeyen insanlar şeytan sayılır, haberiniz olsun." Dizlerine kadar uzanan bir etek ve beyaz bir bluz giymiş, topuklu ayakkabılarıyla ahşap zeminde tıkırdayarak ilerliyor. Üst kısmından sütyeninin dış hatlarını görebiliyorum. Belli ki bu onun iş kıyafeti.

"Ya yemek pişiriyor olsaydım?"

"Öyle miydin?" diye karşılık veriyor. Cevap vermeyince paketten yiyecekleri çıkarmaya başladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi... teşekkür et ve oturup benimle yemek ye."

"Patronluk taşıyorsun. Seks istediğin için mi?" Dudaklarımdaki sırıtışla savaşıyor.

Elini duraklatıyor ve başını sonsuza dek sallıyor. "Neden, evet, biliyorum. Ve sen bu konuda yardım etmeyi reddediyorsun, işte buradayım," diyor tatlı bir şekilde ve dudaklarını büzüyor. "Arkadaş olmak."

"Biz asla çalışmayız. Asla," diyorum ona, çıkardığı pizzaya uzanarak. Kutuyu bana doğru kaydırıyor ve küçük keklerle dolu diğer küçük kutuyu açıyor.

"Neden? Birbirimize zıt olduğumuz için mi?" diye soruyor bir cheesecake'i kaldırırken. "Bu akşam yemeği değil."

"Evet, öyle. Erkeklerden önce tatlı." Büyük bir ısırık alıyor.

"Evet, birbirimizin zıttıyız, ama aynı zamanda ben yolun yanlış tarafından geldiğim için."

"Aynı okula gittik... birlikte," diye belirtiyor.

"Öyleydi ve o süre boyunca bir kez bile konuşmadık ya da takılmadık." "Bana hiç bakmadın."

"Hayır, çünkü kadınları beceriyordum, küçük kızları değil." Gözleri irileşirken ben pizzayı ısıriyorum ama o kendini dizginliyor.

"Bana biraz hikaye anlat."

"Zengin anneleri nasıl becerdiğime dair hikâyeler duymak ister misin?" "Sen ne?" diyor yüzünde şaşkınlık ifadesi ile.

"Elbette söyledim. Sana iyi olmadığımı söylemişim. Düzüştüğüm anneler de çocuklarının benimle takılmasını onaylamıyordu."

"Tanrım, sakın bana evli olduklarını söyleme?" "Ve daha kötüsü."

"Tamam, konuyu değiştirelim, çünkü bu kasabadaki çoğu insanı tanıyorum. Hapishane nasıldı?" Cevap vermemi beklerken hevesle bana bakıyor.

"Bu unutmayı seçtiğim bir şey. Hayatımın yeniden yaşamak istemediğim bir parçası."

"Siktir, senden bilgi almak çok zor."

Sözlerine gülümsedim. "Senin de ağzın bozuk. Ailen biliyor mu?"

Omuz silkiyor. "Sadece Rhi ve

Beckham." "Başka arkadaşların var

mı?"

"Evet... şey, hayır. Sanırım Shandy benim arkadaşım. Ondan hoşlanıyorum." "Birlikte çalıştığın mı?"
Başını salladı. "Evet. Ve tabii ki sen."
"Beni becermek istiyorsun. Arada fark var."
Öne doğru eğiliyor. "Ama var mı?" Gözlerini dikmiş bakarken

Ben.

"Seni bu masaya yatırırsam, bacaklarını açsam
ve hemen içeri kayar?"

Isırığının ortasında duraklar, kendini sıfırlar ve sonra "Evet" diye cevap verir. Pastasını bırakıp ayağa kalkıyor. "Ben hazırım. Atın gitsin," diyor kollarını iki yana açarak. "Kulağa umutsuz gelse bile umurumda değil."

İçimden yükselen kahkahalara engel olamıyorum. Kim lan
bu kadın?

Hayatım boyunca neredeydi?

"Otur, zengin kız. Yemek yiyorum." Ona el salladım.

Elleri kalçalarına düşüyor, o karanlık gözleri nefesimi kesiyor.

"Hayır, bu haksızlık."

"Neden Anderson'dan seni fırlatmasını istemiyorsun?" Bakışlarından kurtulmaya çalışarak soruyorum.

Oflayıp pufluyor ve oturuyor. Pizzaya uzanarak bir ısırık aldı ve ağzı dolu bir şekilde mırıldandı: "Onun hakkında konuşmaya başlamayayım bile."

"İşte şimdi ilgimi çektin."

"Hayır, gerçekten... Başlatma şimdi. Acaba aptal mıydım, kör müydüm, yoksa sadece aptal mıydım?" diyor başını sallarken.

"Belki her birinden biraz," diye teklif ediyorum.

Duraklıyor ve pizzanın kabuğunu bana fırlatıyor. "Ben onlardan biri değilim, çok teşekkür ederim."

"Sen öyle diyorsan."

"Bana daha önce biriyle birlikte olarak hiç hata yapmadığını söyleyemezsin."

"Bu tartışmaya açık bir konu
değil." "Oh, hadi... söyle bana."

"Hayır."

"İyi, her neyse. O zaman bir pislik ol."

Sessizlik içinde yemeğimizi bitirdik. Telefonunu birkaç kez kontrol ettikten sonra ortalığı temizlemeye başlıyor. O küçük bedenine dar gelen iş kıyafetleriyle evimin içinde dolaşması hoşuma gidiyor, onu izliyorum.

"Beni izlediğini hissedebiliyorum."

Tekrar yanıma gelmeden önce omzunun üzerinden bakıp beni kontrol edene kadar ne inkar ediyorum ne de onaylıyorum.

"Peki, cinsel hayatınız ve hapisane hayatınız masanın dışında kaldığına göre, ne hakkında yürüyebiliriz?"

"Ben değil."

Başını iki yana sallıyor. "Bu bizim arkadaş olmamız ve benim senin hakkında daha fazla şey öğrenmem."

"Gerçekten başka bir arkadaş bulmalısın."

"Ama ben zaten bize çok fazla yatırım yaptım." Dudaklarına değen gülümsemeye savaşmaya çalışıyor ama onu yenemiyor. "Peki ya üzerinde çalıştığın şey? Eminim bunu paylaşabilirsin?"

"İlginizi çekecek bir şey değil."

"Aman Tanrım, August... sadece söyle bana," diye tersliyor.

"Noah'ın ofisi için dört masa yaptım. Bir tane patronu için, sonra birkaç çalışanı için, ama daha yapacaklarım var."

"Bu harika. Pahalı mı?"

"Nuh fiyatı belirledi ve onlar da ödedi." Durakladım. "Masa başına üç bin," diyorum ona.

"Dışarıdaki sandalyeler ve küçük masaya bakılırsa, eminim bu kadar ve daha fazlasına değer."

Böyle bir tepki beklemiyordum. Belki de o kadar değerli değilimdir diye düşünmüştüm. Ama ilk masadan sonra, daha fazla sipariş vermeye devam ettiler ve sonra, şüphe yavaş yavaş azalmaya başladı, ta ki teslimata kadar. İşte o zaman canavar, müşteri mutlu olana kadar çirkin başını kaldırıyor. Ve şimdiye kadar her müşteri fazlasıyla mutlu oldu, bu da beni her şeyden çok şaşırtıyor.

"İsmimi daha fazla işletmeye verdiler. Birkaçıyla sözleşmem var." Noah dışında kimseye söylemedim, muhtemelen yapmam gerekenden daha fazla içimde tutmaya çalıştım. Sorun şu ki, bu kadar uzun süre içeride kaldıktan sonra her şey bir mücadeleye dönüşüyor ve akli başında kalmak için en iyi yaptığınız şey içselleştirmek.

"Sizi bir işletme olarak kurmamız gerekiyor." Sandalyesinden kalkıp dışarı çıkıyor.

Gidiyor mu?

Sonra arabasının kapısının kapandığını duyuyorum ve elinde bilgisayarıyla geri dönüp kanepede yerini alıyor. Bana sorular sorarak bilgi girmeye başladığında yanına oturuyorum. Çalışmasını izliyorum,

Çalışma hızı ve karmaşıklığı ile büyölüyor. Kirpikleri uzun, bu da şeytani gözleriyle mükemmel bir uyum sağlıyor. Elleri hızlı hareket ediyor, uzun ve narin parmaklarını elime dolayabilirdim...

"Yine bakıyorsun."

"Sana bakmak çok güzel."

İltifat karşısında başını kaldırıyor ve bana dönüyor. "Teşekkür ederim." Tekrar dizüstü bilgisayara dönüyor. "Bunun için senden para almayacağım, her ne kadar artık bana ödeme yapabilecek durumda olduğunu bilsem de." Haksız değil. Sözleşmelerden aldığım avans inanılmaz. Sevdığım bir şeyi yapmanın ve bundan bu kadar çok para kazanmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Ama işte buradayım.

Bilgisayarında çalışmaya devam ediyor, birkaç telefon görüşmesi yapıyor ve ben tüm dikkatimle onu izliyorum.

"Ne kadar ilerlediğine bir bak," diyor bana iş kurduktan sonra bilgisayarı kapatırken, öyle görünüyor ki. "Kendinle gurur duymalısın, Ağustos Belası. Çünkü ben duyuyorum."

Bu sözlere verecek bir cevabım yok.

Bir kez olsun kimse benimle gurur duyduğunu söylemedi. Bu benim gibi birinin asla duymayacağı bir şey.

"August." Koluma dokunuyor.

Belki onun sözleri, belki de sadece o.

Ama bundan sonra ne yaparsam yapayım, kendime bir daha asla yapmayacağımı söyledim. Ama nedense kendime engel olamıyorum.

Ben açlıktan ölen bir adamım ve o bana üç çeşit yemek hazırladı.

CHAPTER 19

R ylee

Onu uzaklaştırmam gerekirdi. Bunu biliyorum. Ama August'un dudakları dudaklarıma değdiğinde ve beni kanepede geriye doğru ittiğinde, çaresiz bir kadın oluyorum. Ayrıca, aramızdaki ilişkiyi platonik tutmak benim fikrim değildi. Bu tamamen onun fikriydi.

Eli eteğimden yukarı kaydıığında, arkadaştan öte olduğumuzu anladım.

Belki de çıkarları olan
arkadaşlar? August'un
dudakları benimkileri
yakaladı.

Ve o anda hiçbir şey öpücüğün devam etmesinden daha önemli değil, parmakları külotumu geçip doğrudan istediğim yere kaydıığında bile. Sadece bir saniyeliğine duraklıyorum, alt dudağını ısırmadan önce dudaklarım zevkten donuyor. Ağzıyla inanılmaz sesler çıkarırken parmakları içime pompalamaya başlıyor.

Tam ona dokunmak için aramıza girecekken, bir şey yüksek sesle kapıya vuruyor. Sanki tekmeleniyor gibiydi. August aniden duruyor, sonra bir saniye içinde elindeki sopayla kapıya doğru ilerlemeden önce benden uzaklaşıyor, kapı tekmelenirken adımlarının ortasında donup kalıyor. İki adam orada duruyor, yüzleri bana dönük, ikisi de siyah kar maskesi takmış. Gözlerini göremiyorum ama kanepede hareketsiz kalıp nedense sadece göz kırparken onları tenimde hissediyorum.

"Bakın neyimiz var," diyor içlerinden biri, diğeri bana doğru ilerlemeye çalışırken. August sopayı savurarak kendisine en yakın olanın dizlerinin arkasına vuruyor ve onu yüksek bir çığlıkla yere düşürüyor.

Sopanın kemiklerine değdiğinde çıkardığı çatırtıyla kulaklarımı kapatarak ürperiyorum.

"Bu da ne..." Diğeri bir şey yapamadan gözlerimi açtığımda August'un aynı şeyi ona da yaptığını görüyorum, ama adam zıpladığı için çatırtı o kadar yüksek değil, iki bacağı yerine sadece bir bacağına darbe alıyor.

"August." Adını söylüyorum ama beni duymuyor çünkü en yakınındakine doğru koşuyor, maskeyi yırtıp atıyor ve eğiliyor, eliyle davetsiz misafirin gömleğini kavırıyor ve onu yukarı çekerek acı içinde inlemesini sağlıyor.

"Evime girmeye çalıştığına göre ya cesursun ya da aptal. Hangisi?" August homurdanıyor.

Titrek bacaklarımın üzerinde durup August'a bakıyorum. Onun bu yönünü hiç görmemiştim.

O çok... karanlık.

Adamın yüzüne yumruk atarken yumrukları hızlı hareket ediyor. Kemiğin çatırdadığını duyuyorum ve sesle irkiliyorum.

"August." Adını tekrar söylüyorum ama beni duymuyor gibi görünüyor.

"Yanlış eve girdin, pislik." Tekrar vurur ve adamı bayıltır. Bacağına vurduğu kişi cebinden bir şey çıkarıyor. Donup kalıyorum ve onun bir silah olduğunu anladığımda ağızımdan bir çığlık kopuyor.

August sadece bir an duraksıyor, bu da adamın ateş etmesi için yeterli bir süre, ama adam yerde olduğu ve August hızlı olduğu için kurşun sadece August'un omzuna isabet ediyor. August kurşunu zar zor fark eder, ona isabet ettiğinde geri bile çekilmez. Hareket etmeye devam ediyor ve silahı adamın elinden alıyor. Sonra, sadece filmlerde gördüğüm hızlı bir hareketle adamı da bayıltıyor.

August ayağa kalkıyor, omzuna dokunuyor, sonra bana bakıyor. "Gitmelisin."

Başımı sallıyorum, onu terk etmeyeceğimi biliyorum.

"Git, Rylee." Adımı kullandığı gerçeğine bile takılamıyorum çünkü yarısından akan kan beni ondan uzaklaştırmak yerine ona doğru yaklaştırıyor. Uzanarak, iyi olduğundan emin olmak için ona dokunmak istiyorum. Yerde yatan cesetlerin üzerinden geçip omzuna hafifçe dokunuyorum.

Elim onu okşadığında sesi yumuşuyor. "Git," diye fısıldıyor neredeyse.

"Hayır," diyorum ona. Polisin gelmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Ne de olsa bir silah sesi komşular tarafından duyulurdu.

Ne kadar zamandır orada durduğumuzu bilmeden, zaman şu anda ağır çekimde ilerliyor gibi görünüyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ve zihnim kaçmak istemekle kalmak istemek arasında mücadele ediyor gibi görünüyor. Bu savaş sürekli devam ediyor, ama bir şekilde kendimi sabit tutmayı başarıyorum. Bir şekilde kendimi olabildiğince merkezde tutuyorum.

Sirenleri duyuyorum ve bu tarafa geliyorlar. Şok.

Alarm.

Panikledi

m.

Tüm duygular gerçektir, ancak iki polis memuru kırık kapıdan içeri girdiğinde hepsi bir anda yok olur. Bilinci yerinde olmayan iki adam hemen fark edilir ve ikisi de silahlarını kılıflarından çıkarır.

"İkiniz de yere yatın. Çok yavaşça." Hızlıca August'a bakıyorum, o da sadece başını sallıyor ve dediklerini yapıyor. Başka bir polis arabası gelmeden önce içlerinden biri omzundaki telsizle konuşuyor. Tavandan tabana pencereden dışarıyı kontrol ettiğimde, komşuların ön bahçelerine çıktıklarını ve hepsinin bu tarafa baktığını görüyorum.

"August." Paige'in babası orada duruyor, eli silahında ama diğer ikisi gibi havaya kalkmış değil. "Neler oluyor burada?"

"O yaralı. August'u vurdular," diyorum Glenn'e.

Gözleri, gözlerini açık tutmakta zorlanıyor gibi görünen August'a takılıyor.

"Bir ambulans yolda. Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?" Glenn soruyor.

Gözlerim yanımda yatan adamlara takılıyor.

İçlerinden biri hareket etmeye başladı ve ben de onların yakınında olmak istemediğim için yerimden sıçradım.

"Eve kapıdan girmişler. Bak, kırılmış. August..." Bakıyorum ve gözlerinin açılıp kapandığını görüyorum, ama gözleri hala kapalı olan adama bakmaya çalışıyor. "Fazla uzaklaşamadılar ama birinin silahı vardı." Memurlardan birinin önünde duran silahı gösteriyorum.

"August'u vurdu. "August'u vurdu. August yanlış bir şey yapmadı. Akşam yemeği yiyorduk-"

"Teşekkür ederim, Rylee. İfade vermek için karakola gelmen gerekecek ama bunun dışında gitmekte özgürsün." Geri çekilip hâlâ yerde yatan ve kanaması devam eden August'a bakıyorum.

"Peki ya Ağustos?" Ben soruyorum.

"Hastaneye gittikten sonra bizimle gelmek zorunda kalacak." "Ama o yanlış bir şey yapmadı," diyorum Glenn'e.

Cevap vermiyor.

Telefonuma uzanıp kız kardeşimi arıyorum, o da hemen açıyor. "Noah seninle mi?"

"Umm... evet," diyor, sesi şaşkın. "Onu giydirebilir misin lütfen?"

Hiç soru sormuyor, bunun için minnettarım.

"Rylee, her şey yolunda mı?" Noah'nın sesi telefonda yankılanıyor.

"Hayır. İki kişi August'un evine girmeye çalıştı ve August vuruldu. Polis onu hastaneye götürdükten sonra bir sebepten dolayı gözaltına alıyor. Yardım edebilir misiniz?"

"Neredesin?" "Hâlâ onun evindeyim."

"Kımıldamayın. Eşyalarını topla. Yakında orada olacağım."

Telefonu kapattığımda ambulans geldi ve bir polis memuru August'a kelepçe taktı, kelepçeler yaralı omzunu sararken inlemesine neden oldu. Tek kelime etmiyor, onu ambulansa taşırlarken öylece devam ediyor. "Ben de onunla gitmek istiyorum," diyorum başka bir memura, o da inatla başını sallar.

"Yapamam, bayan." Ambulans uzaklaşırken yolumu kesiyor. Ambulansın köşeyi dönmesini ve ardından Noah'nın arabasının yanaşmasını izliyorum. Kız kardeşim bana ulaşmak için evin içinde koşturuyor. Diğer iki adam götürüldüğü, kelepçelendiği ve başka bir ambulansa bindirilip götürüldüğü için artık yolu açık.

"Ry... Aman Tanrım, neler oluyor?" Yerdeki kanı kontrol ettikten sonra kollarını bana doladı.

"Eşyalarını aldın mı?" Noah evi tararken soruyor.

Başımı sallıyorum ve Rhianna beni dışarı çekip arabaya götürüyor.

Ben onlara olan biten her şeyi anlatırken Noah arabaya biniyor ve sürüyor. Noah başını sallıyor ama apartmanımızın önünde dururken tek kelime etmiyor.

"Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Hayır. Ama onu buraya geri getireceğim. Senin içeri girip elini yüzünü yıkaman gerek." Kendime bakıyorum ve beyaz bluzumun her tarafına kan sıçradığını görüyorum.

"Çok çabuk değişebilirim."

"Sen orada olmazsan daha kolay olur. Bırak ben halledeyim."

Rhianna arabadan iniyor, sonra yanıma gelip kapımı açıyor. "Hadi, Noah halleder."

İstemesem de başımı sallıyorum ve dışarı çıkıp Noah'ya bakıyorum. "İyi olduğundan emin ol."

Arabanın kapısını kapatırken Noah başını sallıyor, sonra da arabayı sürüp gidiyor.

"Ry, iyi misin?" Sesine endişe karışıyor ve bedenimi bir ürperti sarıyor.

"Sanırım öyle. Kahretsin, Rhi. Kahretsin," diyorum başımı sallarken.

Beni kendine çekip sarılıyor, omzunda ağlarken her tarafımın kan içinde olmasını hiç umursamıyor.

"Her şey yoluna girecek. Sen iyisin."

Omzuna başımı koyuyorum, sonra geri çekiliyorum. "Duş almam lazım. Sonra da neler olduğunu öğrenmek için Noah'yı aramalıyız."

Benimle tartışmaz. Beni tanıyor.

Gezegenindeki herkesten daha iyi.

Duşa girip üzerimdeki kıyafetleri çıkardığımda Rhianna gömleği alıp dışarı taşıyor ve ben duş alırken o içeri girip tuvalete oturuyor.

"Ry, ondan hoşlanıyor musun?"

Yüzümü yıkarken duraksıyorum, yüzümdeki ıslaklığın bir kısmının kendi gözyaşlarım olduğunu umursamıyorum bile.

"Evet," diye cevap veriyorum çünkü ne sorduğunu biliyorum. Onu bir arkadaş olarak sevip sevmediğimi değil, daha fazlasını isteyip istemediğimi.

"Senden hoşlanıyor mu?"

"Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim."

Duş kapısını geri çekiyor. "Evet ya da hayır. *Senden hoşlanıyor mu?*"

"Sanırım öyle." Omuz silkiyorum. "Yani... bildiğim kadarıyla Paige dışında onun tek arkadaşı benim."

"Ama arkadaş olmak istemiyorsun, değil mi? Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet, daha fazlasını istiyorum." Yalan söyleme zahmetine girmiyorum çünkü yalan söylediğimi anlayacaktır. Rhianna başını sallayıp tekrar oturuyor ve duş kapısını açık bırakıyor. Bu beni rahatsız etmiyor. Vücutlarımız tamamen aynı, kişiliklerimiz dışında aramızda pek bir fark yok.

Telefonu çalmaya başlıyor ve açıp hoparlöre verdiği nefesimi tutuyorum.

"Hey."

"Onu iyileştirdiler ama gece kalmayı reddediyor ve memurlar evine geri dönemeyeceğini söylediler."

"Onu buraya getirin." Düşünmeye bile vakit bulamadan kendi kendime söylediğimi duyuyorum. "Rhianna?" Noah ona soruyor.

Ona bakıyorum.

"Evet, onu buraya geri getirin," diye onaylıyor.

"Tamam, yakında orada olacağız." Telefonu kapatır ve Rhianna tekrar Ben.

"Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?"

"Hayır, ama gidecek başka yeri yok," diyorum, kapıyı kapatıyorum ve duş spreyinin altına geri adım atıyorum. Ilık suyun tüm duygularımı yıkamasına izin veriyorum ve sonra suyun akıp gitmesine izin veriyorum. Suyun sakinleştirici bir etkisi olduğu söylenir ve bazı ülkelerde ruhunuzu temizlemek için bile kullanılır.

Sersemliğimden sıyrılıp musluğu kapattım ve dışarı çıktım.

Rhianna hala orada bekliyor, ama bana bir havlu uzatıyor.

"Kahve ister misin?" O ayağa kalkarken ben başımı sallıyorum. "Bir şey ister misin?" Yine başımı sallıyorum. Kelimelerim şu anda kaybolmuş gibi görünüyor. "Tamam, giyin. Uzun sürmez." Dönüp dışarı çıkıyor ve ben de odama gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yüzüstü yatağa uzandım, hâlâ havluma sarılıydım.

Az önce ne oldu?

Az önce ne oldu?

Daha önce hiç silah görmemiştim. Ama az önce birinin vurulduğunu gördüm. Hiç kavgaya bile karışmadım. Yine de birinin diğerini bilincini kaybedene kadar dövdüğünü gördüm.

Beni Ağustos'tan korkutmalı.

Korkmalıyım.

Ama şeytanın gerçekte neye benzediğini biliyorum ve genellikle etkilemek için giyinmiş ve öldürmeye hazırdır. Kadınlara zarar verenler bu tip erkeklerdir.

O değil.

Ağustos değil.

Bir kez olsun onun yanında kendimi güvende hissetmedim ya da bana herhangi bir şekilde zarar verebileceğini düşünmedim. Davetsiz misafirlerle uğraşırken bile.

Kendimi
güvende
hissettim.

Kendimi
güvende
hissediyor
um.

Beni koruyor ve o yanımdayken kimsenin bana zarar veremeyeceğini biliyorum.

Gözlerimi kapatıp, August'un yaptıklarını gözümün önünde uzaklaştırmak umuduyla sıkıca kapatıyorum.

Acı var.

Acı.

Hareketsizim.

Ve çok geçmeden bayılıyorum.

CHAPTER 20

A ugust

"HEY, AĞUSTOS," diyor Rhianna, kapıyı açarak.

Noah önce benim içeri girmem için başını sallıyor ve içeri girerken Rhianna'nın yanından geçiyorum.

Gözlerim daireyi tarıyor ama Rylee'yi göremiyorum. "İçeri girmek istersen odasında."

Hangi odanın ona ait olduğunu biliyorum, bu yüzden oraya gidip kapıyı tıklıyorum. Cevap vermeyince kapıyı biraz aralıyorum ve onu sadece bir havluya sarınmış, yatağın üzerinde top gibi kıvrılmış uyurken görüyorum.

Noah'nın Rhianna ile konuştuğunu duyuyorum, yarın Rylee ile birlikte bir tur daha sorgulanmak üzere geri dönmem gerektiğini açıklıyor.

Tek yapabildiğim orada durup Rylee'nin uyumasını izlemek. Onu uyandırmak istemediğim için odaya girmeye cesaret edemiyorum.

"İçeri girebilirsin," diyor Rhianna bana usulca.

Rylee'nin gözleri açıldığında geri adım atıp kapıyı kapatmak için hareket ediyorum. O gözler beni yakalıyor, yoğunluğuyla beni tuzağa düşürüyor ve hiç düşünmeden odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Ağrın var mı?" diye soruyor, yatakta doğruluyor, havlusu neredeyse düşüyor. Yanındaki yatakta boş bir yere dokunuyor. "Gerçekten yorgunum, August. Gerçekten yorgunum," diyor ve sesindeki acıyı duyabiliyorum.

Bu acıya ben mi sebep oldum?

Saate bakıyorum. Saat neredeyse sabahın üçü. Vücudunda dolaşan adrenalin şimdiye kadar bitmiş olmalıydı. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa tırmanıyorum, böylece yaralı tarafım kenara geliyor, sonra onu yukarı çekiyorum, böylece başı omzuma yatıyor.

"Uyu hadi."

Bana sarılıyor ve birkaç saniye içinde çilek ve Rylee'e dair her şey gibi kokarak derin bir uykuya dalıyor.

Uzanıp onun yumuşak horlamalarını dinliyorum ve bu durum karşısında ne yapacağımı merak ediyorum.

Josh

durmayacak.

Durmayacağını

biliyorum.

O haydutları gönderen oydu. Eve girer girmez onların onun adamları olduğunu anladım.

Kolumu onun altından çekmeye çalışıyorum ama o kendini yanıma doğru itiyor. Ben de öylece kalıyorum, sonunda gözlerimi kapatıp onun nefes alışını dinleyerek kendimden geçene kadar uykuya dalıp çıkıyorum.

O BENDEN ÖNCE UYANDI. Sonunda gözlerimi açtığımda onu yatağın ucunda otururken buluyorum. Başını eğmiş sessizce otururken üzerindeki havlu hala vücudunu örtüyordu.

"Zengin kız." Dönüp bana bakıyor, gözleri kıpkırmızı ve yüzü makyajsız.

Tek kelimeyle çok güzel.

"Ağrın var mı?" diye soruyor, gözleri doğrudan omzuma gidiyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, doğruluyorum.

Ayağa kalkıyor, dolabına yöneliyor ve bir elbiseye uzanıyor, havluyu bırakıp önümde üstünü değiştiriyor. "Karakola gitmemiz gerekiyor."

"Yapmak zorunda değilsin."

Dönüyor, artık giyinik ve başını sallıyor. "Evet. Şimdi gel... Noah bizi bekliyor."

Kapıya doğru giderken yanımdan geçerken bileğini yakalıyorum ve bana döndüğünde gözünden bir damla yaş süzülüyor. "Sana benden uzak durmanı söylemiştim. Ben beladan başka bir şey değilim."

"Değilsin. Bunu söylemeyi bırak. Bunu yapmayı bırak. Senin hiçbir sorunun yok. Sorun eskiden birlikte olduğun kişiler." Kolunu çekti, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Ona katılmadan önce ayakkabılarımı giymek için bir dakikamı ayırıyorum. Yanına gittiğimde Noah ve Rylee'nin kız kardeşi mutfak tezgahının başında konuşurken Rylee kahve yapıyor. İşini bitirdikten sonra bana uzatıyor, sonra da kendisi için bir fincan yapmak üzere geri dönüyor.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Noah omzumu başıyla işaret ederek soruyor. "İyi olacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü istasyon çoktan arayıp ne zaman orada olacağınızı sordu."

Telefonum çalmaya başladı. Yanımda olduğunu bile fark etmemiştim. Rhianna benim şaşkın bakışlarım karşısında, "Noah aldı," diyor.

Telefonu elime alıp aramayı cevaplıyorum. "August, oh, güzel. Seni arıyordum ama açmıyordun," diyor Paige. "Rhianna'larda mısın?"

"Evet."

"Kapıdayım."

Kapının çalındığını duyuyorum ve Rylee kapıyı açtığında kardeşi ve Paige orada duruyor. Paige içeri koşuyor ve kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarılıyor.

"Baban senin nerede olduğunu sanıyor?"

"Beckham'la," diyor geri çekilerek. "Teknik olarak öyleyim. Yalan söylemiyorum."

"Burada olmamalısın." Rylee ile konuşan Beckham'a bakıyorum. "Onu eve götür."

Beckham Paige'e bakar. "Ona gelmesine izin verilmediğini söyledim. Babası bile öyle söyledi," diyor ve gözlerimin Paige'e kaymasına neden oluyor.

"Geçen sefer başını belaya sokan şey buydu." Göz temasından kaçınarak sözlerime bakıyor. "Onu eve götür Beckham," diyorum ona. "Seni sonra ararım, Paige."

Başını sallayıp başka bir şey söylemiyor ve Beckham'la birlikte dışarı çıkıyor. "Bu biraz sert oldu," diyor Rhianna. Onu görmezden geliyorum ve Noah'ya soruyorum, "Artık gidelim mi?" "Evet, eğer hazırsan."

Cevabım başımı sallamak olacak.

Otoparka vardığımızda Paige'in erkek arkadaşının arabasına binip uzaklaşmasını izliyorum.

"Benimle gelebilirsin," diyor Rylee, arkamdan yaklaşıarak.

"Hayır."

"Benimle geleceksin, Ağustos Belası. Bin şu lanet arabama. *Şimdi*. Böylece konuşabiliriz." Hafif bir kıkırdama duyuyorum ve kız kardeşi olduğunu anlıyorum, bu yüzden iç çekiyorum ve biniyorum. İkimiz de kemerlerimizi bağladıktan sonra arabayı çalıştırdı ve tekerleklerinin gıcırtısıyla yola çıktı.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Her iki eli de direksiyonun üzerinde ve direksiyonu sıkıca kavarken, çevresel görüşümde onu kontrol ederek soruyorum.

"Ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum. Söyle bana... o adamlar kimdi ve neden senin evindeydiler?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum.

Hay sikeyim! Uzun zamandır onun yanında yatarak geçirdiğim en iyi gece uykusu olmasına rağmen hâlâ çok yorgunum. Acaba onun yatağı mıydı yoksa o muydu?

"Ne?"

"O adamlar neden evinize geldi? Seni öldürecekler miydi?" diye soruyor, direksiyonu kavarken parmak eklemleri bembeyaz olmuş.

"Hayır. Bana zarar vermeye geldiler. Josh'ın yapmamı istediği şeyi yapmam için beni korkutmaya."

Gözleri bana kayıyor. "Josh, bardaki adam mı? Onun bu işle ne alakası var?"

"Evet, o. Bu şehirdeki uyuşturucuyu o yönetiyor. Hiç kimse mal için ondan geçmeden satış yapamaz. Yaptığı başka şeyler de var."

"Anlaştınız mı?"

"Evet, diğer şeylerin yanı sıra."

Cevabım üzerine başını salladı. "Bunun için teşekkür ederim. Şimdi... söyle bana... senden ne yapmanı istiyor?"

"Onun için çalışmamı istiyor..." Polis karakoluna geldiğimizde durakladım. "Ayrıca ona son kez hayır dediğim için bana bir ders vermek istedi." Derin bir nefes alıyor. "Sonunda hapse girdim," diyorum arabadan inip kapıyı kapatırken ve aceleyle uzaklaşırken.

Merdivenlere ulaşmadan önce yanıma koşuyor ve yolumu kesiyor. "Sana tuzak mı kurdu?"

"Tabii ki yaptı."

"O dükkanı hiç soymadın mı? Bütün o parayı çalmadın mı? O adama zarar vermedin mi?" "Hayır. Oradaydım ama hayır, bunların hiçbirini yapmadım."

"Sana inanıyorum." Bu sözleri büyük bir inançla ve en ufak bir kanıt olmadan söylüyor. Daha önce hiç kimse bana bu kadar körü körüne, sadece benim sözümle inanmamıştı. Bununla ne yapacağımdan emin değilim.

"Teşekkürler," diyebildim. Onu iterek geçiyorum ve karakola giden merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Soyulan adamın ciddi şekilde yaralandığını çok geç olana kadar öğrenemedim. Ama en büyük suç, varlıklı ve bağlantıları olan birinin malına zarar vermek ve hırsızlık yapmaktı. Hiçbir şeyde parmak izim olmamasına rağmen, bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Josh bana tuzak kurmuştu.

Bedelini ödemek zorundaydım.

Bu kasabadan gitmek ve onun için çalışmayı bırakmak istememin cezasıydı. Pislik herif ayrılmak istememden hoşlanmadı. Josh için tüm çalışanlarından her zaman en iyi sonuçları almayı başardım. İş ödemeye geldiğinde satıcıları beni asla geri çevirmedi. Ve ben gittiğimden beri üstünlüğünü kaybetti. Artık ondan korkan pek kimse yok. O yaşıyor, polis de akıllanıyor.

"August." Dönüp ona bakıyorum. Basamakların dibinde durmuş bana bakıyordu. "Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor ama söylediği her kelimeyi duyabiliyorum. "Artık arkadaş yok."

Ben cevap veremedim Glenn önüme geçti. "Seni burada görmek güzel." Başını salladı ve bana kapıyı açtı.

Ve böylece ondan uzaklaşıyorum ve bunu yapmak bana acı veriyor.

NOAH evime geliyor ve arabayı garaj yoluna park ediyor. "Seni önemsiyor, biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum,
dışarı çıkıyorum.

Yorulдум.

Bugün bitirdim.

Sorular, sorular ve daha fazla lanet olası sorular. Bundan nefret ediyorum. Geçen sefer, beni atmadan önce, bana inanma şansları yoktu. Bu yüzden, evime girmiş *olsalar* bile, bir şekilde bu durumda da kötü adam olmayacağıma dair umudum zayıf.

"Yerden kalk."

Elleri ve dizleri üzerinde dönüyor, sonra da ciyaklıyor.
Kahretsin, muhtemelen ona böyle gizlice yaklaşmamalıydım.

"August, beni korkuttun."

"Evet, lanet olası yerde olmamalısın." Ayağa kalkıyor ve ellerini eteğine siliyor.

"Ortalığı temizlemek istedim. Noah bütün gün evde olmayacağını söyledi. Ben de bu saçmalıkla uğraşmak istemediğini düşündüm."

Beni hiç bu kadar önemseyen biri olmamıştı, öyle ki ondan bir adım geri çekiliyorum. Ne yaptığımı görüyor ve yaklaşıyor. Aramıza mesafe koymaya çalışmamı hiç umursamıyor.

"Sana hiç kimse yardım etmedi, hatta bir ilişkin bile olmadı, değil mi?"

"Hayır, istemiyorum da."

"İyi olabilirler."

"Ve sen tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?" Ben de onu ısırdım.

Bu darbeyi sert bir şekilde alır ve geri adım atar. "Bitiş tarihi çoktan geçmiş bir ilişkide kalan aptal ben olabilirim ama en azından denedim. Kendimi birine vermeye, onu sevmeye çalıştım, çünkü insanlar olarak hepimizin sevgiye ihtiyacı var, August."

"Herkes değil."

Rylee bana doğru adım atarken gözleri sertleşiyor, ayakları ayakkabılarına değiyor ve yüzüme uzanıp göz hizamıza gelecek şekilde çekiyor.

Ona izin verdim.

"Evet, sen bile. Buna tanıdığım herkesten daha çok ihtiyacın var." Bırakıyor ve ayakkabılarına uzanıyor, onları giyiyor ve yanımdan geçip gidiyor. "İyi geceler August. Bana ihtiyacın olursa, nerede yaşadığımı biliyorsun."

Dışarı çıkıp uzaklaşmasını izledim.

O gittikten sonra etrafı kontrol ettim ve evi temizlediğini fark ettim. Artık girişteki kan izleri bile belli olmuyor.

Lanet olsun!

Kapıyı çarparak kapattım ve duvarı yumrukladım. Hem de çok sert.

CHAPTER 21

R ylee

"Kenara çekil," diye gürlüyor derin bir ses yanımda.

Gözlerimi açıyorum ama odam karanlık. Yine de kim olduğunu hemen anlıyorum. Kokusu beni sarıyor ve elleri göbeğimi sararak dokunuşuyla beni rahatlatıyor.

"August," diyorum ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece beni kendine çekiyor. Gidiyorum çünkü onun kollarına sarılmaktan daha iyi bir yer düşünemiyorum. Elleri sırtımda daireler çizerken başım göğsünde yatıyor. "Ağrın var mı?" Ona soruyorum, gözlerim yaralandığını bildiğim diğer omzuna gidiyor.

"Sadece biraz," diyor sonunda.

Doğruluyorum ve onu görebilmek için yatağın yanındaki lambayı yakıyorum. August tişörtünü giymemiş ve üzerinde sadece bir çift boxer var. Elimi uzatıp gergin karnına dokunuyorum ve gözleri kısa bir an için kapanıyor, sonra tekrar açılıp bana bakıyor.

"Bana ne yapıyorsun?"

Bu sözleri yüksek sesle söylediğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Ayağa kalkıp geceliğimi yere bırakıyorum ve gözleri her yerimde geziniyor, beni hevesle izliyor ama bir kez bile hareket etmiyor. Gözleri benimle sarhoş olmuş.

"Ellerin bana dokunduğunda yaşadığımı hissediyorum," diyorum ona.

Yatağın onun tarafına doğru adım atarak elini uzatıp karnımın üzerine koyuyorum.

"En basit dokunuş bile." Elimi bırakıyorum ama onun eli olduğu yerde kalıyor. Eli bacaklarımın arasına düşüp beni izlemeden önce tenimde daireler çizmesini izliyorum.

"Bunu istemiyorsun," diyor ama elleri bedenimden ayrılmıyor. "Benden daha fazlasını istemen büyük bir hata olur." Parmağı içime giriyor ve geri çıkıyor. "Sen yolun sağ tarafından gelen zengin bir kızsın. Ben senin en büyük hatan olacağım."

Parmakları belimi kavrarken "Ya da şimdiye kadarki en sevdiğim" diye cevap veriyorum. Kucağına tırmanıyorum ve beni daha sıkı kavırıyor. "Söyle bana August, sana dokunduğumda bir şey hissediyor musun?"

Ben onu izlerken o sessiz kalıyor. Bekliyorum, nefes almaya cesaret edemiyorum. Söyleyecekleri için sabırsızlanıyorum.

Onlar için açım.

Bana karşı asla sözünü sakınmaz. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu.

"Sözlerimi istemiyorsun, zengin kız. Bedenimi istiyorsun."

"İkisini de istiyorum. Şimdi bana gerçeği söyle... onların arkasına saklanmayı bırak."

Hızla doğruluyor, elleri sırtımı sararken göğsü benimkiyle temas ediyor ve aramıza bir parça havanın girmesini bile zorlaştırıyor. Öne doğru eğiliyor, böylece dudaklarımız neredeyse birbirine yaklaşıyor. "Bana dokunduğunda, zengin kız, tüm acılarım yok oluyor. Sanki hiç var olmamış gibi. Ve sen beni yeniden bütün hissettiriyorsun." Sözleri karşısında nefesim kesildi. "İstedğin bu mu? O kişi olmamı mı istiyorsun? Sana tüm bunları söyleyen biri mi?"

"Hayır, seni olduğun gibi seviyorum. Ama bazen..." Öne doğru eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum, "... bu hız treninde yalnız olmadığımı bilmek güzel." Onu tüm gücümle, tutkulu ve güçlü bir şekilde öpüyorum ve o da bana izin veriyor. Bir kez bile geri çekilmedi ve ben de ona dokunurken omzunu incitmemek için dikkatli olmaya çalışıyorum.

August ağzımın içinde inliyor ve ben de o aramıza ulaşp tam ihtiyacım olan yere yerleşene kadar onu itiyorum.

"Tehlikeli bir oyun," diye fısıldıyor ben kendimi onun üzerine bırakırken. "En iyi oyunların hepsi öyledir," diye mırıldanıyorum.

Uyandığımda ağustos yanımda değildi. Yatağım boş ve kapımda Rhianna duruyor. Elinde iki fincan kahve tutuyor.

"Siz ikiniz dün gece çok gürültülüydünüz. En azından artık bu konuda da ortak noktamız olduğunu biliyorum." Gülüyor, içeri giriyor ve bana bir kupa uzatıyor. Oturup içkiyi ondan aldım. "Bazı şeyleri tamamlamak için Noah'la birlikte gitmesi gerekti. Senin de işe gitmen gerekiyor küçük hanım. Babam seni çağırdı."

"Kahretsin." Saate baktım ve başlamak gereken saatin çoktan geçtiğini gördüm. Geç kaldım. Ben hiç geç kalmam. "Kızdı mı?" Etrafta koşuşturup bulabildiğim en yakın kıyafete uzanarak soruyorum.

"Hayır. Endişelendi."

İki saatten fazla geciktim, bu ben değilim. Hem de hiç. İyi uyudum. Uzun zamandır uyumamıştım ve çok iyi geldi.

Kapı açılıyor ve Rhi dönüp yoldan çekiliyor ve August içeri girerken banyoya yöneliyor. Bluzumu giyerken ve dolabımda uygun bir çift ayakkabı bulmak için birkaç şey karıştırırken gülümsüyorum. "İşe gitmem gerekiyor. Geç kaldım," diyorum ona.

August kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslanıyor ve giyinmek için koşuşturmamı izliyor. Topuklu ayakkabılarımı giyerken saçlarımı düzgün bir topuz yapmayı başarıyorum.

"Bugün bir planın var mı? Belki öğle yemeği yiyebiliriz?" August'a soruyorum, burnunu kıvrmasına neden oluyorum.

Ön kapı çalındı. İkimiz de dönüp bakıyoruz ama ben odamdan kapıyı göremiyorum, August görebiliyor. Hemen doğruldu, kolları iki yanına düştü. Anderson'ın orada durduğunu görmek için yanından geçiyorum, gözleri August'a, oradan da bana kayıyor.

"Rylee." Kız kardeşim banyodan çıkarken Noah kapıyı açıp bana dönüyor.

"Olamaz. Evime gelmemen gerektiğini bilmen gerekirdi, seni sık kafalı," diye bağıyor.

"Rylee, ben Catrina," diyor.

"Neyin var?"

"Kalp krizi geçirdi. Gelebilir misin?" August'un eli uzandı ve benimkini yakaladı. Anderson'ın gözleri hareket ediyor.

Catrina Anderson'ın büyükannesi ve iyi bir kadın. Kendi annesinin aksine. Anderson'ın gözleri kırmızı, ki öyle olmalı.

"O iyi mi?" Soruyorum çünkü önemsiyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. Onun için her zaman vaktim oldu.

"Hayır. Bir saat daha dayanabileceğini düşünmüyorlar." "O zaman neden buradasın?" Rhianna tersler.

Kolumu August'un elinden kurtarıyorum ve anahtarlarımı uzanıyorum. "Rylee'yi istedi," diyor basitçe.

"Yapma..." August yanımda diyor.

August'a dönüyorum ve onun Anderson'ı izlediğini görüyorum.

"Geliyorum." Kapıdan çıkarken arkama bakmıyorum çünkü hiçbirinin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmek istemiyorum.

Arabalarımıza gittiğimizde, Anderson arabasının yolcu kapısını açık tuttu. Araba.

"Kendi arabamı almalıyım."

"Lütfen, sadece bin. Yorgunum, Rylee."

Onunla tartışmak istemediğim için başımı sallıyorum. Eğer büyükannesi ölüyorsa Yapmak isteyeceği son şey benimle tartışmak olurdu. Ben arabaya bindim, o da sürmeye başladı.

"Annen nasıl?"

"August Trouble neden senin evindeydi?" diye soruyor, elleri direksiyonu sıkarken.

"Ne? Bunu soramazsın! Anderson, annen nasıl?" Tekrar soruyorum.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye tükürüyor ve o zaman hastaneye doğru yoldan gitmediğini fark ediyorum.

"Anderson," diyorum ve çantamdaki telefonuma uzanıyorum. Elimden kapıyor ve arka koltuğa fırlatıyor.

"Seni kurtarması için onu arayamazsın. O bir pislik. Eskiden yaptığı şeyler. Kendini böyle biriyle nasıl ilişkilendirirsin?" diyor neredeyse sakince. "Sen benim karım olacaktın..." şimdi sesi neredeyse bir çığlığa yükseliyor, "... ve şimdi *beni* bir çöp gibi gösteriyorsun." Arabayı sürmeye devam ediyor. Caddede hızla ilerliyor. Geçen her saniye endişe seviyem yükseliyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ellerim titriyor ve gözlerim kendimi içinde bulduğum bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor gibi görünüyor. Kapıyı açarsam atlayabilirim ama araba hızla gidiyor ve sonuç iyi olmayabilir.

"*Beni* sevdiğini ve birbirimiz için var olduğumuzu hatırlamanı sağlamak için."

"Anderson, kenara çek. Beni *hemen* bu arabadan çıkar."

"Yapamam, Rylee. Sen *benimsin* ve başkasına ait olduğunu düşünüyorsan hayal görüyorsun. Çöplerle eğlenmene izin verdim, şimdi kendi kendini dışarı çıkarabilir ve benimle birlikte eve, başından beri olman gereken yere geri dönebilirsin."

Toprak bir patikaya sapıyor.

Beni nereye götürdüğünü hemen anladım, bekaretimi ona kaybettiğim yere. Korkunç bir geceydi. Hazır değildim. Ve şimdi geriye dönüp baktığımda, bana baskı yaptığını görebiliyorum.

İki adam ne kadar da farklı.

İşte buradaydım, kendimi August'un önüne atıyordum ve o saygıyla bekliyordu.

Anderson'ın bana baskı yaptığı yerde, şu anda olduğu gibi. İstedğini elde etmek için yalan söylüyor.

Eli kalçama değiyor ve sıcıyorum, elini itiyorum, neredeyse bir sinek gibi savuruyorum.

"Kız arkadaşın nerede? Onunla birlikte olmalısın, Anderson."

"O benim kız arkadaşım değil. *Sensin*." Son iki kelimeyi dişlerini sıkarak söylüyor.

Saçı darmadağın. Üzgün olduğu için böyle olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki hepsi bir oyunmuş. Telefonunun aramızda durduğunu görüyorum.

"Ben senin kız arkadaşın değilim. Biz çalışmıyoruz, Anderson. Her fırsatta beni aldattın. Mutsuzdum ve seninle birlikte hareket ediyordum. Sence daha fazlasını hak etmiyor muyuz? Başka biriyle mutlu olabilirsin."

"Hayır. Beni mutlu eden sensin."

Arabayı yavaşlatırken ona "Mutlu insanlar hile yapmaz, Anderson," diyorum.

"Bunun için bu mu gerekiyor? Aldatmamam için?" diye soruyor, bana doğru bakarak. "Yapacağım, ama bu beni daha fazla becermek zorunda kalacağın anlamına geliyor, Rylee. Beni kendinden uzaklaştırmayı bırak."

"Kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun. Seni istemiyorum." "Onu istiyorsun," diye homurdanıyor.

"Hapishane bir çöp."

Araba durdu ve kapının kilidini açıp dışarı çıktı. O in er inmez çantama uzanıyorum ve telefonunu içine atıyorum. Kapımı açıyorum ve koşmaya başlıyorum. Dün gece yağmur yağdığı için çamurlu ve topuklu ayakkabı giydiğim için ayaklarım sürekli kayıyor.

Arkamdan güldüğünü duyuyorum.

"Yakalamaca oynamayı ve sikişmeyi severim. Bu ne, Rylee? Yeni bir oyun mu? İşte seni bu yüzden seviyorum. Her zaman yeni şeyler buluyorsun."

Nefesimi tutmaya ve devam etmeye çalışırken soluk soluğa kalıyorum. Çantamdaki telefonuna uzanıyorum ve Anderson ne yaptığımı görmeden August'un numarasını hatırlamaya çalışıyorum. Telefonu açıyor ve tam açtığı anda arkamdan yakalanıp kafa üstü çamura düşüyorum. Çamur yüzümü kaplıyor ve rüzgârı da kesiyor. Kendi nefesim ve kulaklarımdaki çınlamadan başka bir şey duyamadığımda duyduğum ilk şey onun kahkahası oluyor.

"Nasıl istiyorsun?" diye soruyor, gömleğimi yırtarak. "Çekil üstümden," diye bağıyorum.

Eğildi ve kulağıma yaklaştı. "Senin üzerinde boşalacağım, sonra içinde, sonra belki kıcını da vaftiz ederim."

Çılgılık atıyorum ama işe yaramıyor.

İssız bir yerin ortasındayız ve gece olup da gençler şanslarını denemek istemedikçe gündüzleri buraya kimse gelmez.

"Siktir git," diyorum. Aramıza uzanarak sikine olabildiğince sert vuruyorum. Bir çılgılık attı ve yana düştü. Telefonu elimde tutuyorum ve tekrar koşuyorum. Bu sefer arkamdaki ayak seslerini duymuyorum ama tek topuklu ayakkabı ve çorap giymeme rağmen bu hızımı hiç yavaşlatmıyor. Eteğim kıvrılıyor ve koştukça adrenalin daha da artıyor. Hafif bir ses duyuyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Rylee, lanet olsun! Bana hayatta olduğunu söyle." August'un sesini duydum. Yavaşlıyorum, dönüyorum ve Anderson'dan iz olmadığını görmek için etrafı kontrol ediyorum. "Rylee," diye bağıyor telefonda.

"Rylee, bana nerede olduğunu söyle." Kız kardeşimin sakin sesi sersemliğimi bozuyor.

"Tepe," diye çıkmayı başardım.

"Nerede olduğunu biliyorum. Polisi ara," diyor

Rhianna. Hareket etmeyi bırakmıyorum.

Hareket etmeden duramıyorum.

Yeterince ararsa Anderson'ın beni tekrar bulacağını ve bulduğunda da çok kızacağını biliyorum.

"Rylee!" Pislik herif adımı haykırıyor ve ormanda yankılanıyor. "Benim olanı almaya geliyorum." Aman Tanrım, sesi delirmiş gibi geliyor, tımarhaneden kaçmış ve filmlerdeki gibi benim için gelen bir tür deli gibi.

Yüzümü siliyorum ve durmuyorum.

Durmayacağ
ım.
Duramıyoru
m.

CHAPTER 22

August

"NEREDE OLDUĞUNU BİLİYORUM," diyor Rhianna, anahtarlarını kaptığı gibi kapıya koşuyor. Ben de hemen arkasındayım, Noah da peşimde. Arabaya binip hareket eder etmez Noah telefon etmeye başlıyor. İlk arama doğrudan Glenn'i arıyor ve nereye gittiğimizi söylüyor. Sonunda telefonu kapattığında bana döndü.

"Anderson'ı görürseniz, uzak durun. Uzak dur. Sen. Anladın mı?" Cevap vermedim.

Buna nasıl cevap verebilirim?

Eğer ona zarar verdiyse, onu öldüreceğim. Ve bunu yaptığım için hiç pişmanlık duymayacağım. Rylee gibi iyi birine nasıl zarar verebilirsin?

"August... Do. Sen. Duyuyor musun? Eğer ona dokunursan, doğruca hapisaneyeye geri dönersin."

Yine de cevap vermiyorum.

Tepeyi görüyorum ve oraya vardığımızda bir polis arabası arkamızdan geliyor. Biz Anderson'ın aracına doğru koşarken Glenn indi.

"Oraya girdi. Bak..." Rhianna ormana doğru giden ayak izlerini işaret ediyor. Onları takip ederek koşmaya başlıyorum. Arkamdan ayak seslerini duyuyorum ama durmuyorum. Hiçbir şey beni durduramazdı.

"Rylee..." Onun adını söylediğini duyuyorum. Onunla alay ediyor.

Ona eziyet etmek.

Arkasından yaklaşırken ayaklarım yavaşlamıyor. Arkasını döndüğünde, eğilip onu elimden geldiğince büyük bir güçle yere çarptığımda yüzünde şok ifadesi beliriyor. Ayağa kalkarken ellerim beni tuttu.

"Bırakın onu! Git ve Rylee'yi bul," diyor Glenn, yerde yatan Anderson'a bakarak. Glenn onun üzerinde gezinerek etrafı tarıyor.

Rhianna onun adını bağırmaya başladı.

"Nerede o?" diyor çaresizlik içinde.

Hepimiz ayrıldık ve ben biraz daha ilerlediğimde yerde onun topuklarından birini buldum.

"Rylee." Bağırmiyorum. Bu ormanda bizden başka kimse yok. Ve çok sessiz. Sanki kuşlar şu anda sessiz olmaları gerektiğini biliyorlarmış gibi.

"Ağustos."

Döndüğümde onu bir ağacın altında kamburlaşmış, bluzu yırtılmış ve yüzü çamur içinde buluyorum. Ona uzanıyorum, onu yukarı çekiyorum. Titrek bacakları üzerinde duruyor ve başını göğsüme yaslıyor.

"Anderson..."

Ellerimi saçlarında gezdirerek onu yatıştırmaya çalışıyorum ama daha önce hiç böyle bir şey yapmak zorunda kalmamışsanız bu çok zor. Annem beni hiç kucaklamadı ve hayatımda kucaklayan tek insanlar Paige ve Rylee. Ama güvende olduğunu bilsin diye onu kendime doğru çekiyorum.

"Şimdi seni almaya gidiyorum," diyorum ona, geri çekilerek.

"Yapamazsın, omzun" diyor, omzuma hafifçe dokunarak. "Ben iyiyim," diyorum kaldırırken.

Bana izin verdi ve ben de dışarı çıktık.

Bizi ilk fark eden Rhianna oldu. "Rylee," diye bağırıyor ve koşarak yanımıza geliyor. Glenn'in kafası döndü ve Anderson'ı kelepçeleyip kapıda beklediğini gördüm.

Araba.

Noah onlarla birlikte duruyor ve telefonunda bir şey gösteriyor.

"Noah kaydetti. Hepsini o kaydetti," diyor Rhianna ben iç çekerken bir rahatlama. Hepsini duymadılar ama yeterince duyduklarını tahmin ediyorum. Ve eminim biz telefonda değilken çok daha kötü şeyler söylemiştir.

"Rylee, ambulans çağırmam gerekiyor mu?" Glenn sorar. "Hayır. Hayır, lütfen yapma," diye yalvarır.

Vücudundaki yaraları tarıyorum, sıyrılmış dizlerini fark ediyorum. "En azından bir doktora görünmelisin."

"İstemiyorum. İşe gitmek istiyorum. Gidip üstümü değiştirmek, duş almak ve işe gitmek istiyorum."

Rhianna'nın kafası karışmış görünüyor.

"İş mi?" diyor kız kardeşine. "Ry, zamana ihtiyacın var. Baban seni anlayacaktır."

"August, beni yere bırakabilirsin." Dediğini yapıyorum ama elimi sırtının alt kısmında tutuyorum.

"İşe gitmem gerek. Bunun hiç yaşanmamış olmasını istiyorum."

"Ama oldu ve Anderson bu yüzden karakola gidiyor." Gözleri şu anda arabada olan Anderson'a kayıyor, boncuk gibi gözleri bizi izliyor ve sırtıyor.

"Benim evimde çalışabilirsin," diye teklif ettim. "Hayır, almam gereken evraklar var."

"Alabiliriz ve sen de benim evimde çalışabilirsin," diyorum ona tekrar. Bu sefer itiraz etmiyor. Sadece başını sallıyor.

Banyodan benim gömleğimi giyerek çıkıyor. Kalçalarına kadar uzanıyor ve ona çok yakışıyor.

"Daha iyi misin?"

Başını sallıyor, koyu renkli bir tutamı kulağının arkasına atıyor.

"Dizlerim biraz acıyor." Kontrol ettiğimde kötü bir şekilde sıyrılmışlardı. "Bunun için bir şeylerim var."

"İşe bu kıyafetle gidemem," diyerek giydiği kıyafeti işaret ediyor.

Kapı zili çalıyor ve ben kapıyı açmaya gittiğimde diğer tarafta arkadaşı Shandy'yi görüyorum. "Geldiğin için teşekkürler," diyorum ve içeri girmesine izin veriyorum.

Gözleri önce Rylee'ye, sonra bana kayıyor. "O iyi mi?" diye fısıldıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Seni duyabiliyorum," diyor Rylee, yürüyerek.

Shandy ona utangaç bir gülümseme sunuyor ve bilgisayarını uzatıyor.

"Babana bir toplantı için ona ihtiyacın olduğunu söyledim."

"Teşekkür ederim."

Ben mutfığa doğru u z a k l a ş m a d a n önce birkaç saniye garip bir şekilde orada duruyorlar ama yine de ne dediklerini duyabiliyorum.

"Sana başka bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim."

"Bugün ve yarın için işte seni idare ediyorum. İşten sonra biraz şarap içmeye gelsem sorun olur mu... eğer kendini iyi hissedersen?"

"Burası benim yerim değil."

"Oh," diyor şaşırarak. "Bilmiyordum. Özür dilerim."

Kulübeye doğru giderken yanından geçerken, "İstersen gelebilirsin," dedim.

Ben arka kapıdan çıkarken Rylee bana küçük bir gülümseme sunuyor. Konuştuklarını duyuyorum ama yaptığım masaya odaklanmaya çalışıyorum. Şu anki sözleşmem için sadece iki tane kaldı ve şu ana kadar kararlaştırılan teslim tarihinden oldukça ilerideyim, umarım bu da daha fazla tavsiye almak için iyi olur.

Rylee kısa bir süre sonra beni şaşırtarak, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi.

Zımparamı bırakıp ona döndüm. Elinde bir bardak su vardı. "Sana ne yaptı?"

Başını sallıyor. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." "Başa çıkmak zorunda değilsin," diye homurdanıyorum.

"Umursuyormuş gibi konuşuyorsun, August. Gerçek duygulara kapılmadan önce kendine dikkat etsen iyi olur."

"Zaten yakalanmadıklarını kim söyledi?"

Gülümsemesi en karanlık gökyüzünü bile aydınlatabilirdi, acı dolu gözlerinden yayılan acıya rağmen. Bu kadar mükemmel birinin gözleri nasıl böyle perili olabilir, gerçekten anlamıyorum.

"Sanırım yıllar önce biraz düştüm. O zamanlar pisliğin tekiydin, şimdi daha da öylesin." İçeri girdi ve kulübemdeki koltuklardan birine oturdu. "Shandy'yi davet ettiğin için teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu. Burası benim evim değil ve beni evime geri götürmek istersen sorun değil."

"Büyük bir hafta geçirdin."

"Sen de öyle," diye yanıtlıyor.

"Bu başıma gelen en korkunç şeydi ve hayatımda baş etmem gereken pek çok şey oldu. O telefona bağırdığını duymak... Onu öldürmek istedim. Glenn orada olmasaydı, muhtemelen öldürürdüm," diyorum ona dürüstçe.

"Yapmadığına sevindim. Senin burada, gerçek dünyada olman hoşuma gidiyor."

"Tüm bu çılgınlığa rağmen mi?" diye sordum.

"Daha önce uğraşmak zorunda olduğum şeyden yüz kat daha iyi, yani evet. Tüm o çılgınlıklara rağmen." Ellerimde eldivenlerle ona doğru yaklaşıyorum ve öne doğru eğilip dudaklarımın onunkilere değmesine izin veriyorum. O da beni öpüyor ve geri çekildiğinde gülümsüyor.

Gülümsemesini seviyorum.

Çalışmaya devam etmek için zımparamı elime aldığımda, "Shandy senin sevimli olduğunu düşünüyor," diyor.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Alay ederek soruyorum.

Bilgisayarını açıyor. "Yani... manzara benim için daha iyi olurdu, bilirsin, daha rahatlatıcı... eğer gömleğini çıkarırsan." Göz kırpıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Gömleğimi yırtıp ona fırlatıyorum ve işime geri dönmeden önce göz kırpıyorum.

Bütün öğleden sonra benimle kulübede kalıyor, sadece biraz su almak için çıkıyor ve hemen geri geliyor.

Sessizlik içinde
çalışırız. Birlikte.

Ara sıra bana birkaç soru yöneltiyor ama onun dışında kendi işimizi yapıyoruz.

Etrafımda olmasından
hoşlanıyorum. Aslında,
çok hoşuma gidiyor.

Aramızda asla yürümeyecek olsa bile.

Bilgisayarını kapatırken hareket ettiğini görüyorum. Ayağa kalkıyor, çalıştığım yere doğru yürüyor ve elini masanın üzerinde gezdiriyor.

"Yarattığınız ş e y ... çok güzel. Tasarım, şekil... çok eşsiz." Ne dediğini duyuyorum ama gözlerim ondan ayrılmıyor. "Normal bir masa gibi şekillendirilmemiş. Olukları var ve dikdörtgen değil. Seni ne..." diye devam ederken bana bakıp nefesini içine çekiyor. "Ne?"

Bakışlarım onunkilerin üzerinde kayıyor. "Şaşırtıcı derecede güzelsin, bunu biliyor musun?"

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor. "Sen de hiç fena değilsin August." Göz kırpıyor.

CHAPTER 23

R ylee

O GECE KALDIM ve her zaman saygılıydı. Ertesi sabah uyandığımda orada değildi, ama yatağın ucunda kıyafetlerle dolu bir çanta ve tamamen şarj edilmiş telefonum vardı.

Giyindim çünkü bugün gerçekten ofise gitmem gerekiyor. Başkaları ne düşünürse düşünsün, işimi seviyorum. İşimde iyiyim ve açık konuşmak gerekirse korkunun hayatımı yönlendirmesine izin veremem.

Merdivenlerden indiğimde August'u Noah ile mutfakta buluyorum.

Noah, gözleri beni yiyip bitiren August'a dönmeden önce bana nazik bir gülümseme sunuyor.

Dün geceki sözleri bana çarptı.

"Noah, Anderson'ın geceyi hapiste geçirdiğini söyledi. Ailesi onu bugün çıkarmayı başardı ama suç duyurusunda bulunursanız, delillerin çokluğu nedeniyle iş daha da ileri gidebilir," diyor August.

"Suç duyurusunda bulunmak mı? Bir bebeği olacak."

"Sence zararsız mı?" Noah soruyor.

Dudağımı ısııyorum ve yere bakıyorum.

"Hayır."

"Sence bunu tekrar yapar mı... başka bir kadına zarar verir mi?"

"Evet," diyorum derin bir nefes alarak.

"Ve sen bununla yaşayabilir misin? Ya bunu yaptıği bir sonraki kadını öldürürse?" Noah tam bir avukat modunda, "Mahkemelerde gördüm.

defalarca, Rylee. Bir arkadaşın ve seni önemseyen biri olarak, suç duyurusunda bulunmanı istiyorum, ancak istemiyorsan sana baskı yapmayacağım."

"Ailesi benden nefret edecek."

"Zaten biliyorlar. Bu sabah size hangi suçlamaları y ö n e l t e b i l e c e k l e r i n i sordular."

"Ben mi?" Sesim şaşkınlıkla gıcırıyor.

Noah başını sallar. "Ellerinde hiçbir şey yok, o yüzden endişelenme. Ama ellerinden gelse, bir şey bulabilseler bunu sana da yaparlar."

August'u dinlerken bir yandan da kahvesine bakarken izliyorum. "Sence yapmalı mıyım?" August'a soruyorum.

"Evet," diyor tek bir ritmi bile kaçırmadan. "Ama bu senin seçimin. Yap ya da yapma. Her iki durumda da seni yargılamayacağım."

"İşe gitmem gerekiyor" diyorum, ikisine de cevap vermiyorum çünkü düşünmem gerekiyor.

"Araban burada," diyor Noah ve anahtarlarımı uzatıyor.

"Teşekkür ederim." August başını sallıyor. Benim için yaptıklarından çok daha fazlası için, benimle ilgilendiği ve hatta Shandy'yi davet ettiği için teşekkür etmek istediğimi biliyor. Dün gece bizim için yemek pişirdi ve rahat hissettirdi. Bir kez bile Shandy'ye göz koyduğunu hissetmedim, Anderson'la olduğu gibi değil. Çok güzeldi ve ondan önce hiçbir erkekle bu kadar güzel şeyler yaşamamıştım.

Çıktığımda doğruca işe gidiyorum.

Ben daha ofisime yerleşmeden babam içeri dalıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Neden buradasın?" diye bağılıyor. "İyi misin?" Üç adımda önüme geçip beni süzüyor. "Sahip olduğum her şeyi o aileye fırlatacağım ve o çocuk bir daha asla gün yüzü göremeyecek." Başını sallıyor ve bir cevap bile beklemeden çıkıp gidiyor. Bir kaşımı kaldırıp sandalyemde geriye doğru itiyorum.

"Selam." Shandy biraz sonra kafasını içeri uzattı. "Daha iyi görünüyorsun, yenilenmişsin," diyor masamın karşı tarafına otururken. "Bu sabah birkaç telefon aldın. Uyarı... biri annendi."

Bu sözler karşısında ürperdim. Shandy, iş gününün sonunda olmadığı sürece annemden gelen telefonları kabul etmemesi gerektiğini biliyor. Annem çok konuşuyor ve hayatımın yatak örtümün hangi renk olması gerektiğini düşünmekle geçmediğini anlamıyor.

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Bugün ofiste olup olmayacağınızı öğrenmek istedi."

"Tamam."

Bu çok
garip. Ama
tamam.

Annem her zaman evlenip çocuk sahibi olana kadar çalışmamı, sonra da kendisi gibi olup evde oturmamı istedi. Evet, bu asla olmayacaktı. Çalışmayı seviyorum. Kendi paramı kazanmayı seviyorum.

"Hey, biliyorum bana düşmez ama sen iyi misin?"

"İyiym. Sorduğun için teşekkürler."

Ve öyleyim.

Her gün bir öncekinden daha güzel. Ve August'un yanımda olması her şeyi biraz daha tatlı kılıyor. Bunu nasıl yapabildiğinden, hayatımı nasıl daha iyi hale getirdiğinden emin değilim ama yapıyor.

Ve hoşuma
gitti. Ondan
hoşlandım.

"SUÇ DUYURUSUNDA BULUNMAYACAK MISIN?" Kafamı kaldırdığımda annemin ofisimin kapısında durduğunu ve arkasında Shandy'nin olduğunu görüyorum, üzgün olduğunu söylüyor.

"İçeri gelin. Neden oturmuyorsun?" Önümdeki koltuğa el sallıyorum ve o da içeri giriyor.

"Suç duyurusunda bulunmuyorsun, Rylee," diyor yine ve bu bir soru değil, ilk söylediğinde öyle olduğunu düşünmüştüm. Şimdi bunun bir yönlendirme olduğunu biliyorum. Annem çantasını masamın üzerine koyuyor, elleri kalçalarında.

Shandy kapıyı sessizce arkasından kapatıyor ve ben derin bir nefes alarak annemin bana göndereceği saldırıya hazırlanıyorum.

"Peki bu neden olabilir?"

"Çünkü ailesi çok güçlü. Onlarla herhangi bir anlaşmazlık bizim için zararlı olabilir." Bana bakıyor ve bir şekilde gözlerinde kararlılık ve umut karışımı bir ışıltı görüyorum. *Ciddi mi lan bu?*

"Ne yaptığını biliyor musun?" Ona inanamayarak sordum.

Önüme oturmadan önce elini eteğinin üzerinde gezdiriyor. "Duydum. Onun önünde başka bir adamla hava attığını da duydum, hem de hapse girmiş biriyle." Alay ediyor ve sesi o kadar yüksek çıkıyor ki saçlarından bir parça havaya uçuyor.

"Onunla gösteriş yapmadım. August hapse girmiş olsun ya da olmasın harika bir adam."

"Demek doğruymuş. O çocukla görüşüyorsun." Başını sallıyor. "Bunu Rhianna'dan beklerdim, ama sen, Rylee? Neden sen? Sana yeterince sevgi vermedim mi ki, onu yanlış yerlerde arıyorsun? Çünkü o çocuk hiçbir yere gitmeyecek ve sonuç olarak *sen* de onun adını taşıyacağın için hiçbir yere gidemeyeceksin."

"Tek önemsedığın bu mu?" Açıkça kafası karışmış bir şekilde soruyorum. "Statü ve güç mü?"

"Bunun önemli olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Bunu biliyorsunuz. Zengin ve güçlü insanların hesapları üzerinde çalışıyorsun."

"August harika bir adam, bir çocuk değil ve onu çok seviyorum. Birlikte olduğumuz onca yıl boyunca Anderson'ın bana hiç davranmadığı kadar iyi davranıyor. Beni mutlu ediyor. Benim mutluluğumu önemsiyor musun anne?"

Beni başından savdı. "Zor durumdaymışsın gibi davranmaya çalışma. Ben senin mutluluğunu önemsiyorum. Hayatın boyunca amacım bu oldu. Senin için en iyisini istiyorum ve Anderson hakkında suç duyurusunda bulunmak en iyisi *değil*."

"Ben yapıyorum. İlişkimiz boyunca beni fiziksel olarak taciz etti. Beni manipüle etti. Sonra denedi ki..." Başımı salladım. "Ne yapmak istediğini Tanrı bilir. Ama sana söyleyebilirim ki... hiçbiri hoş değildi ve kaçtığıma memnunum. Ama kaçmasaydım, burada oturuyor olmazdın anne. Beni hapiste ya da hastanede ziyaret ediyor olurdun. Bunun yerine bu sonuçları mı tercih ederdin?"

"Yapmayacağımı biliyorsun," diye alay ediyor, elleri eteğiyle oynuyor. Onun gergin tik taklarını izliyor ve başımı sallıyorum.

"Bununla başa çıkmak zorundasınız çünkü Anderson başına geleni hak ediyor. Tekrar serbest bırakılamayacak kadar uzun süre paçayı kurtardı."

"Her şeyi mahvedeceksin," diye fısıldıyor.

"Hayır, Anderson bunu kendi başına yaptı," diye cevap veriyorum ona gülümseyerek.

O akşam kulübesine girerken August'a "Bu hafta sonu bir aile yemeği için SÖZ VERDİM ve sen de davetlisin," dedim. Eve gitmeliydim ama bir şekilde buraya geri döndüm. Talaşla kaplı kafasını kaldırıp bakıyor ve başını sallıyor.

"Ben almayayım," diye cevap veriyor ve yaptığı işe geri dönüyor.

Onu çalışırken izlemekten, çalışırken kaslarının esneme şeklinden ve yüzüne kazınan konsantrasyondan keyif alıyorum.

Ağustos Belası'ndan çok hoşlandım.

"Lütfen... Onlara geleceğinizi söyledim bile."

"Biz bir çift değiliz, zengin kız. Biz sadece birbirinin arkadaşlığından hoşlanan ve sevişen iki kişiyiz."

"Bir sikişten fazlasını istiyorum."

"O zaman yanlış mağazadan alışveriş yapıyorsunuz."

"Ama ben öyle miyim?" Ona doğru salınarak soruyorum. "Çünkü benim senden hoşlandığım kadar sen de benden hoşlanıyor gibisin."

Elini kaldırıyor, bunu yaparken kasları geriliyor ve elini saçlarının arasında gezdirip başını sallıyor.

"Bunu düşünmek bir numaralı hata." Dönüp güç düğmesine doğru ilerliyor ve her şeyi kapatıyor. "Şimdi, sevişmek için gelmediysen, bence gitsen iyi olur."

"Kalmamı istemiyor musun?" Kafam karışmış ve biraz da incinmiş bir halde soruyorum. "Hayır, gitmelisin."

Sözleri beni şaşırttı. Kulübeden çıkarken bana bakmıyor, hatta arabaya binmek için dışarı çıktığımda ön tarafa bile gelmiyor. Onun nesi var diye merak ederek eve dönüyorum. Ve iki nokta bir saniyede nasıl iyi durumdan bozuk duruma geçtiğimizi.

"Ry." Kapım açıldı ve Rhianna yolcu koltuğunda yanıma oturdu. "İyi misin?"

"Annem bugün beni görmeye geldi," dedim ona. "Anderson'a karşı suç duyurusunda bulunmamamı söyledi."

Rhianna sözlerim karşısında dişlerini gıcırdatıyor.

Ona Ağustos'tan bahsetmiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse neler olduğunu bile bilmiyorum.

"Tabii ki yaptı. Bu onun tertemiz ününü mahvederdi." Eğilip elini bacağıma koydu. "Ama bunu yapmak zorundasın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Benimkilerle aynı gözler bana bakıyor. "Hamile bıraktığı kızla tanıştım. Genç, Beckham'dan sadece biraz daha büyük. Onu nasıl manipüle edeceğini bir düşünsene." Sözleri karşısında irkildim. "Haklı olduğumu biliyorsun çünkü bunu sana yaptı."

"Bunu yapacağım," diyorum.

"Güzel. Peki, Ağustos nasıl ve neden arabanda oturuyorsun?"

"Bana gitmemi söyledi."

"Awww, evet, bu duygular onu çok etkiledi." Gülüyor. "Bunu onun yüzünde gördüm. Müziksiz bir müzikal izlemek gibiydi."

"O beni benim onu istediğim gibi istemiyor."

"Evet, öyle, ama bu adamın kafası çok karışık." Arabadan iniyor ve bana da inmemi işaret ediyor. Onu takip ederek içeri girdiğimizde kolunu omuzlarıma atıyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor. "Seni sevdiğinden eminim ama belki de ona biraz zaman tanınmalısın. Hayatı boyunca onunla ilgilenen kimse olmadı. Annesi bir ayyaş, babası hayatında hiç var olmamış ve sözde arkadaşları onu kullanmış."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Noah," diyor bana açıklama yaparak. "Noah onu seviyor, iyi bir adam olduğunu söylüyor. Onu oradan çıkarmak için bu kadar çok mücadele etmesinin nedeni de bu."

"Ama artık iyi olan ne?" Ağır bir iç çekişle söylüyorum. "Anderson'ın kötü olduğunu hiç düşünmemiştim ve bu konuda çok yanılmışım."

Dairemizin kapısı tekmelenerek açıldı ve Beckham'ın bakışları üzerime çevrildi, bana doğru ilerlerken gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Ne zaman erkek oldu?

"İyi misin?" diye soruyor beni bir aşağı bir yukarı süzerken. "Ben iyiyim." Uzanıp onu kucaklamak için kendime çektim.

"Hey, nasıl oluyor da o favori oluyor? İkiz olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" Rhianna şaka yapıyor.

Beckham'a gülümseyerek geri çekiliyorum. "Kim söyledi sana?"

"Annemle babamın tartıştığını duydum. Babam gidiyordu." "Ne hakkında?" Rhianna sorar.

"Annem sana suç duyurusunda bulunmamanı söylediğini, babamın da bunu söylediği için aptalın teki olduğunu ve eğer sen yapmazsan onun senin yerine yapacağını söyledi."

"Git baba," diyor Rhianna. "Onun istediklerine karşı çıktığını hiç sanmıyorum."

"Rylee, sen onun için altın çocuksun," diyor Beckham.

Rhianna gözlerini devirerek, "Evet, hepimiz bunu bilmiyor muyuz?" diyor ve beni dürtüyor. "Dondurma ve çörek mi?"

Beckham beyzbol şapkasını çıkarıp başını sallıyor. Bu kombinasyona kim hayır diyebilir ki?

CHAPTER 24

August

NOAH bana Rylee'nin nasıl olduğunu anlattı ve geçen hafta beni aradı. Ona gitmesini söylediğim gecedan beri onu görmedim.

Benden ne bekliyor ki? Ben ona istediğini verebilecek bir adam değilim. Verecek bir şeyim yok. Ben böyle biri değilim.

"August." Sipariş edilen masaların sonuncusunun üzerindeki üçüncü kat cilayı bitirirken adımın söylendiğini duyuyorum. Müziği kapatarak evin önüne doğru ilerliyorum. Annem verandada duruyor, açık panjurların arasından pencereden içeri bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun, Carina?"

Hızla dönüyor ve bana suçlu bir gülümseme sunuyor. Evet, suçlu.

"Burayı güzelleştirmişsin."

"Sarhoş musun sen?"

Suçlama karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır." "Yüksek o zaman?"

"Hayır. Bak August... Benden nefret ettiğini biliyorum." Merdivenlerden inip şu anda durduğum yere doğru yürürken söyledikleriyle alay ediyorum. "Ama buraya annen olarak geldim."

"Bugünlerde kendine böyle mi hitap ediyorsun?" Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Beni kandırabilirdin."

"August, çeneni kapatıp dinler misin?"

"Ne istiyorsun? Para mı?" Cebime uzanıp yirmi dolarlık bir banknot çıkarıyorum ve ayaklarının dibine atıyorum. Bana bakmadan önce gözleri onu takip ediyor. "Sahip olduğum tek şey bu. Al ve git."

"Şu senin kız... onun erkek arkadaşı. Josh'u görmeye geliyor ve senin adın birkaç kez dudaklarından döküldü."

Şok oldum. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"İkiniz onu kızdırdınız ve o da suç duyurusunda bulundu."

Tüm bunları biliyorum, Noah bana anlattı, ama şu anda onun bakış açısının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Ve?"

"Ödeşmek istiyor." Kelimeleri aceleyle söylüyor ama yanakları kızarıyor, sonra muhtemelen utançla başını öne eğiyor. Ama yine de bu kadının neler yapabileceğini kim bilebilir ki? Duygular ondan hissettiğim ya da fark ettiğim bir şey değil.

"Tabii ki öyle, zavallı küçük zengin çocuk," diyorum başımı sallayarak. "Josh'un bununla ne ilgisi var?"

"Josh ona gitti. Yeni kız arkadaşından sakladığını tahmin ettiğim o küçük sırrın var ya? Artık ikisi de biliyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Belki de o söylemeden önce sen söylemelisin." Eve bir göz atıyor. "İçeri girebilir miyim? Uzun zamandır görmemiştim."

İki kere düşünmeme rağmen, içeri girebilmesi için kenara çekiliyorum. İçeri adım atışını izliyorum, gözleri her şeyi alıyor. Mutfağa giriyor, bana dönmeden önce eli tezgahın üzerinde geziniyor. "Kimse Josh'a hayır diyemez ve sen bunu defalarca yaptın. Senin için endişeleniyorum."

"Şimdi de endişelenmeyi mi seçiyorsun?" Ona inanamayarak soruyorum. "Benimle taşak geçiyor olmalısın, değil mi?"

"Hayır, hayır, değilim. Josh... sen içeri girdiğinden beri değişti. Güçlenmek zorunda kaldı. İşleri kendi başına yapmak zorunda kaldı. Sen içeri girdikten sonra adamlarının çoğunu kaybetti."

"Umurumda değil."

"Senin ölmeni istiyor. Bunun sorunlarını çözeceğini düşünüyor. Tekrar onun için çalışmadığını görüyorlar ve gittiğinde sana olan bağının söylediği kadar güçlü olmadığını anlıyorlar."

"Üzerimdeki etkisi her zaman zayıftı. Bunu sadece para için yaptım. Her şeyi para için yaptım çünkü öz annem beni beslemeye zahmet bile etmedi."

Ellerini göğsüne götürüyor ve başını sallıyor. "Yardım alacağım. Rehabilitasyona. Bundan hemen sonra gidiyorum. Buna ihtiyacım var."

"Rehabilitasyondan daha fazlasına ihtiyacın var," diyorum ona. "Ama bu da bir başlangıç sanırım. Belki Paige'e daha iyi bir anne olabilirsin. Ama ben... Ben senin kim olduğunu her zaman bileceğim. Ve inan bana, affetme treni istasyondan çoktan ayrıldı."

Annemin bir zamanlar koyu renk olan canlı saçları soldu ve gözleri kafatasının içine çöktü. Gerçekte olduğundan daha yaşlı görünüyor ve tüm bunların altında onun hala güzel olduğunu düşünüyorum.

"Seni seviyorum August. Daha çok sevdiğim bir sürü iblis vardı." Elini tezgahtan çekip omzuma dokunmak için hamle yaptı. "Sana berbat bir annelik yaptığım için özür dilerim. Şu anda bana inanmadığımı biliyorum ama gerçekten üzgünüm." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben de hızlı adımlarla kapıdan çıkışını izliyorum.

"HARLEY'LER BU AKŞAM BENİM İÇİN KÜÇÜK BİR DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ VERİYORLAR ve senin de geleceğini umuyordum." Paige yanıma oturuyor ve bir tabak dolusu çörek uzatıyor, ben de bir tanesini alıp ısıriyorum. "Eminim Rylee seni görmeyi çok ister." Omzumu dürttü.

"Doğum günün için ne istiyorsun?"

"Partime gelmen için. Lütfen. Bunu yapmaları çok hoş. Babam senin de gelmen gerektiğini söyledi."

"Baban mı gidiyor?"

"Evet. Seni davet ettiğimden emin olmamı söyledi."

Geçen hafta babasını birkaç kez gördüm ve bundan nefret ediyorum. O karakola gitmek bana endişeden başka bir şey vermiyor ama artık bitti. Şükürler olsun.

Tam ona hayır demek üzereyken kapımın çalındığını duyuyorum. Paige artık cevap vermemesi gerektiğini biliyor, ben de ayağa kalkıp kapıyı açıyorum ve Glenn orada duruyor.

"Giyinmedin mi?"

Hayır, giymiyorum. Hâlâ iş kıyafetlerimi giyiyorum. Paige gittikten sonra duş alıp kendimden geçmeyi umuyordum.

Glenn saatini kontrol eder. "On dakika içinde gitmemiz gerekiyor. Paige sana söylemedi mi?"

"Ben de tam ona söylüyordum," diyor masumca. "Şimdi yukarı çıkıp hazırlanacak." Uzanıp koluna sarılıyor. "Öyle değil mi?"

Glenn, "Paige, kardeşine yapmak istemediği şeyler için baskı yapma," diyor.

"İstemiyorum. Bana doğum günüm için ne istediğimi sordu, ben de söyledim."

Glenn Paige'in sözleri karşısında iç geçirir ve başını sallar. "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin."

"On dakikaya geliyorum." Dönüp doğruca duşa giriyorum, yıkanıyorum, kurulanıyorum ve temiz giysiler giyiyorum. Aşağı indiğimde Paige elbisesini giymiş ve Glenn'le birlikte kapıda duruyordu.

"Yaşasın! Çok heyecanlıyım. Beckham her şeyi planladı."

Glenn başını sallar. "Şanslısın, o çocuk sana tapıyor." Glenn dışarı çıkıyor ve ben de onu takip ediyorum. Hepimiz arabaya biniyoruz ve Paige bütün yolculuk boyunca telefonuna yapışıp kalıyor.

"Gergin misin?" Glenn soruyor. "Olmalı mıyım?"

Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Daha önce Harley'lere gittin mi?" "Hayır," diye cevap verdim.

"Bayan Harley oldukça farklıdır... sadece bir uyarı."

Paige arka koltuktan gülüyor. "O *kadar* da kötü biri değil. Sadece beklentileri yüksek..." Duraklıyor. "Özellikle de herkesten çok Rylee için." Paige kelimeleri neredeyse fısıldıyor.

"Evet, Rylee her zaman *özel bir çocuk* oldu. Etrafındaki her şeyi o şekillendirdi," diyor Glenn. "Aile işini o devralıyor. Zeki bir kız."

"Geldik." Araba daha durmadan Paige iniyor.

"Gitmen gerekirse bana haber ver. Bu tür şeylerden kaçmakta iyiyimdir," diyor Glenn arabadan inip kızını takip ederken.

Evi daha önce de görmüştüm ama bu gece nedense daha büyük görünüyordu. Kapı açılıyor ve Beckham bizi karşılıyor. Kollarına uçan Paige'i yakalıyor ve kapı daha da açıldığında onun kıkırdamalarını duyabiliyorum. Rylee bana doğru bakana kadar yüzünde bir gülümsemeyle orada duruyor.

Merdivenlerin dibinde dururken Glenn sırtıma vuruyor. Kızının yanına gitmeden önce "İyi şanslar," diye fısıldıyor. Paige, Glenn'in elini sıkabilmek için kendini Beckham'dan uzaklaştırıyor.

Rylee kapıdan çıkıp iki basamak inerek yanıma geliyor. "Buradasın..." diye devam etti.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Bugün onun doğum günü."

Rylee omzunun üzerinden arkasını kontrol eder. "Farkındayım. Bu yüzden buradayım." "Bildiğim iyi oldu."

"Benden kaçıyor musun?"

Onun arkasından baktığımda bizi izleyen üç çift göz var.

"İçeri girmeliyiz. Bekliyorlar." Rylee omzunun üzerinden arkasına bakar.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Beckham başıyla onayladıktan sonra Paige ve Glenn'i evin içine götürüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Rylee bana döndüğünde, gece gökyüzü kadar karanlık gözleri beni olduğum yere mıhlıyor. "Benden kaçıyordun."

"Hayır, çalışıyordum."

"Kaçınmak için çalışmak... evet, anlıyorum. Benim istediğim şeyleri istemiyorsun. Ama yine de seni hayatımda istiyorum."

"Şu anda buradayım... hayatının içindeyim," diyorum ona.

"Paige için buradasın, buna sevindim. Ama içimde isteyerek gelmediğine dair bir his var."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda ön kapı tekrar açılıyor. İkimiz de Rylee'in daha yaşlı bir versiyonuna dönüyoruz. Gözlerini kısarak bana bakıyor, sonra aynı bakışı Rylee'a yönlendiriyor. "İçeri girme vaktin geldi. Hediyeleri açmak üzere."

"Evet anne," diyor Rylee.

Annesi burun kıvrır ve kapıyı açık tutarak orada durur.

"Bu iş daha bitmedi. Hikâyemdeki kötü adam sen değilsin August. Öyle olman gerekiyormuş gibi davranmayı bırak." Rylee merdivenlerden yukarı çıkıyor ve benim de ona katılmamı bekliyor.

"Arkadaşın geliyor mu?" diye soruyor annesi kaşlarını kaldırarak. "Evet, geliyor," diyor Rylee kelimelerinde bir ısırıkla.

İçimi çekerek merdivenlerden çıkıyorum ve Rylee'nin annesine başımla selam veriyorum. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Harley."

Burnunu yukarı çeviriyor ve gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Yapmadım, ama görünüşe göre yine de buradasın."

Rylee yanımda soluk soluğa kaldı.

"Burada olmam bir dayatmaysa gidebilirim."

"Saçmalık. Ağustos, değil mi?" Bir adam Rylee'nin annesinin yanına gelir. "Poppy yabancılarla pek iyi anlaşamaz. Ben Fred Harley, sizi burada görmek harika." Elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum. Paige ve Glenn nerede olduğumu kontrol etmeye gelirken Rylee yanımdan ayrılmıyor.

"İçeri gir. Bir şeyler içelim ve konuşalım," diyor Rylee'nin artık Poppy olarak tanıdığım annesi.

"Kız kardeşin henüz gelmedi mi?" diye soruyor babası Rylee'ye.

"Hayır. Bana Noah'la geç kalacaklarını söyledi." Sadece oturma odası olarak tanımlayabileceğim bir yere doğru ilerliyorlar.

Poppy'ye dönüp baktığımda ağzı ince bir çizgi halindeydi ve eminim bana dişlerini gösterebilseydi gösterirdi. Yaklaşıp, "Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum, August. Kızımdan uzak dur. Bu bir tehdit, uyarı değil," diye ısıırıyor ve yanımdan geçip herkesin beklediği yere doğru ilerliyor.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum, kendimi merkeze alıyorum ve sonra odanın içine doğru ilerliyorum.

Neden bu partiye gelmeyi kabul ettim, asla bilemeyeceğim.

CHAPTER 25

R ylee

AUGUST'IN ELLERİ ceplerinde, oturma odasının girişinde, kapıya olabildiğince yakın duruyor, böylece gerekirse her an kaçabilir. Hızlı adımlarla Paige'in yanına gidip yanağına bir öpücük konduruyorum ve hediyesini uzatırken ona mutlu yıllar diliyorum. İçinde ne olduğunu anlayana kadar kurdeleyi ve kâğıdı heyecanla çekiştiriyor.

"Yemek pişirmeye olan sevgini hepimiz biliyoruz, bu yüzden bölgedeki en iyi şeflerden biriyle iki günlük bir kurs," diye açıkladım ona.

Çılgık atıp kollarıma atlıyor ve yanağımı öpüyor. "Bu şimdiye kadarki en güzel hediye! Teşekkür ederim, Rylee."

Beckham onu geri çeker ve bir sonraki hediyeye geçer.

August'a doğru yürüyorum ve omzumla kolunu dürtüyorum. "Bir şeyler içmek ister misin?" Başını bana doğru çeviriyor, gözleri sert ve dudakları incelmış. Sanki sözlerini koruyor gibi. "Hadi, buna ihtiyacın var." Elimi kolundan aşağı kaydırıp elinin içine sokuyorum ve sıkıca kavıyorum. Onu çekerek August'u mutfığa götürüyorum.

Gözleri gözlerime kilitlenmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzerek değerlendiriyor. "İyi görünüyorsun."

"Senin sayende," diyorum ona dürüstçe. August'un yanında kendimi güvende hissediyorum. Bana uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissettiriyor. Bu özelliğini seviyorum.

Onu. Onunlayken ellerinin bana asla öfkeyle dokunmamasını seviyorum. Sadece beni memnun ediyorlar.

"Suç duyurusunda bulundunuz mu?"

"Evet, ailesi..." Başımı salladım. "Bunu bilmek istemezsin." Birkaç kez göz kırpmıyorum ve sonra soruyorum: "Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"Şu anda benimle görüşüyorsun."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"İşte buradasınız." Annem odaya girdi. "İkiniz de oturma odasına gelmelisiniz. Birazdan pastayı keseceğiz."

"Yapacağız," diye

cevap veriyorum.

Etrafımda

dolanıyor.

Çok fazla.

Önce August'un elindeki bardağa, sonra da bana bakmasını izliyorum.

"Lütfen onu evimde gözetimsiz bırakmayın. Ne için hapse girdiğini biliyorsun, değil mi?" Sözleri karşısında ağzım açık kalıyor ve kaşlarım o kadar havaya kalkıyor ki yüzümden düşeceklerini sanıyorum.

Şimdi, bu onun için bile yeni bir

düşüklük. İnanılmaz derecede

kaba.

Aslında, iğrenç.

"Ben gidiyorum." August, tadına bile bakamadığı içkisini dikkatle tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Evet, bence de en iyisi bu," diye onaylıyor

annem. "Evet, ben de öyle düşünüyorum,"

diyorum.

Annem sırtıyor. August şaşırmış görünmüyor, sadece dönmeden önce başını sallıyor.

Tezgâhtan çantamı alıp oturma odasına koşuyorum ve "Annem August'u kovdu. Bu yüzden gitmem gerekiyor. İyi geceler, Paige."

"Rylee," diye bağılıyor annem.

Dışarı çıktığımda August sanki geleceğimi biliyormuş gibi orada durmuş beni bekliyordu.

"Nereye, zengin kız?" diye soruyor, sırtarak.

Arabamın kilidini açarken ona "Çok sıcak ve soğuksun," diyorum. "Atla."

Yüzümü ona döndüğümde gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Paige geldiğin için çok mutlu oldu. Hiç eğlenceli olmadığını biliyorum..." Hiçbir şey söylemiyor ama başını sallıyor. "Benden hoşlanmıyor musun August? Çünkü öyle bir izlenim edindim."

August parmak eklemlerini kapatıyor ve kapının koluna vuruyor. "Neden sürekli duygular hakkında konuşmak istiyorsun, Rylee?"

Bir dondurmacının önünde durdum. "Dondurma ruha iyi gelir. Gel... Bahse girerim buradaki lezzetlerden bazılarını hiç tatmamışsındır. Kesinlikle bu kasabanın en iyisi."

Dışarı çıkıyor, kapıyı kapatıyor ve bana yaklaşıyor. "Gerçekten sinir bozucu olabiliyorsun." Bunu söylüyor ama ciddi olmadığını görebiliyorum - gözleri ruhuna açılan bir pencere ve şu anda ıslıl ıslıl parlıyorlar.

"Bu benim en sevimli özelliklerimden biri. Ve sen buna bayılıyorsun." O bana bakarken göz kırptırırım ve dondurma salonuna giriyoruz. Tüm tatlara bakarken, kafası karışırken yüzünü izlemekten kendimi alamıyorum.

"Pastırmalı dondurma mı?" diyor ve şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"August?" İkimiz de tezgâhın arkasındaki beyaz şapkalı ve önlüklü adama bakıyoruz.

İkisi de konuşmuyor. Sadece birbirlerine bakıyorlar.

"Merhaba, ben Rylee."

"Kim olduğunuzu biliyorum, Bayan Harley," diye yanıtlıyor, sonra gözleri August'a dönüyor. "Size ulaşmaya çalıştım. Siz sadece-"

"Gidelim," diye araya giriyor August, elimi öyle sıkı tutuyor ki neredeyse acıyacak. "Hayır. Dondurma yemeye geldik," diyorum elimi çekerek. "O yiyecek.

pastırma."

"Pastırmalı dondurma istemiyorum."

"Patlamış mısırı ben alayım," diyorum bize servis yapan ve August'u da rahatsız ediyor gibi görünen yabancıya.

"Seninle konuşmak için bir şans istiyorum," diyor dondurmamı kaşıklarken. Bana uzatıyor, sonra August'a bakıyor. "August."

"Onunla aynı şeyi alacağım..."

"Benim adım Sully," dedi yabancı bana.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Seninle aynı okula gittim, yani... August'un sınıfındaydım."

"Evet, tanıdık geliyorsun." August'a döndüm. "Artık pek konuşmuyor musun?"

"Hayır," diye yanıtlıyor August çabucak.

"Denedim ama kabul etmedi. İkinizi birlikte gördüğüme şaşırdım." Sully kaşlarını bize doğru kaldırdı.

"Yemek yemeliyiz, böylece eve gidebilirim."

August'un sözleri karşısında başımı sallıyorum ve oturduğumuz küçük masaya doğru ilerliyorum.

"O senin arkadaşın mıydı?" Sully'nin hâlâ tezgâhın arkasında durduğu yere bakarak soruyorum. Bize doğru bakmaya devam ediyor.

"Öyleydi. Sana söyledim, bana yakın olanlar ya beni kullanır ya da terk eder. Her zaman ya biri ya diğeri."

"Belki de henüz doğru kişiyi içeri almadınız."

"Bu bir davet mi, zengin kız?"

"Sana sağdan, soldan ve ortadan davetiyeler atıyorum ama asla kabul etmiyorsun," diyorum bir kaşık dondurma alarak. O da aynısını yapıyor, ağzına atıyor ve sonra burnunu kıvrıyor. Sonra kaseyi bana doğru kaydırıyor.

"Birkaç tane içtim. Tadını ve nasıl hissettiğini hatırlıyor gibiyim." "Nasıl hissettiğini hatırlamak benim de favorim."

Göz kırıyorum.

"August." İkimiz de elinde şapkasıyla orada duran Sully'ye dönüyoruz. "Gerçekten konuşmak istiyorum. Sen gittiğinden beri Josh'la çalışmadım."

"Kız arkadaşımla meşgulüm, Sully. Siktir git." Vay, vay, vay, yanaklarım onun sözleriyle kızardı. *Kız arkadaşı.*

Sully bana dönerek, "Özür dilerim, geceni mahvetmek istememiştim" dedi. Başını salladı ve uzaklaştı.

"Deniyordu," diyorum.

"Ve şimdi gidiyoruz. Benimkine mi döneceksin yoksa seninkine mi gideceksin?" "Seninkine gitmeme izin var mı?" Ayağa kalkarak sordum. Sully'ye küçük bir el sallıyorum.

biz çıkarken. Dışarı çıktığımızda ben arabaya kayıyorum ve August da peşimden geliyor. "Benim gibi insanlara genellikle ne olur biliyor musun?" diye soruyor,

Pencereden dışarı, arkadaşının ya da arkadaşının olmadığı yere bakıyor. "Biz kötü şeyler yaparız. Öldürüyoruz. Sonumuz hapisane oluyor. Benim gibi insanların bir geleceği yok, zengin kız. Bunu ne zaman anlayacaksın?"

"Nereden biliyorsun ki? Sen çoğu insan gibi değilsin August. Kendini küçümsemeyi ya da o kategorilere sokmayı bırak." Arabayı sürüyorum ama bana baktığını hissedebiliyorum.

"Olağanüstü müsün yoksa aptal mısın emin değilim," diyor sonunda.

"Ben ilkinı seçerdim, teşekkürler," diyorum ona, arabayı onun evine doğru sürerken gülümseyerek

Ev.

"Sanırım bunu sadece zaman gösterecek."

Beni duvara doğru itti, elleri vücudumun her kıvrımını buluyordu. Evinde arabadan inerken bile bir daha konuşmadık ama kapı arkamdan kapandığı anda elleri üzerimdeydi. Beni sadece ona erişim izni verdiğim yerlerden tutuyor, sanki ellerinin dokunacağı son şey benmişim gibi vücudumda dolaşıyordu.

Ama bunu öyle bir şefkat ve sertlikle yapıyor ki, hepsi birbirine karışıyor. Elleri bana dokunduğunda başım dönüyor ve tek düşündüğüm o oluyor. Dudakları beni yutmadan önce orman yeşili gözleri gözlerime kilitlendiğinde eriyorum.

O zaman neredeyse istediği her şeyi yapacağımı biliyorum. Bir zamanlar ben de o kızdım.

Bir daha o kız olacağımı sanmıyorum.

Ama nedense bu aynı şeyi hissettirmiyor. Anderson'ın kendi sorunları vardı. Beni ilgilendirmeyen sorunlar, ama bir şekilde ben onların merkezi haline geldim.

August'la beni hiç kontrol etmeye çalışmadı. Bunun yerine, her fırsatta bana gitmemi söylüyor. O beni uzaklaştırdıkça, ben onun yanında olmayı daha çok istiyorum.

Ellerim, onun ellerinin bana dokunduğu aynı ihtiyaçla ona uzanıyor.

August farklı biri. Daha önce onun gibi bir güçle karşılaşmamıştım.

Ağustos düşüncelerimi tekeline alıyor, onları bir hırsızın geceleyin mücevherleri çalması gibi alıyor.

Ve asla şikayet etmeyeceğim.

August'u ilk gördüğümde çok güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Tüm pürüzlerine rağmen.

Onu ikinci kez gördüğümde uzaktan izledim, hareketleri ve konuşması beni hipnotize etti ama hiç gülümsemedi.

Davranışları geçmiş yüzünden bozulmuştu.

Hayatın karşısına çıkardığı her şey yüzünden davranışları bozulmuştu.

"Zengin kız." August beni onunla ilgili düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Hâlâ burada, hâlâ bu işin içinde olup olmadığımı görmek için biraz geriye yaslanıyor ve ben ona tekrar uzandığımda cevabını almış oluyor. August beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyorum.

Seks. Vermek istediği tek şey bu olabilir, ama ben almaya hazırım. August'la seks en sevdiğim şey.

Çalışmaktan sertleşmiş elleri çıplak tenimde iyi hissettiriyor, özellikle de vücudumda aşağı yukarı gezinirken.

"Zengin kız," diyor ben boynunu ısırırken.

"Benim bir adım var," diyorum ona, geri çekilerek.

"Evet, biliyorsun" diyor sırtarak, eli bana dokunabilmek için aramıza uzanıyor. Eli eteğimden yukarı kayıyor ve parmağının içime girebilmesi için külotumu itiyor.

"Söyleyebilirsin," diyorum ona nefes nefese. Adımı söylediğini sadece bir kez duymuştum.

August'un parmakları hareket etmeyi bırakır. "Sevişmek mi yoksa adın hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

"İkisi de." Gülümsüyorum, ellerim boynunda kalıyor.

"Zengin kız," diyor başını sallayarak. Beni yere bırakıyor ve orada öylece dikilmeme izin veriyor. Mutfığa doğru uzaklaşmasını şaşkınlıkla izliyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde gömleğimi ve ardından eteğimi çıkarıyorum. Arkasından yaklaşırken sadece topuklu ayakkabılarımla kalıyorum. Buzdolabında bir içki almak için uzanırken ellerimi onun etrafında dolaştırıyorum ve pantolonunun üzerinden sertleşmiş sikini yakalıyorum.

"August," diyorum, dönmesini sağlıyorum ve döndüğünde gözleri her yerimi yiyor.

"Susadım," diyor kapüşonlu gözlerle. Sırtım tezgâha değene kadar ondan uzaklaşıyorum, sonra üstüne çıkıp arkama yaslanıyorum, başımı kaldırıp bacaklarımı açıyorum.

"Ben de öyleyim."

Yaklaşıyor. İlk başta şişeyi düşüreceğini sanıyorum ama onun yerine şişeyi kullanıyor, soğukluğu bacağımın ortasına kadar akıtıyor, sonra duraklıyor, şişeyi çekip açıyor. Tüm bunları yaparken onu izliyorum çünkü tek kelimeyle büyüleyici biri.

Sıvı karnıma dökülüyor ve ağzı aşağı inip üzerimden yalamaya başlamadan önce sıvının tenim boyunca akmasını izliyor. Hepsini yaladıktan sonra şişeyi hareket ettiriyor ve sıvı vajinamın üzerine dökülüyor.

Sonra da hiç vakit kaybetmeden eğilip yalıyor, tadına bakıyor ve oynuyor.

Çok geçmeden şişe unutuluyor ve elleri bacaklarımın iki yanında, ağzı klitorisimin üzerinde daireler çizerken onları gidebildikleri kadar açıyor. Yüzüne vurmaya başlıyorum, ellerim saçlarını buluyor ama o hiç durmuyor. Beni su şişesindeki sıvı gibi içine çekiyor. O alır

Sanki en sevdiği dört çeşit yemekmişim gibi beni tatmaktan zevk alıyor. Ve bir parmağını sokup yukarı doğru hareket ettirdiğinde, iğim biter.

Bacaklarım sonunda gevşiyor ve o da elinin tersiyle ağzını silmek için geri çekiliyor.

"Artık susamadım." Sözlerine gülümsüyorum. "Ama şimdi ihtiyaçtan delirmiş durumdayım," diyor ve sikini çıkarıp yumruğunu kullanarak, bana doğru adım atarken shaftın üzerinde aşağı yukarı kayıyor.

İçeri kayıyor, beni yukarı kaldırıyor, böylece vücutlarımız birbirine kilitleniyor ve ağzı benimkini bulurken beni beceriyor. Dudaklarında kendi tadımı alıyorum ve geri çekilmiyorum. Nasıl çekebilirim ki? Bedenim onun ve ben sadece izlemek ve gösterinin tadını çıkarmak için buradayım.

Ve ne lanet bir gösteri.

C H A P T E R 2 6

A ugust

Oturma odasındaki yerimde kendimizden ge  t i k . Mutfaktaki ilk seferden sonra beni geri itti ve beni tekrar sertleştirmek için dizlerinin üzerine çöktü. Sonra alt kattaki alanın her köşesinde sevişmeye devam ettik, sonunda oturma odasındaki halıya inene kadar, her ikisi de tükendi. Omzuma sokulmuş, koyu renk saçları arkasına dökülmüş, yanımda huzur içinde uyurken dudakları hafifçe ayrılmıştı.

Hiç vermediğim şeyleri istiyor.

Daha önce kimsenin benden istemediğı şeyler.

Ve ben bunları nasıl vereceğimi bilmiyorum. Ya verirsem?

Ya Anderson'ın olduğundan ya da olabileceğinden daha kötü bir adam olursam? Olmak mı?

Uykusunda inliyor ve bacaklarından birini üzerime atıyor. Sonra, sanki Uyumuyor, vücudu hareket etmeye başlıyor, ta ki üstüme çıkana kadar. Onu kendime doğru çektiğimde gözleri açılıyor.

"Günaydın."

"Günaydın gerçekten," diyorum o aşağı kayarken. şimdiden zorlanıyorum- onun etrafında sürekli bir şey.

Rylee öne doğru eğiliyor ve kalçaları ileri geri kaymaya başlarken ağızımın kenarını öpüyor. Onu durduracak gücüm yok, durdurmak istediğimden değıl. Onun

Elleri omuzlarımı sıkıca kavriyor ve ona baktığımda boynunda benden, ağzımdan kalan izi görebiliyorum.

Bunu karşılaması gerekecek.

Kendi hızında gitmesine izin verdim. Bu onun gösterisi ve ben kimim ki onu durdurayım? Boşalmaya başladığını hissediyorum, amı sikimin etrafını sıkıyor, bu da benim de boşalmamı sağlıyor. Daha hızlı hareket etmeye başlıyor, başı geriye doğru eğilirken elleri daha da içeri giriyor. Göğüslerine uzanıyorum, meme uçlarını avuçlayıp sıkıyorum. Biz aşağı inerken elleri benimkileri örtüyor.

"Hazırlanmam gerek," diyor ve göğsüme uzanmaya devam ediyor, saçları yüzümde dalgalanıyor. "İşim var."

Kıçına şaplak attım, önce bağırdı, sonra kıkırdadı.

"Görüyor musun?" diye soruyor ve bir kez indiğinde dikkatlice geri çekiliyor. Ben.

"Neyi gördün?" Oturduğum yerden kalkıp onun giysilerini almasını ve giyinmeye başlar. Arabasının anahtarlarını eline alıp kapıdan çıkana kadar cevap vermiyor. O karanlık gözler bana doğru kayıyor, saçları tatlı bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyor.

"Birlikte ne kadar güzel olabiliriz." Rylee göz kırptı ve sonra gitti.

Katılmıyorum. Bence Rylee ile bir hayat harika olurdu. Ama sadece o değil, diğer herkes de öyle.

Hayatım onun sandığı kadar kolay değil ve lanet olası sorun da bu.

Onunla bir hayat hayal etmek yapabileceğim en aptalca şey. Alışveriş torbama uzanarak marketten çıktım. Otoparkta onları hemen fark ettim. Anderson ve Josh yüzlerini bana döndüler, Anderson sanki bir pislikmişim gibi bana tepeden bakıyordu. Ona göre öyle olabilirim ama bana göre o çok çok daha kötü.

"Bekliyorduk," diyor Josh, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde.

Anderson önce yürüdü, gözleriyle beni değerlendirdi. Benden uzun değil, saç çizgime geliyor ve kesinlikle benden güçlü değil. Lisede futbol yıldızıydı belki ama o zamandan beri tek yaptığı parti yapmak ve sevmek, bu da vücuduna yansıyor.

Anderson yoluma çıktığında ters yöne dönüyorum, gözleri çantama kayıyor ve sonra çantama uzanıp Paige'in kek yapmak için istediği bir şişe kremayı çıkarıyor.

Onu yere atıyor ve beyaz madde asfaltın her tarafına bir desen halinde sızarken gözlerim onu takip ediyor.

Anderson eğilerek, "Ne yaptığını biliyorum, seni pislik," diyor.

"Şimdi yerdeyse bunu Rylee'nin vücuduna nasıl yayacağım?" Cevap veriyorum. "Onun her yerini sıklamamdan ve tatmamdan hoşlanıyor."

Bu sözler istenen etkiyi yarattı. Anderson'ın ellerini sıkı yumruklar haline getiriyor ve bana doğru savurmaya çalışıyor. Yumruğunun geldiğini görerek yere düşüyorum, sonra da yoldan çekiliyorum. Homurdanarak tekrar bana doğru yaklaşıyor ve şimdi arkamda olan Josh bacaklarımın arkasına tekme atıyor. Sadece bir tanesi bükülüyor, ama bu bana dönüp karnına yumruk atmam için yeterli hareket alanı sağlıyor, böylece yere düşüyor ve nefesi kesiliyor.

Anderson'a dönerek sırtıyor ve tekrar bana doğru yaklaşıyor. "Bok parçası, sen busun işte," diye tükürdü.

"Annen öyle düşünmüyordu." Sırtıyorum ve bana doğru koşarken gözleri yarıklara dönüşüyor. Yoldan çekiliyorum, ayağım onunkine takılıyor ve yüzüstü yere düşmesine neden oluyor. Çığlık atıyor ama hemen ayağa kalkıyor. Bu sırada Josh hala yuvarlanıyor, karnını bir bebek gibi kucaklıyor.

"Annem hakkında böyle konuşma, seni bok parçası." Tekrar bana doğru koşuyor ve bu sefer ona izin veriyorum. Vücudu benimkiyle temas ettiğinde, kendimi darbeye karşı hazırlamam gerekiyor. Biraz kas kaybetmiş olabilir ama hâlâ koşabiliyor ve mücadele edebiliyor.

"Kalk lan ayağa." İkimiz de yanımızda duran kiralık polise dönüyoruz, eli kemerinde bizi değerlendiriyor.

"Siktir git, Larry," diyor Anderson, yumruğu bana vurmak için geri kalkıyor. Josh'un yaptığı gibi iki ayağımın üzerine kalkarak hareket ediyorum.

"Seni öldüreceğim August. Her şeyin içine ediyorsun. Annen nerede?" Demek gerçekten gitmiş.

Vay anasını.

"Nerede o?" diye bağırıyor.

"Sana ne?" Ben soruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, neden umurunda ki? Onu kullandı ve istismar etti. Şu anda nerede olduğunu umursaması için hiçbir sebep yok.

"O benim," diyor öfkeyle, bir eliyle karnını tutarken. "Hayır. Görünüşe göre değil."

"Seni hiç sevmemi. Hayatın boyunca senden şikâyet etti," diyor sanki beni incitecekmiş gibi. Sanki bu sözler beni gülümsetmekten fazlasını yapabirmiş gibi. Kadın, hayatında ne yaptığı ya da başka bir şey umurumda değil.

"Bunu duymak harika." Market poşetimi elime alıp önümdeki boktan gösteriden uzaklaşmaya çalışıyorum.

Anderson kiralık polise tekrar "Siktir git, Larry," der.

"Yapacak bir şey yok çocuklar. Buradaki videolar az önce ne olduğunu gösteriyor." Tepedeki kameraları işaret ediyor. Larry, "Ekstra ücret istemiyorsanız, şimdi gitmelisiniz," diyor.

Onu onlar için hazır beklerken izliyorum.

Josh'un gözleri bana kayıyor ve gülümsüyor ama Anderson'ı kolundan tutup uzaklaşmadan önce daha çok yüzünü buruşturuyor.

Yavaşça, kalan eşyalarımı topladım ve Larry yardım etmek için eğildi Ben.

"Beni hatırlıyor musun bilmiyorum..." Bana elini uzattı. Salla. Ben sallamıyorum. "Sully senden övgüyle bahsediyor. Ve şu ikisi" - gittikleri yeri başıyla işaret ediyor- "her zaman beladan başka bir şey olmadılar."

Larry, tahminen benim yaşlarımda. Yüzü tanıdık geliyor, ama çok uzun zaman oldu ve tüm yüzler benim için aynı oldu.

Onunki hariç.

Hayır, onunki mavi gökyüzündeki en parlak yıldız gibi göze çarpıyor. "Sully'yi tanıyor musun?" diye sordum.

Başının arkasını kaşıyor. "Evet, o benim erkek arkadaşım."

Tamam, bunu beklemiyordum. Hem de hiç. Gerçi Sully'nin de okulda kızlarla birlikte olduğunu hatırlamıyorum.

"Sen hapisteyken seni ziyaret etmeye çalıştı ama annen buna izin vermedi. Seni kimin ziyaret edebileceğini o kontrol ediyordu."

Bunu bilmiyordum.

Bunu nasıl bilemedim?

"Her neyse, senden bahsediyordu." Dönüyor. "Gitsem iyi olacak. Seni tekrar görmek güzel, August."

Kapıya geldiğinde ona seslendim. "Sully'ye uğramasını söyle." "Buna bayılır. Mesajı ileteceğimden emin olabilirsin."

Eve vardığımda, eski püskü bir arabanın içindeydi. Sully kapıya yaslanmış, beni fark edene kadar telefonunu kontrol ediyordu. "Aradığında Larry'yi görmeye gidiyordum. Şansımı kaçırmamam iyi olur diye düşündüm ve hemen buraya geldim."

Başımı salladım. Evimin kapısına doğru adım atarken Sully de arkamdan geliyor.

"Sen ve Larry..." Eve girip mutfığa doğru yürürken ona soruyorum.

Etrafına endişeyle bakıyor. "Evet, o iyi biri. Josh için çalışmayı bıraktığımdan beri yanımda oldu ve bana kalacak bir yer verdi." Omuz silkiyor. "Ona çok şey borçluyum."

"Güzel." Başımı salladım, çantayı tezgâhın üzerine koydum.

"Orada kan var." Sully üst dudağını işaret ediyor, ben de kendi dudağımı siliyorum. "Josh Anderson'ı kullanıyor. Yaptığı şey bu... istediğini elde etmek için insanları kullanıyor." Duraksıyor. "Ve duyduğuma göre onun için çalışmaya geri dönmeyeceğin için gitmeni istiyormuş."

"Josh istediği her şeyi elde edemeyeceğini anlamalı."

"Evet, ama bunu ona söylemeyi dene." Oturuyor. "İyi misin? Nasılsın?"

"Neden umursuyorsun ki?"

"İsminiz pek çok insanın dilinde, sadece kim olduğunuz için değil, Harley kızıyla birlikte olduğunuz için de. Ve kız kardeş değil, altın çocuk." Başımı sallıyorum. "Seni yıllardır görmeyen bir arkadaşın olarak bilmek istiyorum... nasılsın?"

"Arkadaşım mı?" Ben soruyorum.

"Evet, elbette, ben senin arkadaşını. Serbest bırakıldığın gün Noah'a seni alıp alamayacağımı sordum ama seni yerleştirmek için bunu yapmasının daha iyi olacağını söyledi."

"O haklıydı."

"Senin için endişeleniyorum," diyor Sully. "Her zaman tek başınaydın August, bu yüzden hayatta kalabileceğini biliyorum. Ama bazen bir ekibe, arkada duracak insanlara ihtiyaç duyarsın."

"Ve sen de o ekipten biri misin?"

"Seni seviyorum dostum, ama romantik bir şekilde değil. Bu Larry'ye mahsus." "Sen benim en iyi arkadaşımsın, o yüzden evet... Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Şu anda birkaç işte çalışıyorum, biraz para biriktirmeye çalışıyorum. İşe ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Başını sallıyor. "Ne yapıyorsun?"

Arkasındaki masayı işaret ediyorum, gözleri onu buluyor ve yüzeye dokunmak için ayağa kalkıyor.

"Sen her zaman yetenekliydin. Vay canına, bu inanılmaz." Eli masanın üzerinde geziniyor.

"Teşekkürler."

Konuşmaya devam ediyoruz ve Sully öğleden sonra da kalıyor ve ancak Rylee geldiğinde gidiyor. Onunla konuştuğundan emin oluyor ve Rylee onun sözlerine gülüyor.

O gidince bana döndü ve "Josh bugün beni görmeye geldi" dedi.

CHAPTER 27

R ylee

Boşalmadan önce, ağzımı açmadan önce yüzündeki ifadenin ne olacağını BİLİYORDUM. Mutluluğunu elinden aldım ama bilmesi gerekiyordu.

"Ne istiyormuş?"

"Binaya giremedi, bu yüzden Shandy ve ben öğle yemeği için ayrılana kadar bekledi." Orman yeşili gözleri benimkilere kilitlendi. "Dudağına ne oldu?" Dokunmak için uzandım ama geri çekildi ve bir adım geri attı. "Sana bir mesaj iletip iletemeyeceğimi sordu."

"Ve?"

"Bu gece onu evinde ziyaret etmen gerektiğini söyledi." Omuz silktim. "Hangi evden bahsettiğini bildiğini söyledi."

August, "Gitmelisin," diyor.

"August..." Adını belki de istediğimden biraz daha yüksek sesle söyledim ve sonra ona uzandım.

"Sadece git, Rylee," diye tersledi.

Ellerim yanlarımda yumruk oluyor. Ona ters ters bakarken içimden öfke fişkırıyor. "Hayır," diye bağıyorum. "Hayır! Hayatımdaki her şeyi sen belirleyemezsin. Annem bunu bana bir ömür yetecek kadar yaptı. Yani, hayır, sen de yapamazsın. O yüzden, Ağustos Belası, beni itmeyi bırak."

"Seni istemiyorsam uzaklaştırabilirim," diyor ve bu içimde bir şeylere çarpıyor.

Acıtıyor.

Ama doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerine baktığımda, söylemediğini biliyorum.

İtiyor.

Tekrar.

"Yalanlar. Bu konuda iyisin, insanları kendinden uzaklaştırmakta, çünkü hiç aşk yaşamadın ve onunla ne yapacağını bilmiyorsun," diyorum ona. Elimi ona doğru uzattım ama o beni itti.

"Hayal görüyorsun," diyor neredeyse şeytani bir kıkırdamayla.

"Hayır, ben sadece daha da aptal bir çocuğa aşık aptal bir kızım."

Duraklıyor. Gözleri benimkiler gibi yuvarlaklaştı. Bunu söylemeyi beklemiyordum. Bunun ağzımdan çıkmasını planlamamıştım. Evet, onu seviyorum. Ama bunun ağır bir aşk, belki de bir bağımlılık olduğunu sanıyordum. Hiç August'la hissettiğim gibi hissetmemiştim. Anderson'la uygun bir şeydi. August'la her şeyi tüketiyor.

Yatağa onu düşünerek
giriyorum. Onu düşünerek
uyanıyorum.

Beni ittiği onca zamana rağmen bana iyi davranıyor. Bunu yapıyor çünkü tek bildiği bu. İnsanlar onu itiyor, o da kendi versiyonuyla karşılık veriyor.

"Öyle demek istemedim."

"Sen yaptın," diye yanıtlıyor. "Ve gitmen gerekiyor. Josh'tan uzak dur. Git."

"Hayır." Ona doğru yaklaşıyorum, ellerim yanlarına değiyor ve beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken başını sallıyor.

"Sadece git. Evine, konforlu dairene git."

"Neden böyle davranıyorsun? En sevdiğin şey beni uzaklaştırmak mı? Bunu yeterince yaparsan geri gelmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Geri dönmeyeceğin bir zaman olacak. Bu hayatın bir parçası."

"Benim değil. Ben tutkal gibiyim, bebeğim. Zamanın sonuna kadar yapışığım." Bu sefer uzanıyorum, böylece dudaklarım onunkilere değiyor. August ilk başta beni öpmüyor, ta ki ben bedenimi onunkine doğru itene ve o da teslim olana kadar. Dudakları hareket ediyor ve elleri en rahat yer olan kalçalarımın uzanıyor.

Bir keresinde üzerimde hoş karşılanmayan eller vardı.

Bir keresinde kulağıma davet edilmediğim sözler fısıldandı.

August sayesinde artık o hayatı kabul etmemem gerektiğini biliyorum. Neden kabul edeyim ki?

O yapmaz.

Lanet olsun, August kimseyi kabul etmiyor.

Hızla geri çekiliyor, aramıza biraz mesafe koyduktan sonra başını sallıyor. "Kes şunu! Siktir." Bir elini kaldırıp saçlarının arasından geçiriyor.

Birisi arkamızdaki kapıya yüksek sesle vuruyor. Kapıya gidebilmesi için kenara çekiliyorum çünkü onun kapısına yaklaşmamayı öğrenmiştim. Kapıyı açtığında Paige'in babası diğer tarafta duruyordu.

"Paige burada mı?"

"Hayır, neden?" August soruyor.

"Bugün okula gitmedi. Telefonunun konumu kapalı ve ona ulaşamıyorum."

"Yardım edeceğiz. Ben sürerim, August." Cebimden arabamın anahtarlarını çıkarıyorum ve August onları benden alıyor. *Sanırım arabayı ben kullanmayacağım.*

August sonunda, "Bir şey duyarsam ararım," dedi ve kapıyı Glenn'in yüzüne kapattı. Birkaç dakika bekledikten sonra botlarını alıp giydi.

"Önce nereye gidelim?"

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Burada kal ve kimseye kapıyı açma." Kapıya doğru koşuyor, sonra bana bakıyor. "Daha da iyisi, kız kardeşin seni alsın." Sonra kapının kolunu çekti ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Şok olmuş bir halde bir süre kapıya bakıyorum, sonra arabamın önüne gidiyorum, o da sürücü koltuğuna tırmanıyor.

"Ağustos."

"Gittiğim yer güvenli değil. Git. Git. Eve git." Arabayı çalıştırdı ve kenara çekti. Uzaklaşmasını izliyorum ve telefonumu almak için içeri koşuyorum.

Rhianna hemen açıyor.

"Beni almaya gelebilir misin?" Onun arabası olmadığını biliyorum ama Noah'ın var.

"Umm... sana da merhaba."

Daha önce burada olan araba garaj yoluna geri çekiliyor.

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?" diye sordum.

Sully arabadan indi ve ön kapıya doğru ilerledi. "Evet. On dakika içinde orada olurum."

"Teşekkürler." Telefonu kapattım, çantamı aldım. "August az önce gitti."

"Bak, bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama sanırım doğru olabilir," diye kelimeleri aceleyle söyledi.

"Ne?"

"Paige Josh'ın elinde. Ve eğer August'u tanıyorsam, o da bunu anlamıştır. Ve oraya doğru gidiyor."

"Josh," diye mırıldandım. "Ondan bir eve gitmesini istedi. Hangi ev olabilir bu?"

"Yaşadığı yer değil, muhtemelen August'un arada sırada kalmasına izin verdiği diğer mülk."

"Nerede?"

"Oraya gidemezsin. Onları tanımıyorsunuz. Sen o dünyada değilsin. Seni geride bırakmasının bir nedeni olmalı. Bırak August halletsin."

"En son o adam için bir şey yaptığında gönderilmişti, o yüzden... *hayır, yapmayacağım*. Nerede? Nerede? Nerede?"

"Sana söylersem August beni öldürür. Orası tek başına gidebileceğin bir yer değil." Kız kardeşim arabayı garaj yoluna çekti.

"Yalnız değilim. Söyle bana nerede?"

Rhianna arabadan iniyor ve Sully bana yerini söylerken yanımıza geliyor. "Birini aramalıyım, değil mi?" Sully diyor ki. "Başının belaya girmemesi için bir şeyler yap."

"Hayır, henüz kimseyi arama," diyor Rhianna ve bana dönüyor. "Neler oluyor?"

"August onu gitmek istemediği yere geri götürecek bir şey yapmak üzere," diyorum ona.

"Rylee," diyor Sully ben arabaya doğru adım atarken. "Dikkatli ol. Karşılaşabileceğin August bildiğinden farklı biri. Şimdi sakın ama daha önce hiç sakın değildi. Onu bu kadar tehlikeli yapan da buydu." Sözlerini ciddiye almıyorum çünkü August pek çok şey olabilir ama benim için tehlike arz eden biri değil.

O adama hayatım pahasına güveniyorum. Ona sevdiğim herkesi emanet edebilirim. İşte ona olan inancım bu kadar.

"Noah'ı aramalıyım."

"Muhtemelen yapmalısın," diyorum ona.

Neyle karşılaşabileceğimizi bilmiyorum. Sully haklı.

August'un hayatının o kısmını bilmiyorum. Ama

Paige'i geri alacağına inancım var.

CHAPTER 28

August

AĞLADIĞINI DUYUYORUM. Keskin ve doğrudan. Acı. Çıglıklarından duyabildiğim tek şey bu ve ellerim yumruk haline geliyor. Eski kapıyı iterken elimdeki silah baskıdan dolayı iyice sıkılmıştı.

"Paige," diyorum ama karşılığında aldığım tek şey ağlamalar oluyor. Onun ağlamaları. "Geldin. Geleceğini biliyordum." Josh'un sesi benimle alay ediyor. "Hepsi düşünüyor ama bilmedikleri şey, değer verdiklerine karşı aşırı korumacı olduğun. Buna bu küçük sevimli şey de dahil."

Paige tekrar çıglık atıyor, ben yaklaştırmaya başladıkça çıglıkları daha da yükseliyor. "Çık dışarı Josh," diye bağıryorum.

"Gerçekten o kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Hayır, August. Bundan daha iyisini biliyorum. İlk seferinde seni kandırmış olabilirim ama artık daha iyi bildiğine dair içimde bir his var."

Ben inanıyorum. Hiçbir koşul altında Josh'un kendi çıkarından çok başkalarının çıkarını düşündüğünü düşünecek kadar aptal değilim.

Her şeyi kendisi için yapmasıyla bilinir.

Sadece kendisi için.

Başka kimsenin önemi yok.

Josh, "Seni hapse atarak bir daha senin için endişelenmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm, ama işte buradasın... yine sorun çıkarıyorsun," diyor.

Paige'in yumuşak ıgıllıklarını duyuyorum.

"Eğer gidersen, *yani gidersen*, August, onu bırakırım."

Yalan söylüyor.

Josh bir yalancı.

"Yalan söylediğini ikimiz de biliyoruz. Gerçekten on sekiz yaşında olduğumu ve yalanlarına inanacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Eski evin zemini gıcırdıyor ve Josh kırık bir kapıdan içeri giriyor, ama önünde ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş kız kardeşimi tutuyor.

"Hayır. Görünüşe göre son zamanlarda pistlerin diğer tarafında oynuyorsun. Artık senin için yeterince iyi değiliz. Hayır, artık zengin çocuklarla oynuyorsun. O küçük, güzel esmerle birlikte olduğunu duymadık sanma."

Rylee'den bahsedince sırtım dikleşti.

"Ona ne yapardım. Görüyorsunuz, özellikle bu kadar genç olanları sevmiyorum." Josh Paige'i çekiştirerek inlemesini sağlıyor. "Daha yaşlı, daha çok Rylee'nin yaşında, biraz daha tecrübeli ama yine de kırılacak kadar genç olanları tercih ederim, böylece daha hızlı iyileşirler ve ben de yeniden oynayabilirim."

Josh sevgililerini dövmesiyle tanınır, çoğu hastanelik olur ve hiçbiri onu şikayet etmez. Onları bir şey söyleyemeyecekleri kadar çok korkutuyor.

"Bu gece seni öldürecekim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İstedığın bir şeye erişimim olduğunda tehditler mi savuruyorsun?" Josh'un diğer elinde küçük bir çakı var ve onu Paige'in koluna götürüyor. Paige kıpırdamadan duruyor, Josh baskı uygulamaya başlamadan önce nefesini tutuyor. Bıçağın derisini deldiği noktadan kan akmaya başladığını görüyorum.

"Bu şekilde ve yeterince derin kesersen öleceğini öğrendim." Kolunu kesmeye başladı. "Sence bayılmadan önce ne kadar zamanı var?"

Elimdeki silah titriyor ama yapabileceğim bir şey yok. Paige tam önünde duruyor. Bana üzgün gözlerle bakıyor ve biliyorum ki o da bunun farkında.

"Hiç sevdiğiniz birinin öldüğünü gördünüz mü, gözlerinden ışığın düştüğünü izlediniz mi?"

Ona cevap vermiyorum. Onun yerine, bir adım daha yaklaşıyorum.

"Annemin bu şekilde ölmesini izledim. Gözümün önünde bileklerini kesti ve ben de izledim. Hayatın tükenişini görmek büyüleyici bir şey. Bu yüzden

ikinci yaşımanın bedenini terk ettiğini ve geri gelmeyeceğini çok iyi biliyor." Duraksıyor. "Büyüleyici."

"Sen boku yemişsin."

"Bunu biliyoruz. Siz de öylesiniz. Sadece farklı bir şekilde, değil mi?" Sırıttıyor. "Oyun oynamayı sevdiğini duydum, özellikle de o zengin kızla."

Ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yok.

Paige'in gözleri kapanıyor ve yorulmaya başladığını görebiliyorum. Altındaki zeminde küçük bir kan birikintisi yayılıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Paige." Adını söylediğimde bana bakıyor ve en hüzünlü gülümsemesini sunuyor. "Yere yat." Dediğimi yapıyor ama Josh onu sıkıca tuttuğu için fazla ileri gidemiyor ama yine de silahı kaldırıp ateş etmem yeterli oluyor.

Kurşun omzunu deler ve geriye doğru seker. Kızı bırakıyor ve ikisi de yere düşüyor. Uzanıp Paige'i ondan uzaklaştırıyorum ve kan kaybını yavaşlatmak için hızla gömleğimi çıkarıp bileğine sarıyorum. "İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek," diyorum ona.

Paige başını sallıyor ve yavaşça doğrulmakta olan Josh'a dönüyor.

Ayağa kalktım ve silahımı kaldırarak ona doğru koştum.

"Rylee hakkında daha fazla şey bilmek istemiyor musun? Bazı şeyler biliyorum-" Daha tek kelime edemedi, onu tam kafasından vuruyorum.

Başka kelime bilmeme gerek yok.

"August."

Paige'e geri dönüyorum ve telefonumu çıkarırken yanında diz çöküyorum. Bir ambulans çağırıyorum ve beklerken onunla birlikte oturuyorum.

"Bilmiyordum. Özür dilerim."

Saçlarını taradım. "Özür dilemene gerek yok." Kollarımda titriyor.

Uzaktan siren sesini duyduğumda eski evin kapısı açılıyor ve Rylee içeri giriyor, yüzü korkudan kaskatı kesilmiş. Aceleyle yaklaşıyor ve yere eğilip onu inceliyor.

"Ne yapabilirim?" diye soruyor.

"Bir şey yok. Bir ambulans yolda."

Başını sallıyor, gözleri bende geziniyor ve verdiğim hasarı, vücudumu kaplayan kan lekelerini gördüğünü biliyorum - hiçbiri benim değil - hem Josh'un hem de Paige'in kanlarının karışımı.

"Josh..." diyor gözleri koyu kırmızı bir kan gölünün içinde yattığı yere kayarken. Ambulans ve polis geldiğinde derin bir nefes alıyor. Paige'i kaldırıp sağlık görevlilerine teslim ediyorum ki daha fazla ilerleyip Josh'ı görmesinler. Bunun nereye varacağını bilsem de - ben, hapishaneye geri dönüyorum, ondan uzağa.

Karanlık gözler, ruhumla eşleşecek kadar karanlık, bana bakıyor. "Gitmeliyim ve asla geri dönmemeliyim."

Rylee'nin gözleri irileşiyor ve onu kollarıma alıp her şeyin yoluna gireceğini ve benim için *o* olduğunu söyleme dürtüsüne direniyorum.

Tekrar nefes almamı sağladı.

Tekrar görmemi sağladı.

Ve en önemlisi, beni sevdirdi.

CHAPTER 29

R ylee

ELİ YÜZÜMÜ OKŞUYOR. Oh, bu adam ne kadar güzel. Adamlardan biri bir ses çıkarıyor ve August arkasını kontrol ediyor, güzel orman yeşili gözleri beni terk ediyor.

Ona uzanıyorum, yüzüne dokunuyorum ve bana geri dönüyor. Onu görmem gerek.

Beni görmesini istiyorum. Biz kaçınılmazız.

Ağustos benim güzel zehrimdir ve hep öyle kalacaktır.

Bir bakışla, bir bakışla zehir ortaya çıkıyor, sisteminize yayılıyor ve sizi ele geçiriyor. Ve ben onun kölesiyim.

"Gitme."

"Zaten hiçbir zaman işe yaramazdı, zengin kız. Sen ve ben, iki farklı gezegendeyiz."

"Hayır," diye bağırarak ona uzanıyorum.

August geri adım atıyor, böylece artık ona dokunamıyorum. Bir keresinde bana dokunuşumun tüm acılarını dindirdiğini söylemişti. Onu tekrar bütün hissettirdiğini.

Onun dokunuşu bana bunu ve daha fazlasını yapıyor. Asla olmamalıydık ama olduk.

August'un adı söylendi ve o başını salladı. Ona tekrar dokunmama izin vermiyor. Sadece burada olduğumu bilmesini istiyorum, her ne olursa olsun, bunu yapabiliriz.

birlikte.

August'un gözleri benimkilere kilitlendi.

"Sen benim için her şeysin ve daha fazlasısın. Bunu biliyorsun, değil mi?" Eli yan tarafında seğiriyor ve bana dokunmak istediğini biliyorum ama direniyor.

"O zaman kal," diye bağıyorum.

Başını sallar. "Ben iyi bir adam değilim, zengin kız, bunu biliyorsun. Denedim ve başarısız oldum. Ben bu şekilde yaratıldım."

Gözyaşları daha hızlı dökülür. "Öylesin. Sen erkeklerin en iyisisin. Tanıdığım tüm erkeklerden daha iyisin." Arkamda bir kapının açıldığını duyuyorum. Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve başını çevirdiğinde yüzüne uzanıp onu kendime çekiyorum. "Benimle kal. Beni bırakma." Dokunuşumla gözleri kapanıyor, ama hızlı davranıp elimi kavırıyor ve yüzünden uzaklaştırıyor.

"Aşık olacaksın, bebeklerin olacak ve iyi bir hayat yaşayacaksın" diyor. "Ama bunların hiçbirisi benimle asla gerçekleşemez."

Bir el sırtıma dokunuyor ve kim olduğunu hemen anlıyorum.

"Kız kardeşinle git. Hayatına geri dön, zengin kız."

"Sen benim hayatımsın." Daha çok ağlıyorum. Gözlerimden yaşlar çok hızlı akıyor. Gömleğimdeki ıslaklığı hissedebiliyorum.

"Hayır, ben sadece zamanın içinde bir andım. Bir gece yıldızı gibi geçip gidiyordum. İkimiz de bunun asla yürümeyeceğini biliyorduk. Asla yürütemeyeceğimizi. Biz iki farklı tarafın insanlarıyız. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla senin tarafına geçemeyeceğim."

Onun sözleriyle geri adım atıyorum ve Rhianna beni arkamdan kavırıyor. "Gitme vakti geldi. Gitmeliyiz," diyor Rhianna aceleyle. "Hâlâ gidebilirsin. Gidebilirsin," diyorum ona.

August kıyafetlerine bakar. Üzerlerine kan bulaşmıştı. "Hayır, yapamam."

"Ry, gitmemiz gerek," diyor Rhianna arkamdan.

Beni durduramayacağı kadar hızlı bir şekilde ona uzanıyorum, dudaklarım dudaklarına değiyor ve o geri çekilmiyor.

August'u öpmek hava istemek ama onu kabul etmek için mücadele etmek gibidir. Çünkü kabul ederseniz bir daha asla o duyguyu yaşayamayacağınızı bilirsiniz, ama kabul etmezseniz ölebilirsiniz.

Açık ara sahip olduğum en iyi öpüşen kişi ve onun dudakları benimkilere dokunmasını istediğim son dudaklar.

Kendimi August'un üzerine doğru iterken Rhianna'nın ellerinin omuzlarımdan ayrıldığını hissediyorum. Ona tırmanmaya çalışırken

vücudum onunkini kaplıyor. Ona olabildiğince yakın olmak istiyorum.

insani olarak

mümkün.

Bilmek

zorunda.

Birlikte olmamız gerektiğini bilmeli. Hiçbir şey
yolumuza çıkamaz.

Hiçbir şey.

Onu ne kadar sert öptüğüm için dudaklarım morarmış gibi hissediyorum
ve o da beni aynı şiddetle öpüyor.

Sanki biliyor, sadece biliyor, bunun o
olduğunu. Bu bizim son öpücüğümüz.

Sirenler yaklaşıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ama
kendimi geri çekemiyorum.

Yapamam.

Yapmam

gerek.

İşte bu

kadar.

Bunu kabul etmek zorundayım.

"Ry, gitmemiz gerek. *Hemen!*" Rhianna ısrar ediyor.

Geri çekiliyorum ve dudaklarına dokunmak için uzanıyorum,
parmaklarım son bir kez dudaklarını okşuyor.

"Yapmak zorundaydım."

Başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim bu. Başka ne diyebilirim ki? Olan
oldu. Yapabileceğim hiçbir şey gerçeği ya da onun yaptıklarını
değiştirmeyecek.

"Şimdi git," diyor, sonra da "*Git*," diye bağılıyor.

Rhianna beni geri çekti ve kapıdan koşarak çıktık.

Ona son bir kez bakmak için geri dönüyorum. August her zaman yaptığı
gibi beni izliyor ve bu sefer bunun bir veda olduğunu biliyorum.

Kalbim göğsümde paramparça
oluyor. Nasıl hayatta kalacağım?

Onsuz hayatta kal.

Sonunda beni tekrar yaşattığı zaman.

KİTAP 2 KÖTÜ KALBİM - [BURADAN](#) ÖN SİPARİŞ [VERİN](#).

ABOUT THE AUTHOR

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken dünyayı gezerken bulabilirsiniz.

ALSOBY T. L. SMITH

Siyah (Siyah #1)

ÜCRETSİZ Kırmızı

(Siyah #2)

Beyaz (Siyah #3).

Yeşil (Siyah #4) _

Kandiland

Saf Ceza (Tek Başına) Düşmanlaştır

Beni (Tek Başına) Alçal (Kusurlu
#1) _

Çarpık (Kusurlu #2) .

Güvensizlik (Smirnov Bratva #1)

ÜCRETSİZ

Disbelief (Smirnov Bratva #2).

Defiance (Smirnov Bratva #3).

Dismissed (Smirnov Bratva #4).

Lovesick (Standalone).

Lotus (Bağımsız) .

Vahşi Çarpışma (Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap) Vahşi

Hesaplaşma (Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap) .

Yalanlara Gömülü

Çarpık Aşk (Dark Intentions Duet 1) Uğursuz

Aşk (Dark Intentions Duet 2) Cavalier

(Crimson Elite #1) _

Istıraplı (Kızıl Elit #2) Kibirli

(Kızıl Elit #3) Küstah (Kızıl

Elit #4)

Playette

Love Drunk

Hate Sober

Kalp Kırma

Beni Kalp

Kırma Seni

T.L Smith ile tsmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.